

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 96 • 6 Kasım '99 • 5 DM

Kanlı ve kokuşmuş düzen gerçeği:

- ✓ Emekçilere yıkım, devrimcilere katliam...
- ✓ Sermayeye vurgun ve talan...
- ✓ Çetelere ve faşist katillere af...

***Bu pisliği
devrim temizler!***

İÇİNDEKİLER

Katliamlar, suikastler, suçlar ve aflar. . .	4
İMF heyeti Türkiye'de.	5
"Derin devlet"ın sözcüleri konuşuyor . .	6
Bu pislği ancak devrim temizler.	7
Sınıf hareketi.	9-11
Planlı faşist katliam	12-17
Parti ve devrim davası uğruna yaşadılar, savaştılar ve ölümü kucakladılar...	
(Orta)	18-19
Ulucanlar katliamının politik anlamı ve arka planı.	20-23
Ekim'den	24-25
Süreci partiyle karşılamının bir adımı daha.	26
İsrail, Türkiye ve Kürtler.../2	27-28
Mücadele postası	35

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 96 ● 6 Kasım 1999

Fiyatı: 5 DM

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçınas

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49

e-mail: kb@arti.net.tr

Web: http://kizilbayrak.cjb.net

Baskı: SERLER Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:

BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,

Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604

Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5

Sihhiye/ANKARA Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi

Final ders. üstü CHP İl Başk.yanı No:108 KAYSERİ

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.

No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306

ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33

Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1

ZONGULDAK Tel-fax: 0 (372) 252 25 92

Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.No: 40 İZMİR

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59

ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

Gazetene sahip çık!

Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 3 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 6 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

Fatma ÜNSAL adına, * Yapı Kredi Bankası

İSTANBUL/Aksaray Şb.

*TL için :0079219-2 DM için:3002991-8 No'lu

hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

* İş Bankasıİstanbul/Aksaray Şb.

-DM için :1002 30100 1051039 No'lu hesaba

yatırdım.

Habipler'i yaşatmak...

Kamu emekçi hareketinin son on yılı, "direne direne kazanma"nın tarihi oldu. Bu uzun direnişin, tek somut kazanımı sendikaları gibi görünse de, gerçek daha farklıdır.

Kazanılmış yeni haklar yoktur. Fakat, kamu kesimi için planlanmış hak gasplarının bir türlü uygulamaya konulamaması da ancak bu toplu direniş sayesinde mümkün olabilmiştir.

Kamu hizmet sektörlerindeki özelleştirmelerin, ancak küçük parçalar halinde ve adım adım uygulanabilmesi, memur sayısını 350 binlere düşürmeyi ve işgüvencesini kaldırmayı hedefleyen yeni personel yasasının bir türlü çıkarılamaması bu direniş sayesinde.

Böyle azgın bir saldırı döneminde, saldırıları göğüsleyip dizginlemeyi başarabilmek az kazanım değildir ve tamamıyla direngen bir mücadelenin ürünüdür.

Şimdi hükümet, "ne pahasına olursa olsun" devlet otoritesini sağlayacağını, kanlı saldırılarla da beyan etmiş bulunmaktadır.

Ne pahasına olursa olsun, kamu personel yasasını çıkarmakta, ücretleri geri çekmekte, sendikal hakları budamakta, sosyal güvenliği tasfiyede, özelleştirmeleri hızlandırmakta, esnek üretimi yaygınlaştırmakta... Kısaca, İMF'nin yıkım saldırılarını uygulamakta kararlılık ve ısrar göstereceği açıktır.

Tıpkı, devrimci tutsakları, "can ve kan pahasına" hücrelere kapatma kararlılığı ve ısrarında olduğu gibi.

Devrimci tutsakların bu karara yanıtı, bir kez daha, "Bedel ödedik. bedel ödeteceğiz!",

"Direneceğiz, hücrelere girmeyeceğiz!" oldu. Sistemin son kanlı saldırısını da, 10 can bedeline püskürttüler. Ölümüne bir direnişle, hücre tipi saldırısını bir kez daha püskürttüler. Sistemin kararlılığı bir kez daha kırıldı, iğrenç emelleri bir kez daha bozuldu. Bu zaferin kalıcılığı, sistemin işçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki karanlık hesaplarının bozulması, devrimcilerin Ulucanlar'dan yükselttiği direniş ruhunun tüm fabrika ve işyerlerinde, sokaklarda ve meydanlarda yaşatılmasına bağlıdır. Ulucanlar direnişinde gözardı

edilmemesi gereken noktalardan birisi de, tutsakların tek bir yumruk gibi birbirine kenetlenerek direnmiş olmalarıdır. Direnişin gücü ve başarısında bu kenetlenmenin önemi büyüktür.

Ulucanlar direnişiyle devrimciler, saldırılara karşı nasıl mücadele edileceğini, nasıl zafere ulaşılacağını bir kez daha göstermişlerdir.

"Ne pahasına olursa olsun" direniş!

İnsanlık onurundan ve haklarından taviz vermemek, bedel ödemekten çekinmemek.

Örgütlenmek ve birleşmek...

Sermayenin yıkım programlarına karşı mücadelede, işçi sınıfı ve emekçilerin tutması gereken yol da budur.

Bu bilinci ve ruhu, Ulucanlar'dan fabrikalara taşıyacak olansa sınıf devrimcileridir, komünist işçilerdir.

Çünkü Habip Güller'i yaşatmak, sınıf mücadelesinin ateşini körüklemekle mümkündür. Savaşacak ve savaştıracacağız.

Yoldaşlarımıza layık devrimciler olduğumuzu devrimci sınıfımıza kanıtlayacağız.

bayilerde...

Ekim Gençliği

Sosyalist Gençlik Dergisi Fiyatı: 150.000 TL... Sayı: 34 Kasım '99

Devlet terörüne, eğitimde özelleştirmeye ve YÖK'e karşı!

Parasız-Polisiz-Bilimsel Eğitim İstiyoruz!

Ekim Gençliği

UNİVERSİTE KAPALI EMİTÇİ ÇOCUKLARINA KAPATILAMAZ! BİTİRİYORUZ!

Eşit, parasız, bilimsel ve demokratik eğitim için!..

Devrim şehitleri ölmez!

Yeryüzü Aşkın Yüzü Oluncaya Dek

Şiirler doğacak kıvımda yine
Duygular yeniden yağacak kıvımda
Ve yürek
İngiltere'nin ıslapılmaz doruğunda
Ey herşey bitti diyenler
Kokunmuş sofrasında yığınaklı piyenler
Na kılarda direnen çiçekler
Na kentlerde dolaşan öfkeler
Henüz elveda demediler
Ritmede daha sürüyor o kavgaya
Ve sürece
Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek

Adnan Yücel İzzet Toprak

Devrim davası yenilmez!

Ekim Gençliği

Susurluk Cumhuriyeti yerli yerinde duruyor...

Çete devleti kanlı icraatlarını sürdürüyor

Susurluk Cumhuriyeti 3 Kasım '96'da tüm iğrençliğiyle kendini dışa vurmuştu. Çete devletinin perde önündeki bağlantılarının ortaya çıkmasını sağlayan kaza bu tarihte gerçekleşmişti. Susurluk, çeteleşmiş ve bir cinayet örgütüne dönüşmüş devlet gerçekliğinin ortaya çıktığı noktadır. Üzerine gidiyor görüntüsü altında bu iğrençliğin üstünü örtme işi de sermayenin satılık kalemlerine düşmüştür.

Sermaye korosu hep bir ağızdan "artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak", "devletin içine sızmış olan bu münferit çeteler temizlenecek" vb. nutuklar atmışlardı. Ancak bütün bu teşhir olmuşluğa rağmen göstermelik birkaç rötuş dışında çete devleti yapısı aynen korundu.

Çeteler temizleniyor görüntüsü vermek için birkaç tetikçi göstermelik olarak yargılandı ve sonuçta hepsi serbest bırakıldı. Değil kontr-gerilla şefleri, tetikçiler bile yargılanamadı. Çünkü çeteler ile devlet, sap ile saman değildi, birbirinden ayrılamıyordu. Çünkü Susurluk'un perde arkasında boylu boyunca faşist devletin kendisi, bir kontr-gerilla cumhuriyeti gerçeği vardı. Çünkü bu sebeple canı yanacak her bir kişi on kişinin, her on kişi ise yüz kişinin canını yakacak kadar bilgi ve belgeye sahipti. Çünkü bu düzenin sahipleri su yerine ezilenlerin kanını içerek saltanatlarını sürüyorlardı. Devlet çetelerinin döktüğü kan gibi sudan sebeplerle devlet kendini tartışmalı kılamazdı.

Tetikçiler bile yargılanmadı. Çünkü onlar devlet için kurşun sıkmışlardı. Çünkü onlar devlet için katliamlar örgütlemişlerdi. Bu faşist katil çetelerini gücendirmemek, hatta yıpratmamak gerekirdi, çünkü dün olduğu gibi yarın da sermaye devletinin onlara ihtiyacı vardı. Onların kirli ve kanlı icraatları olmadan ayakta kalmalarının mümkün olmadığını onlar da çok iyi biliyorlardı. Kendi düzenlerinin sadık bekçilerini harcayamazlardı.

Ama yine de çatlak sesler çıkmaya devam ediyordu. Çünkü iş sadece devlet için sıkılan kurşunlarla, devlet için dökülen kanlarla bitmiyordu. Devlet içinde birbirinin ayağını kaydırmak, yerini kapmak isteyen rakip çeteler arasında kıyasıya rant ve pay kavgası yaşıyordu. Kirli işlerden kendi paylarını artırmak isteyen rakip çeteler birbirlerinin kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmaya başlamışlardı. Bu süreçte düzenin esas sahibi olan sermaye sınıfı bu rekabetin zararlı olmaya başladığını görmeye başladı. Kendi elleriyle kurdukları çetelere çeki düzen verme ihtiyacı hissettiler. Çizdikleri sınırın dışına çıkanların kulakları çekildi. Kendi başlarına iş yapamayacakları, esas efendinin kim olduğu hatırlatıldı. Çünkü bütünüyle haksız, kirli ve kanlı olan sömürü düzenlerinin daha fazla teşhir olmasını istemiyorlardı.

İşçi ve emekçilerin emeklerine ve alınterlerine el koymalarını meşru hale getiren düzenin korunması birinci öncelikti. Buna karşı kitleler bilinçlenirlerse sonlarının geleceğini biliyorlardı. Üreten ve çalışan milyonların ortaya çıkardığı zenginliklerin bir avuç asalak sınıf tarafından gasp edilebilmesi için, bu haksız düzenin devamını sağlamak için her türlü yola başvurmak gerekiyordu.

"Derin devlet sırrı", "ülkenin ve vatanın çıkarları" bahanelerinin arkasına saklanarak tezgahladıkları kirli işler birer birer meydana çıkarken, milliyetçilik ve vatanseverlik demagogileri arkasına saklanmaya çalıştılar. İşte sermaye devletinin vatanseverlik anlayışı

Çeteler temizleniyor görüntüsü vermek için birkaç tetikçi göstermelik olarak yargılandı ve sonuçta hepsi serbest bırakıldı. Değil kontr-gerilla şefleri, tetikçiler bile yargılanamadı. Çünkü çeteler ile devlet, sap ile saman değildi, birbirinden ayrılamıyordu. Çünkü Susurluk'un perde arkasında boylu boyunca faşist devletin kendisi, bir kontr-gerilla cumhuriyeti gerçeği vardı. Çünkü bu sebeple canı yanacak her bir kişi on kişinin, her on kişi ise yüz kişinin canını yakacak kadar bilgi ve belgeye sahipti. Çünkü bu düzenin sahipleri su yerine ezilenlerin kanını içerek saltanatlarını sürüyorlardı. Devlet çetelerinin döktüğü kan gibi sudan sebeplerle devlet kendini tartışmalı kılamazdı.

budur. İşte sermaye düzeninin milliyetçilik anlayışı budur. İşçi ve emekçilerin, ezilen ve sömürülenlerin mücadelesini kanla bastırmaktır onların vatanseverlikleri. Uyuşturucu, kara para, haraç, rüşvet vb. ile kasalarını doldurmaktır milliyetçilikleri. Sermaye düzeninin tek kuralı vardır; kâr etmek için herşey mübahtır. Sermaye tek kanundur. Sermayesi olan istediği herşeyi yapmakta özgürdür. İşçi ve emekçilerin yaşam hakları vb. gibi bozguncu fikirler milliyetçilikle bağdaşmaz. Komünist kışkırtımlardır ve yok edilmelidirler. Susurluk devletinin tetikçilerinin yaptıkları da budur. Sermaye sınıfının çıkarlarına karşı en küçük bir muhalefet örgütlenmesini etkisiz hale getirmek için her türlü kirli yola başvurmaktadırlar. Satın alma, teslim alma, katletme vb. Bu katil sürüsünün ipleri bütünüyle sermaye sınıfının elindedir. Susurluk sonrası süreçte TÜSIAD sözde açıklamalarla kendisini bu çetenin dışında göstermeye çalıştı. Ama göstermelik olarak yakalanan bir-iki tetikçinin verdiği isimlerin arasında TÜSIAD üyelerinin de yer alması karşısında bu tetikçilerin salıverilmesi için bizzat devreye girdi.

Susurluk sürecinden kendisini özenle ayrı tutmaya çalışan diğer bir kurum da ordu oldu. Ağar'ın imaları ile açığa çıktı ki, "1000 operasyon"u bizzat generaller emretmiş. Ağar ve tosuncukları da yerine getirmişti. Yani bütün kanlı icraatların bizzat planlayıcısı ordu idi. Hala da öyledir. Sermaye sınıfının çıkarlarının bir numaralı koruyucusu olan ve kendisi de OYAK vb. şirketler aracılığıyla bir sermaye grubu haline gelen ordunun, işçi ve emekçilerin çıkarlarını korumasını beklemek bir yana, toplumun genelinin ortak çıkarlarını koruması bile beklenemez. Bugün için en keskin laik kesilen ordu, işçi ve emekçilerden yükselen muhalefet karşısında dine en fazla sarılan kurum olmuştur. Bundan sonra da aynı politikayı izlemeye devam

edecektir.

Susurluk'ta düzendeki çürüme ve dejenerasyon tüm çıplaklığıyla ortaya çıkmıştır. Bu iğrençliği gizleme, gizlenemediği oranda da sevimli gösterme çabası içine girilmiştir. Sömürü düzeni insana ait olan ne varsa meta haline getirmiştir. Ahlak, gurur, erdem, mevki, sevgi, saygı... Bunlar para karşılığı satın alınabilen metalar haline gelmiştir. Herşey pazara sürülmüştür. Bu barbarlık düzeni içinde para tek geçerli güç haline gelmiştir. Sermaye sınıfı bu barbarlığına karşı mücadele edecek kesimleri denetim altında tutmak için çok çeşitli baskı ve denetim aygıtları örgütlemiştir. Geniş kitlelere her türlü yolla para kazanmanın tek kural olduğu, parası olmayanın ezilmeyi hak ettiği vb. düşüncesi sürekli empoze edilmiştir. Ve kendi kanunlarında bile suç olarak tarif edilen oluşumları bizzat kendileri kurmuşlardır. Böylece kendi sınıfsal kurtuluşunun bilincine varamayan kesimler, işsizliğin de etkisiyle her türlü kirli işlere sürüklenmişlerdir. Bu kirli işlerin büyük kısmını devlet kendi eliyle organize etmektedir. Örneğin, uyuşturucu çok kârlı bir iştir. Çok kısa zamanda büyük servetler elde edilmektedir. Sermaye sahibi için bu herhangi bir iştir. Bu pastadan pay kapmak için yatırımlar yapar, gerekli bağlantıları kurmak için devlet içinden gerekli bürokratları satın alır. Rüşvetini verir. Bu sermaye düzeninin kâr daha çok kâr mantığına uygundur. Sermaye düzenini savunmak kaydıyla uyuşturucu üretimi ve ticareti yapmak serbesttir. Üstelik bunlar vatansever ve milliyetçi olurlar. Bu çete devleti sermaye düzeninin beklisidir. İşçi ve emekçilerin sömürü ve zulme karşı

başkaldırısını engellemek en temel görevidir.

Örgütlediği çeteler, bir taraftan uyuşturucu ve kara para trafiğini yönetirken, bir taraftan da devrimcileri, komünistleri katletmekte, emekçi kitlelere korku salmak için Gazi, Madımak gibi katliamlar tertiplemektedirler. Bu çürümüş düzen varlığını sürdürdüğü müddetçe çeteler var olmaya devam edecektir. Çünkü bu cinayet ve katliam çeteleri sermaye düzeninin bekası için bir ihtiyaçtır. Sömürü düzenlerini yıkma mücadelesine girişmediğimiz sürece bu katliamlar ve katliam tehditleri devam edecektir.

Bu zulmü ancak işçi ve emekçilerin kitle mücadelesi durdurabilir. Ancak sömürü düzenine karşı örgütlenecek devrimci mücadele cezalandırılabilir bu eli kanlı katilleri. Ne Avrupa Birliği üyeliği ne de ordu, bu sömürü düzeninin sonucu olan bu pisliliği temizleyebilir. Sözde demokrasi atılımları ile kitleleri beklenti içine sokmaya çalışan sermaye partileri ise hiç temizleyemezler. Çünkü Avrupa gibi görece demokratik ülkelerde de sömürü düzeni hüküm sürmektedir. Onlar da ihtiyaç duyduklarında işçi ve emekçileri baskı altına almak için benzer yöntemler kullanılmaktadırlar. Ordu zaten boylu boyunca kontr-gerilla ile Susurluk çetelerinin içindedir. Sermaye partileri devlet ihaleleri verirken bile çete mensubu mafya şeflerinden talimatlar almaktadırlar.

İşçi ve emekçiler, Susurluk düzeninin sona ermesini isteyenler, sermaye düzenine karşı mücadele içine girmek zorundadırlar. Haklarını almak için mücadeleye kalkışan her işçi ve emekçi bu Susurluk düzenini daha iyi tanımaktadır. Kölelik zincirlerinin farkına varan her işçi zalimin çirkin yüzünü beynine kazımaktadır.

O halde işçi ve emekçilerin mücadelesine önderlik etmek için sınıf partimizin saflarını güçlendirelim ve sömürü düzeni ile birlikte her türlü pisliliği tarihin karanlığına gömelim.

3. yılında Susurluk:

Katliamlar, suikastler, suçlar ve aflar...

Türk kontr-gerillasının tablosunu ortaya döken Susurluk'taki devlet kazasının üzerinden üç yıl geçti. Bu üç yıl sonunda, yargılanan ve cezalandırılan -hukuken "kaza"nın tek suçlusu ilan edilen- kamyon şoförü dışında, ortada aklanmadık, affedilmedik "suçlu" bırakılmadı. Bir tek 7 TİP'li gencin katili faşist Kırıcı kalmıştı, onun için de özel af yasası hazırlandı.

Dosyaların tozlandırılması, ipuçlarının karıştırılması, suçluların aklanması-salınması-kaçırılması, salt bir dönemin üstünün kapatılması, işlenmiş suçların gizlenmesi ihtiyacından kaynaklanmıyordu. İpuçlarını, açık delilleri, raporları, ifadeleri değerlendirmek ve davayı işletmek demek, derin devleti açığa çıkarmak ve tasfiye etmek demekti çünkü. Oysa bu mümkün değildi. Çünkü söz konusu olan, "devlet içinde odaklanmış" münferit bir takım çeteler sorunu değil, bizzat devletin çeteleşmiş olmasıydı. Böyle olunca, elbette devletin kendi kendini tasfiyesi diye bir şey de söz konusu olamazdı.

Tersine, bu kontralaşmanın savunulması-meşrulaştırılabilmesi için Susurluk'tan sonuna kadar yararlanılmalıydı ki, hem işlenmiş suçların ve hem de işleneceklerin üstüne fazla gidilmesin, gidilemesin. Çünkü, iliklerine dek çürüyen bu sistem ancak çeteleşen bir devletle varlığını koruyabilirdi. Ülkenin emekçilerinin ve birikmiş emek değerlerinin, zenginlik kaynaklarının, sosyal-kültürel-tarihi-insani değerlerinin ve geleceğinin uluslararası sermayeye peşkeş çekilebilmesinin bir başka yolu yoktur çünkü.

Çünkü; işçi sınıfı ve emekçileri her türlü baskı ve sömürüye boyun eğecek uysal köleler haline getirmek, onları korkularının kölesi yapabilmek için devlet terörü, terör için kontr-gerilla, kontr-gerilla için Susurluk devleti zorunluydu.

Bu gerçekler komünist basında, 3 Kasım '96'dan bu yana döne döne işlendi. Soldan ve sağdan yayılmaya çalışılan "demokrasi" hayallerinin tehlikesine dikkat çekildi. Geçen üç yıllık süreçte yaşananlar komünistleri tümüyle haklı çıkardı.

Susurluk, ne "sağ"ın iddia ettiği gibi devletin "terör"e karşı "hatalı" bir öz savunmasıdır; ne de "demokratik sol"un hayal ettiği gibi sistemin kendi içinde "demokratikleşme" imkanları bulunmaktadır.

Ulucanlar katliamıyla açılan, Adana infazıyla sürdürülen ve Kışlalı suikastıyla beslenen yeni kontr-terör dalgası, kontr-gerilla devleti gerçekliğini bir kez daha apaçık gözler önüne sermiştir. Bu son gelişmeler bir yana, geçen üç yılın tüm gelişmeleri, Susurluk'un düzene ve devlete ait tüm yolların kesişme noktası olduğunu kanıtlayarak, düzen içi demokrasi hayallerini yere çalmaktadır.

Ulucanlar katliamı, işçi sınıfı ve emekçilere yönelik azgın bir saldırı dalgasının habercisidir

Yeni kontr-gerilla operasyonunun bir ayağını kitleleri terörize ederek sindirmek oluşturuyor, ki Ulucanlar'da uygulanan vahşetle bu amaç açıkça sergilenmiştir.

İkinci ayağı ise, yeni saldırılar için devletin yeniden tahkimidir, ki bunun için de Kışlalı kurban seçilmiş görünüyor. Açık ve gizli devletin, yani

kontr-gerillanın merkezi olan ordu, kurbanının cenazesini güven tazeleme törenine dönüştürmüştür. Tek eylemle, hem laiklik hem kemalistlik havarisi imajı tazelenmeye çalışılmıştır. Törende askerin alkışlanıp siyasilerin yuhalanması ise, operasyon içinde operasyon, ölü doğan bir hükümetin cesedinden

beslenmekten başka bir anlam ifade etmiyor. Operasyonun piyonlarının nereden toplandığı ise, hizmet ettiği gerçeği zerrece değiştirmiyor.

Belli başlı ayaklarını, sosyal güvenlik saldırısı, 2000 yılı bütçesi, özelleştirme ve uluslararası tahkimin oluşturduğu yeni IMF programının yaratacağı hızlı yıkımın, işçi sınıfı ve emekçiler cephesinden sessizlikle karşılanmayacağını, sistemin sahipleri de uşakları da gayet iyi biliyorlar. Devlet terörünün tam da bu süreçte tırmandırılması, iyi bildikleri ve bekledikleri tepkilere nasıl hazırlandıklarını gösteriyor: IMF patentli yıkım programlarına karşı gelecek işçi-emekçi hareketini, CIA güdümlü kontra çetelerinin terörüyle bastırmayı hesaplıyorlar.

Kontr-gerilla devletinin hesaplayamadığı...

26 Eylül sadece, kokuşmuş kapitalist düzenin yeri gelince ne kadar vahşileşebileceğini göstermedi. Daha önemlisi, ne kadar donanımlı, ne kadar azgın bir vahşetle saldırırsa saldırı, sistemin zulmüne karşı direnmenin ve kazanmanın mümkün olduğunu gösterdi. Devrimci iradenin karşısında, sistemin tüm silahlarının, tüm terör aygıtlarının, işkencelerinin, zulümlerinin iflas ettiğini gösterdi. Devrimcilerin öldürülebileceğini, ama asla teslim alınamayacağını gösterdi.

Düzen cephesi sadece Ulucanlar'daki katliamı üzerinden hesap yapıyor.

Devrim cephesinin hesabı ise Ulucanlar direnişi üzerinden olacaktır. Düzenin kanlı hesaplarını boşa çıkarmanın yolu, Ulucanlar'da destanlaşan devrimci direniş ruhunu, devrimci sınıfa taşımak, maletmektir. Sermayenin uluslararası bir organizasyonla, tüm gücü ve şiddet aygıtlarıyla devreye soktuğu yeni yıkım saldırıları karşısında, işçi sınıfı ve emekçilerin, ölümüne direniş dışında hiçbir şansı da yoktur.

Türk devleti, Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerini emperyalizmin kölesi haline getirecek tüm yasaları çıkarmaya, tüm kararları almaya ve uygulamaya and içmiştir. Daha şimdiden, sosyal güvenliğin tasfiyesiyle uluslararası tahkimin yolunu açan yasalar çıkarılmıştır. Sırada hızla hayata geçirilmesi planlanan özelleştirmeler vardır. Özelleştirmeler işsizleştirme, örgütsüzleştirme, esnek çalışma, yani

tam bir köleleştirmenin aracı yapılacaktır. Özelleştirmelerle, enerji, iletişim, ulaşım sektörleri başta olmak üzere, sanayinin can damarları emperyalist tekellere peşkeş çekilecek, dolayısıyla ülke ekonomisi emperyalizme doğrudan teslim edilecektir.

Türkiye'nin işbirlikçi kapitalist sınıfı, uluslararası emperyalizmden güç ve destek almadan, bu devrim toprağındaki egemenliğini uzun süreli olarak sürdüremeyeceğini iyi biliyor. Bu nedenle sırtını emperyalist tekellere, dolayısıyla emperyalist devletlere ve onların terör örgütlerine yaslamak zorunda. Yeni dünya düzeni, globalizmi vb. adı altında dünya proletaryasına ve emekçi halklarına dayatılan, emperyalizmin global sömürüsü, global tahakkümü ve terörüdür. Türk burjuvazisinin Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkını itmeye çalıştığı uçurumun dibinde de bu aynı bataklık vardır.

Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin bu uluslararası saldırıyla başedebilmesi, Türkiyeli devrimcilerin devrimci sınıfı örgütlenme başarısına sıkı sıkıya bağlıdır. Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihi, 15-16 Haziranlar'dan Tarih direnişlerine kadar, daha nice Habipler yetiştireceğinin, daha nice direnişlere imza atacağını örnekleriyle doludur. Sınıfın bu şanlı tarihini günün devrimci direniş ruhuyla buluşturmak ise, devrimci sınıfın devrimci öncüsünün omuzlarındadır.

İMF heyeti Türkiye'de

İşçi ve emekçilere karşı yeni yıkım saldırıları hazırlanıyor

Türkiye'ye verilmesi planlanan kredi için ülkemize gelen IMF heyeti; tüketici ve toptan eşya fiyatları, iç borçlanma faizi, özelleştirme, kamu bankalarının zararları, ek gelir ihtiyacı, büyüme oranı, dolar kuru gibi konuları görüşmek ve ABD'nin emirlerini iletmek üzere devlet yetkilileri ile görüşmelere başladı. IMF'nin 2000 yılı bütçesine ilişkin direktiflerini uygulama kararlılığına bakılarak para muslukları açılacak. Bütün bu konuların görüşülmesi ve uzlaşılması sonucunda, efendi ve uşak arasında bir stand-by anlaşması imzalanacak.

Ülkemizde yaklaşık iki-üç hafta kalacak olan IMF heyeti, Türkiye Masası Şefi Cottarelli aracılığıyla Hazine Müsteşarı Selçuk Demiralp'le yaptığı üç saatlik görüşmenin sonucunu kamuoyuna üstü kapalı biçimde duyurdu. Fakat yapılan bu açıklamalar dahi stand-by anlaşmasının işçi-emekçilere ne kadar ağır şartlar dayatacağının ipuçlarını vermektedir. Basına yansıyan açıklamalara göre Cottarelli sorulan sorulara verdiği yanıtlarla sermaye devletinden tam bir icazet ve kararlılık beklediğini belirtiyor. Cottarelli, "Buraya geldik, çünkü 2000 yılı bütçesinin beklentilerimizle paralel olduğuna inanıyoruz" derken, işbirlikçi yerli sermayenin IMF'nin politikalarıyla aynı sınıf zemininde buluştuklarını ifade etmiş oluyor.

Cottarelli'nin, stand-by olasılığı nedir sorusuna "Burada bulunduğumuz sürece bir stand-by"ın çerçevesini görüşeceğiz. Niyet mektubunun tüm detaylarını ele alacağız. Ümit ediyoruz ki bu ziyaretimizde bunu sonuçlandıracağız. Washington'a bir rapor sunacağız. Bu rapor IMF Yönetim Kurulu'nda ele alınacak ve yıl sonuna kadar neticelendirilecek.", stand-by yapısal reformları kapsayacak mı sorusuna da "Evet. Bunlar bilinen alanlardır. Tarım sektörü, özelleştirme gibi. Özellikle özelleştirme son derece önemli. Sosyal güvenlikte ileriye yönelik olumlu bir adım atıldı. Bütün bunlar stand-by içinde yer alacak" demesi, niyetlerini tüm açıklığıyla ortaya koyuyor. Cottarelli sermaye devletinden, özelleştirmelerin hayata geçirilmesiyle işten atılmaları, esnek üretimi, sosyal hakların iyice budanmasını, kamu harcamalarının kısılmasını, işçi ve emekçilerin ellerindeki son kırıntıların da çekilip alınmasını, ek vergilerle çalışanların sırtına ağır yükler bindirilmesini, daha çok sömürü ve daha çok talanın yapılmasını emrediyor ve ekliyor; "bu konuda devlet gerekli kararlılığı yıl sonuna kadar gerçekleştiremezse bu anlaşma olmaz. Biz buraya gelirken sizin de bizimle aynı düşüncede olduğunuzun teminatını aldık".

Biz bu teminatı nasıl aldıklarını Ulucanlar katliamından biliyoruz. Uluslararası sermayenin yerli işbirlikçileri, işçi ve emekçilere yönelik sosyal ve siyasal saldırılarını hayata geçirmek ve sınıfa gözdağı vererek sindirmek için sınıfın öncü kesimi olan 10 devrimci ve komünist tutsağı, sömürü sistemleri olan kapitalizme yakışan bir biçimde vahşice katlederek

gösterdi.

Devlet Bakanı Yüksel Yalova, özelleştirmeyi dünya kamuoyuna sunan bir ülke olarak literatüre geçen Türkiye'nin, bugün son sıralarda yer aldığını belirterek, özelleştirmenin bir gecede yapılması gerektiğini, özelleştirme kapsamındaki 74 kuruluşun 2000 yılı sonunda 25'e indirilmesinin hedeflendiğini ve bundan 5 milyar dolar gelir temin edileceğini söyleyerek, aslında ABD'ye, "hizmetkarınız olmaya, ülkenin olanaklarını, işçi ve emekçilerin kanını size altın tepside sunmaya yemin eden bir devlet olarak sözümüzü layıkıyla yerine getiremediğimiz için utanıyoruz, fakat nasıl ki tahkimi ve sosyal güvenlik yasasını depremin ardından, insanlar can derdindeyken, bir gecede meclisten geçirdiysek, özelleştirmeleri de her ne pahasına olursa olsun bir gecede geçirebiliriz"ın güvencesini vermeye çalışıyor.

Yalova'yla benzer söylemi kullanan Selçuk Demiralp ise stand-by görüşmelerinin ABD'de başladığını, bu çerçevede 2000 yılı bütçesinin hazırlandığını kaydederken, "Bizim için önemli olan stand-by'ın imzalanmasıdır" diyerek, işçi ve emekçilerin özelleştirmelerle birlikte işten atılmasının, sendikası, sigortasız, düşük ücretle çalıştırılmasının hiç umurlarında olmadığını, önemli olanın ABD ve işbirlikçisi yerli sermayenin çıkarları olduğunu vurgulamak istiyor. Bu bir yandan da işçi-emekçi cephesinden gelişebilecek tepkilere karşı bir tehdit de içeriyor. Bakın deprem sonrası yaptıklarımıza, bakın Ulucanlar'a, bakın kitlesel eylemlere, grev ve direnişlere uyguladığımız baskı ve teröre diyerek, yaptıklarını göstererek yapacaklarının haberini vermiş oluyor.

Türkiye'nin ödemesi gereken iç ve dış borç faizi 185 milyon dolar gözükürken, bu rakamın 97 milyar dolarlık 2000 yılı bütçesinin yaklaşık iki katına ulaşması, memur ve emekli maaşlarının kısılması, tarımsal desteklemelerin daraltılması, savunma dahil olmak üzere kurum ödeneklerinin küçültülmesi, enerji ihaleleriyle özelleştirme gelirlerinin 2000 yılı bütçesinde 21 katrilyonluk faiz ödemeleri yükselirken, 24 katrilyonluk vergi gelirleri hedefinin daha düşük düzeyde gerçekleşmesi, vergi gelirlerinin tamamının faize aktarılması demek oluyor. Bu da biz işçi ve emekçilerin emek-gücünün uluslararası ve yerli sermayeye peşkeş çekilmesi anlamına geliyor.

IMF heyetinin üstüne basa basa, kendileri için önemli olanın özelleştirmelerin hayata geçirilmesi olduğunu vurgulaması; bir çok bedeller ödeyerek kazandığımız sosyal haklarımızın elimizden kırıntı dahi bırakılmamak üzere alınması, işverenin istediği kadar, istediği koşullarda, istediği zaman bizi çalıştırması ya da çalıştırmaması, istediği zaman işten atması demek oluyor. Biz yokluk içinde, yarı aç-yarı tok sermaye sınıfının çıkarları için çalışırken, onlar bizim sırtımıza daha çok binmenin ve bizi daha çok

sömürmenin imkanlarını yaratmaya çalışıyor. Cottarelli'nin "Sosyal güvenlikte olumlu bir adım atıldı" demesi boşuna değil. Önemli olan bu "olumlu" adımın kimin için, hangi sınıf için olumlu bir adım olduğudur. Emek cephesinden bakarsak mezarda emekli ol(ama)mak, prim gün sayısının artırılması, sosyal güvenlik kurumlarının tasfiyesi, yerli kaynakların uluslararası sermayeye peşkeş çekilmesi vb. işçi-emekçiler için hiç de olumlu gözüküyor. Sermaye cephesinden bakıldığında ise kapitalistlerin kârları için işçi ve emekçilerin emeğinin ölene kadar sömürülmesi, onların cepleri daha çok dolsun diye bizim işsiz, sağlıksız, sigortasız, düşük ücretle karın tokluğuna bile olmayan koşullarda çalışmamız dayatılıyor. Biz gün geçtikçe yokluğa itilirken onlar gün geçtikçe bizden çaldıklarıyla daha çok semirmenin, zenginleşmenin zeminini düzlemeye çalışıyor.

IMF heyetinin Türkiye'ye bu ne ilk, ne de son gelişi olacak. İşçi ve emekçiler olarak emperyalist sömürünün kurumu olan bu heyetin her gelişinde bize yıkımdan başka bir şey getirmediğini biliyoruz. Kapitalizmin doğası gereği sermaye sınıfı sömürsünü devam ettirmek, kârlarına kâr katabilmek için işçi sınıfının can bedeli elde ettiği tüm sosyal ve siyasal haklarını kırmak, elinden almak ister. Kapitalistler sınıf çıkarları doğrultusunda dil, din, ırk, millet ayırımı gözetmeksizin, salt sınıfsal çıkarlarını korumak için tek cephede birleşirler. Onlar için önemli olan hangi milletin işçi sınıfını sömürmek değil, işçi sınıfını sömürmektir. Türk sermaye sınıfı da aynı mantıkla hareket ederek, ne bizleri düşünür ne de bizim çıkarlarımızı. Onlar için de önemli olan uluslararası sermayeyle birlikte kendi sınıf çıkarlarıdır. ABD'den alacakları kredi de biz işçi ve emekçilerin çıkarları için değil, kendi çıkarları içindir.

17 Ağustos depremi öncesi yükselmeye başlayan sosyal güvenlik ve tahkim karşıtı tepkiler, bu süreçte, özelleştirmeler, sahte sendika yasası, kamu emekçilerine dayatılan %25'lik sadaka zamları birlikte tekrar gündeme gelmelidir. Güncel sosyal ve demokratik hak ve taleplerimizi korumak, elimizden daha fazlasını almalarına izin vermemek, gaspettikleri haklarımızı geri alabilmek için mücadeleyi yükseltmek zorundayız. Böyle bir mücadeleyi yükseltmek için birleşip kendi sınıf çıkarlarımızı doğrultusunda örgütlenmek zorundayız. Nasıl ki sermaye sınıfı kendi çıkarları doğrultusunda aynı cephede birleşebiliyorsa, bizler de kendi cephemizde, emek cephesinde birleşebilmeliyiz. Bunu başarabilmenin yolu, işyerlerinde, sendikalarda taban örgütlülükleri yaratarak, işçi ve emekçileri sendika bürokrasisinin reformist-ihanetçi çizgisinden uzaklaştırmakla mümkün olacaktır. Üretimden gelen gücümüz sermaye sınıfını, tabandan gelen gücümüz ise sendikal bürokrasiyi aşmaya yetecek güçtedir.

Ama önümüzdeki asıl hedef; işçi sınıfının hem üretip hem yöneteceği sistem olan işçi ve emekçilerin iktidarı sosyalizm olmalıdır. Çünkü; emperyalist-kapitalist sömürüyü ortadan kaldıracak, herkesin eşit koşullarda yaşayacağı, kimsenin kimseyi sömürmediği bir dünyanın yolu sosyalizmle açılacaktır.

“Bari bütçeyi de IMF yapsın”

Başlığımızı 14 Ekim tarihli Milliyet gazetesine MHP'li Sanayi Bakanı Ahmet Kenan Tanrıkulu'nun yaptığı açıklamadan aldık. Bakan, “Bütçeyi Cotarelli yapsın” diyerek, sahte tepkisini dile getiriyor. Aynı gazetede bir başka haber başlığı da şöyle; “40 yıl sonra AB'ye adayız”. Ertesi gün sermaye medyasının başka bir manipülasyon aracında da (15 Ekim, Radikal) şu haber geçiyor: “IMF'nin istediği dar bütçe, liderler zirvesinde (Ecevit, Bahçeli, Yılmaz) kabul edildi.”

Yani?.. Yani burjuva politikacıları (en sağından en soluna kadar) sahtesinden bir cılız muhalefet oyununu dahi ellerine yüzlerine buluşturuyor!

IMF 1944'te ABD'nin New Hampshire eyaletindeki Bretton Woods anlaşmasıyla vücut buldu. IMF'nin kuruluşundaki (hem de daha 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı bitmeden) temel amaç, 1930 bunalımındaki bir çöküşü kapitalist dünyanın -özellikle de emperyalist ülkelerin- bir daha yaşamaması! Bu büyüklükteki bir kapitalist buhranı 1987 yılında yaşadık ve modern revizyonizmin çöküşünün emperyalist-kapitalist dünyanın imdadına yetişmesine rağmen, geri ve orta-kapitalist ülkelerin IMF reçeteleriyle nasıl kan gölüne çevrildiğine tanık olduk. IMF gündemimizde sıkça tartışılan bir emperyalist organ. Fakat bugünlerde hemen hemen bütün Dünya'da, hatta IMF'nin akıl hocaları tarafından dahi, acımasızlıkla, dürüst olmamakla, ABD'nin hegemonyasından çıkamamakla... Kısacası, Dünya'yı devrime sürüklemekle eleştirilmektedir. Böyle olması da doğal, zira IMF'nin 300 milyar dolarlık finansman havuzunun 35 milyar dolar kadarını ABD karşılamaktadır ve bu kendisine %18 oy oranı sağlamaktadır. Böylelikle IMF'yi yönlendirmek pek de zor olmamaktadır ABD için. Tabii IMF'ye bir de 'kardeş kuruluş'u Dünya Bankası'nı eklemeliyiz.

Ve şimdi resmi olarak da IMF'nin Türkiye Şubesi'ne (Düyun-u Umumiye) dönüşen Maliye Bakanlığı, dar bütçe denilen sefalet programı hazırlamaktadır. Koro halinde sermaye politikacılarının savunduğu istikrar programı şudur; Bütçe, **dış kaynak** ve **özelleştirme geliri** üzerine şekillenecektir! Okurumuz doğal olarak sermaye medyasında sorulmayan şu soruyu sorabilir: Peki bizim ödediğimiz vergiler, sosyal güvenliğin tasfiyesi, her ürüne konulan periyodik yeni zamlarla %100'lük enflasyon (Enflasyon, devletin topluma koyduğu vergilendirmeye burjuva iktisatçıların isimlendirmesidir), memura en fazla %25'lik zam verilmesi... vs. nereye gidiyor o zaman?

Açıklayalım: Burjuva iktisatçıları Türkiye'nin toplam GSMH'sini 30 ile 50 milyar dolar arası tahmin etmektedirler. Türkiye'nin her sene ödemesi gereken yıllık dış borç faizi ise (sadece faizi) 17-18 milyar dolar civarındadır. Ve bu para GSMH içindeki toplanacak tüm vergilere eş bir miktardır zaten. Yanısıra Maliye Bakanlığı, dış borç faizi kadar da iç borç ve faizini ödemek zorundadır her yıl!

Türkiye'deki vergi sisteminin artan oranlı vergi sistemi olmadığı, burjuvazinin zaten büyük oranda vergi gizlediği/kaçırdığı, ödemesi gereken vergileri/SSK borçlarını... vs. ise ödemediği, devletin de bunları zaten ikide bir affettiği bilinir.

Peki o zaman **dış kaynak** ve **özelleştirme geliri** kavramlarıyla sihirli bir hava verilen **gelirlerle** (nasıl bir gelirse) bu açık nasıl kapatılacaktır? Bunu da hemen belirtelim; IMF 3,5 milyar dolar yeni kredi verecektir dar bütçe karşılığında! Tabi, varolan dış borçlarının faizini ödemekte zorlanan Türkiye'nin, önümüzdeki senelerde neyini satacağını da göreceğiz bu 3,5 milyar dolar için. Ve özelleştirme geliri denen şeyle de, varolan KİT'ler uluslararası sermayeye talan ettirilecek, işçi ve emekçi sınıflar ise açlığa mahkum kalacaklardır.

Açıktır ki, bir avuç tekelci-burjuvazinin dışında kalan tüm toplumsal sınıfların, artık bu kölece emperyalist bağımlılığa ve faşist sermaye iktidarına karşı, yaşamak için savaşmak zorunda oldukları zaman gelip çatmıştır. Kapitalizmin, işçi-emekçi, tüm yoksul sınıflara verebileceği hiçbir şey kalmamıştır. Tek çözüm, sosyalist, planlı kalkınma ekonomisindedir. Ve bunun yolu da, partimizin bayrağı altında proleter devrimi gerçekleştirmekten geçmektedir!

“Derin devlet”in sözcüleri konuşuyor

Kışlalı suikasti “derin devlet”in işbaşında olduğunu bir kez daha ortaya koydu. Suikast sonrası günlerde Yargıtay Başsavcısı Vural Savaş yaptığı konuşma son derece dikkate değerdi. Birçok gazete ve köşe yazarı tarafından “muhtıra” olarak nitelenen konuşma ile gerçekte “derin devlet”in sözcülüğü yapıyordu.

Süper savcının “tarihe düştüğü not”: Kutsanan devlet terörü

Savaş konuşmasına, “Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı sıfatıyla değil, can güvenliği tehlikede olan bir Türk vatandaşı olarak konuşacağım” sözleriyle başlıyor. Ardından ekliyor, “Tarihe bir not düşürmek için buradayım”. Savaş'ın tarihe düştüğü not ise açık bir devlet terörü savunusudur. Savaş “irtica”yı da demiyor, terörü engellemek için açtığı “çözüm” paketi kelimenin tam anlamıyla devlet terörünü meşrulaştıran, yasal prosedür sunan bir mahiyettedir.

Batının insan haklarına ilişkin sözlerini eleştiren Savaş, aynı Batı'nın faşizan yasalarına öykünüyor. Ceza Muhakeme Usulleri Kanunu ve polis mevzuatını Almanya'dan, Terörle Mücadele Kanunu İngiltere'den alalım diyor. İngiltere'de hükümete verilen keyfi sansür hakkının Türkiye'de de verilmesini istiyor.

Yunanistan Basın Kanunu'nun ise özellikle sansür, yayın durdurma ve kapatmaya ilişkin maddelerinin aynen bizim basın kanunumuza aktarılmasını talep ediyor.

Ardından eylemlerin engellenmesi gibi bir bahaneyle, mahkeme kararı maksiizın telefonların dinlenip, mektupların okunmasını savunuyor. Bunu ya var olan bir kurumun yapmasını, ya da yeni bir kurum oluşturularak bu “görevin” başına getirilmesini öneriyor.

Aslında Vural Savaş'ın bu önerileri zaten pratikte gerçekleşiyor. Telefonların dinlenmesinden sansür kararlarının fiili olarak uygulanmasına dek, önerdiği herşey zaten “derin devlet” tarafından yapılıyor. Ama Savaş bununla yetinmiyor, “derin devlet”in yüzeye çıkmasını savunuyor. Bunun için de bir takım yasal düzenlemelerin yapılması gerekiyor.

Vural Savaş sadece yasal prosedür hazırlanmasıyla yetinmiyor, sesi çok zayıf çıkan insan hakları dernekleri ve çeşitli meslek kuruluşlarının seslerinden bile rahatsızlık duyduğunu, politika yapma gereği dahi duymadan açıkça ifade ediyor.

En çapıcı olanı ise, zindanlara ilişkin düşünceleridir. Aynen aktaralım: “Bir ‘terör okulu’, ‘terör eylemlerinin yönetildiği üsler’ haline gelen cezaevi

koğuşlarına, bazı meslek kuruluşları, insan hakları dernekleri ve Sevr'i hortlatmaya çalışan yabancı devletlerin koparacağı haksız gürültüye aldırmaksızın mutlaka girilip, teröristlerin bulunduğu koğuşlar ‘kurtarılmış bölge’ olmaktan çıkarılmalıdır ve terör suçu sayılan suçlardan hüküm giymiş ve cezaları kesinleşmiş sanıkların cezalarının infazı askeri cezaevlerinde yapılmalıdır.” Ulucanlar'da 10 devrimci tutsağı katleden kafa, işte bu faşizan kafadır. Ama bir farkla; Savaş hücre tipi yerine askeri cezaevlerini öneriyor.

Bu sözlerle bu faşist savcının gerçek niyeti de açığa çıkıyor. Sözümona savcının açıklamaları irticayı hedef almaktaydı. Ama işin aslı hiç de öyle. Cezaevlerine ilişkin sözleri dolaysız ifadelerle devrimci tutsaklara yöneliktir. Diğerleri de farklı değildir. İrticaya yönelikmiş havasında gerçekte devlet terörünün estirileceği hedef asıl olarak devrimcilerdir.

Saldırının hedefi isyan potansiyeli olan işçi ve emekçilerdir

Savaş'ın sözkonusu açıklaması MGİK toplantısının bir gün öncesinde yapılmıştır. Bunun bir rastlantı olmadığı açıktır. Vural Savaş MGK'nın herhangi bir açıklamasından ivedilikle görev çıkarmasını becerecek kadar yakındır orduya. O gerçekte “derin devlet”in sözcülüğünü yapmaktadır.

Kuşkusuz irticai örgütler de MGK'nın ya da açıklamayı yapan Vural Savaş'ın hedeflerinden biridir. Ama asıl hedef devrimcilerdir, devrimdir. Çünkü alttan alta da olsa, işçi ve emekçilerde isyan potansiyeli günden güne büyümektedir. Sermayenin kontra devletin saldırılarının hedefi yalnızca devrimciler değil, isyan etme potansiyelinde olan tüm işçi ve emekçilerdir.

Yapılması gereken, işçi ve emekçiler açısından oldukça nettir: Böylesi hamasi nutuklara kanmayıp, alttan alta oluşan isyan potansiyelini yüzeye çıkarmak ve bunu devrimle taçlandırmaktır. Faili meçhul cinayetler de, gericilik de, açlık-sefalet de ancak sosyalizmde ortadan kalkacaktır.

Sermayenin devlet terörüne, işçi ve emekçilerin yanıtı tok ve ikirciksiz olmalıdır. Komünist işçi partisinin kıvılcık bayrağı altında birleşerek, sermayeye karşı isyan etmektir. Devrim için, sosyalizm için isyan etmektir. Evimizin gecenin bir yarısı apansız başımıza yıkılmaması için, kış kıyamette aç-açık kalmamak için isyan etmektir. Mezarda emekli olmamak için, işsiz kalmamak için isyan etmektir.

Emperyalizme kölece bağlı burjuvazi,
efendilerinin ziyareti için "temiz"leniyor

Bu pisliği ancak devrim temizler!

1996 HABİTAT toplantısı öncesinde sermaye İstanbul'da hummalı bir temizliğe girişmişti. Park-bahçeler yeniden düzenleniyor, her yere ağaçlar dikiliyor, genelde bir türlü göremediğimiz çöp kutuları uygun olan her yere yerleştiriliyordu. Herşey İstanbul'un görüntüsünü biraz olsun değiştirip, olduğundan farklı göstermek içindi. Yine bu nedenle sokak çocukları avına çıkıldı, kedi ve köpekler sokaklarda silahlarla öldürüldü. HABİTAT bittikten sonra ise herşey eski görünümüne büründü.

Önümüzdeki günlerde Clinton'un ziyareti ve AĞIT Zirvesi'nin yapılması için hazırlıklara başlayan sermayenin aynı kaygıları gündemde. Geçtiğimiz günlerde İstanbul'un birçok semtine pankartlar asılarak bölgede kuduz tehlikesi olduğu duyuruldu.

Hemen ardından birçok semt zehirlenmiş köpek ölüleriyle doldu. Huzursuzlanan bölge insanlarına hiçbir açıklama yapılmadığı gibi, başı boş köpekler için daha farklı önlem alınmasını isteyenler ciddiye alınmadı, hatta dalga geçildi. Kuduz olduğu söylenerek öldürülen köpeklerin sokağa bırakılmasının tehlikeyi daha ciddi boyutlara

taşıdığı yetkililerin umurunda değildi. Çünkü onların asıl amacı köpekleri en kolay yoldan yok etmek ve çevreyi onlardan "temiz"leyerek gelecek olan ziyaretçilere hoş görünmekti. Kuduz yalanı da rahatça öldürebilmeleri için uygun kılıf oldu. Böylece burjuvazinin insan sağlığına ne derece önem verdiği bir kez daha gözler önüne serildi.

Bir başka temizlik de, 17 Ağustos depremiyle birlikte yoksulluğa terk edilen çadırkentlerde yapılmaya başlandı. Depremi ardından herşeyini kaybeden ve yaşamı alt-üst olan insanlar devletten yardım beklenemeyeceğini en açık biçimde yaşayarak gördüler. Felaketin ardından günler geçse de, devletten hiçbir yardım gitmemesi, yaklaşan kışa rağmen yerleşecek yer bulunmaması, verilen sözlerin tutulmaması bir yana, giden yardımlara devlet tarafından el konulması depremzedeleri çileden çıkarmış ve eylem yapmaya kadar götürmüştü. İnsanlar bu düzenin kimin düzeni olduğunu yaşayarak görmüşler ve düzene olan kinlerini her fırsatta haykırmışlardı. Fakat düzenin sözcüsü medya ilk zamanlarda deprem bölgesinde felaket tellallığı yapmak için yarışırken, bu tepkiler karşısında

adeta duvar olmuş, duyurmamak için elinden geleni yapmıştı. Ama yaşananların kabul edilmez bir hal alması ve Kızılay'ın iç yüzünün açığa çıkmasıyla birlikte gerçeğin ortaya serilmesine engel olunamadı.

Clinton'ın Türkiye'ye gelmesi kararıyla dünya kadar deprem bölgesinde yaşananlara sırt çeviren devlet yetkilileri, bir anda, çadırkentlerin yerleşiminden sağlığına, temizliğinden düzenine kadar herşeyle ilgilenmeye başladılar. Devletin yer ve çadır vermemesi üzerine kendi imkanlarıyla uygun buldukları yerlere yerleşen ve derme çatma çadırlar yapan insanlar, zabıtalara aracılığıyla "yerleşim yerinin uygun seçilmemesi" adına zorla yerinden yurdundan ediliyor. Buna karşı çıkan insanlar "devlet bize

kalacak yer vermediği gibi bir de kendi elimizle yaptığımız çadırdan da ediyor, biz nereye gidelim?" deyip, devleti protesto etmek için eylem yaptıklarında da, "halkı devlete karşı kıskırttıkları" gerekçesiyle gözaltına alınıp yıldırmaya çalışılıyor. Belli sayıda prefabrik evlere yerleştirilen insanlar ziyaret edilerek misafirler gezdirilecek,

deprem bölgesindeki gerçekler gizlenerek "sorumlu devlet" görünümü yaratılacaktır. Aynı şekilde İstanbul sokakları temiz gösterilerek, efendilerine hizmette kusur etmedikleri bir kez daha kanıtlanacaktır. Her şeyiyle buna seferber olan devlet asıl pisliğin kendisinden kaynaklı olduğunu gözlerden gizlemeye çalışmaktadır.

Sermaye devleti artan hoşnutsuzluğun giderek daha çok farkına varmakta, göstermelik yardım ve vaadlerle tabandaki hoşnutsuzluğu kendi kanallarına aktarmaya çalışmaktadır. Ama bu çürümüşlüğüyle, tepkileri belli sınırlar içinde tutacak gücü kalmamıştır. Her tarafından pislik saçan düzen kendisini yenileme ve yapılandırma imkanı bulamayacaktır. Kökten bir temizlik ancak kapitalist düzenin yıkılması ve sosyalist düzenin kurulmasıyla mümkündür. Geçici çözümlere sığınarak ömrünü uzatmaya çalışan düzene fırsat vermemeli ve bu pisliğin ancak devrimle temizleneceği bilinciyle yola çıkarak gücümüzü seferber etmeliyiz.

Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://raney.org>
Çürüyen düzenin pisliğini devrimle temizleyeceğiz!

Bir kez daha Adana katliamı:

Burjuvazinin katliamcı yüzü tüm çıplaklığıyla ortaya çıktı

Ankara Ulucanlar Cezaevi'ndeki ve Adana'daki katliamların planlı birer operasyon dahilinde gerçekleştirildiği gelinen yerde tüm açıklığıyla ortaya çıkmış bulunuyor.

Bu operasyona maruz kalan ve şu an hala "şans" eseri hayatta kalabilen insanların tanıklıkları, yapılanların ne kadar insanlık dışı olduğunu gösteriyor. Fakat bu vahşetin dahi işçi ve emekçilerin öncüsü konumundaki devrimci ve komünistleri teslim almaya yetmeyeceğini bir kez daha bu düzenin sahiplerine göstermiştir. Ulucanlar'da vahşete maruz kalan tutsakların açıklamaları da göstermektedir ki, modern silahlarla donanmış katliam çetelerinin vahşeti can pahasına bir direnişle karşılaşmıştır.

Yine aynı amaç doğrultusunda, işçi ve emekçilerin saldırılara karşı yükselecek tepkilerinin önüne geçmek, burjuvazinin çıkarları doğrultusunda dikensiz gül bahçesi yaratmak için, bu kez Adana'da, tek suçu emekçi sınıfın bir mensubu ve devrimci insanların kapı komşusu olmak olan bir temizlik işçisi olan Murat Bektaş ve devrimci bir üniversite öğrencisi Erdinç Aslan yargısız infazla katledilmiştir.

Bu katliamlar ilk olmadığı gibi sonuncusu da olmayacaktır. Öyle ki, son Adana infazına katılan polislerden ikisinin (Nurettin Bülbül ile Haydar Erol) daha önce yine Adana'da üç kişinin öldürüldüğü katliama katıldığı ortaya çıkmıştır.

Sermaye devletinin katliamcı yüzünü göstermek için, sadece Adana polisinin '90'lı yıllardan bu tarafa gerçekleştirdiği yargısız infazlardan birkaç tanesine bakmak yeterlidir.

* Kiremithane Mahallesi, 95. Sokak, 48 No'lu eve yapılan baskında, DHKP/C mensubu Mehmet Topaloğlu (25), Selahattin Akıncı (33) ve Bülent Dil (22) adlı devrimciler öldürülmüştür.

* Kurtuluş Mahallesi 304. Sokak'ta bulunan Selçuk Apartmanı'ndaki bir daireye çevreyi boşalttıktan sonra saldırı düzenleyen polis, Devrimci Sol mensubu Güven Keskin (19), Siddik Özçelik (23) ile Yosma Santur (21) adlı genç kızı katletmiştir. Polisin baskında kullandığı bombalardan birinin baskından sonra patlaması üzerine 3 polis ile 1 emekçi yaralanmıştır.

* "PKK'li teröristlere yardım ve yataklık edildiği" savıyla Ömer Bayram'a (27) ait Çınarlı Mahallesi, 10. Sokak'taki 68 No'lu evi basan polis, Bayram'la birlikte çocukları Dilan (2) ve Berivan (6) ile Rıdvan Altun ve Abdurrahman Sarı adlı kişileri de öldürmüştür.

Bu ülkede yaşayan insanlar için devletin katliamcı yüzü artık hiç de yabancı değildir. Faşist rejim, bu tür katliamlarla ezilen kesimleri sindirmeye, katliamları olağanlaştırmaya çalışmaktadır. Daha önceki katliamların üzerine Ulucanlar ve Adana katliamına girişebilmesi, bunda belli bir başarı sağladığını da göstermektedir.

İşçiler ve emekçiler katliamlara karşı örgütlü bir karşı duruş gösteremedikleri sürece, faşist devlet yeni katliamlara girişme cüretini gösterecektir. Bu katliamlar üzerinden bize gözdağı vermeye çalışacaktır. Eğer katliamlara karşı sesimizi yükseltmez ve katliamların arkasında yatan gerçeklere gözlerimizi kapalı tutarsak, bu iğrenç saldırıların sonu gelmeyecektir. Şunu hiçbir zaman unutmamalıyız: Katliamlara sessiz kalmak, ona ortak olmak demektir!

Kışlalı suikastı:

Asıl hedef devrimci bir işçi-emekçi hareketliliğidir

Ahmet Taner Kışlalı suikastının ardından günlerce süren bir düzen ve Kemalizm propagandası gündemi kapladı. Bütün gazete manşetleri, köşe yazarları ve TV ekranları, sömürü ve soygun düzeni kapitalizmin bu has adamına övgülerin dizildiği bir platforma dönüştürüldü. Medya başta olmak üzere düzenin bütün kurumları, suikaste yönelik tepkiyi düzene kitlesel bir desteğe dönüştürmek için, hummalı bir çaba içerisine girdiler. Medyanın ve diğer düzen kurumlarının tam kapasite yürüttüğü onca kampanyaya rağmen, sayıları ancak on binleri bulan bir kitle desteği bulabilmesi, düzenin kitleler nezdindeki meşruluğunun ne boyutta olduğunun önemli bir göstergesidir. Üstelik bu kitlenin önemli bir bölümünün askerlerden oluştuğu da düşünüldüğünde, kitle desteğinin boyutları daha iyi anlaşılacaktır. Devletin bu saldırıyı kendisine kitle desteğine dönüştürme çırpınıları büyük oranda boşa çıkmıştır.

Bütün faili “meçhul” cinayetlerin gerisinde devlet ve devletin bir dizi kontra çetesi olduğu artık kitlelerin daha geniş kesimleri tarafından bilinir hale gelmiştir. Örtülü ödenekleri, “1000 operasyon”ları ve Susurluk’uyla, katliamcı yüzü bu kadar çıplak bir biçimde açığa çıkan bir devletin faili meçhullerden bahsetmesi inandırıcı olmamaktadır.

Bu bombalı saldırının sonrası gelişmeler ve yönelimler, suikastın faillerinin yanı sıra, gerçekleştirilme amacının ipuçlarını vermektedir. Gerek suikastı gerekçelendiren manşetler ve köşe yazılarının gösterdiği hedef, gerekse seçilen kurbanın politik kimliği, bu ipuçlarının başlıcalarıdır.

Bilindiği gibi, 28 Şubat kararlarıyla birlikte toplumda şeriat-laiklik ekseninde sahte bir saflaşma yaratılarak emekçiler taraf olmaya yönlendirilmişti. Laikliğin savunucusu ordu ve MGK idi. Bugün oynanan oyun da bu eski senaryonun yeni bir versiyonudur. Hedef “Kemalist bir aydın ve onun üzerinden kemalist düzen” olunca, bu geçmiş senaryoya göre fail de doğası gereği şeriat düzeni savunucuları olacaktır. Bu suikastın kullanım şeklinin kimin yelkenlerine rüzgar taşıdığı ise açıktır. Bu, laikliğin yılmaz savunucusu ordudur. Yapılan planlama gereği kazanan ordu ve onun üzerinden de bir kez daha düzen olacaktı. Bunun için kontra güçler düzenin kendi öz evlatlarından birinin daha başını yemekte tereddüt etmemiştir.

Bu oyunla da bir kez daha güdülen amaç, ordunun siyasal süreçlere daha dolaysız müdahalesini sağlamak ve toplumsal muhalefete gözdağı vermektir. Cenaze töreninin ordunun gövde gösterisine ve darbe çağrısına dönüştürülmesi de bunu hedeflemektedir. Ama bugün düzen güçleri, ne kadar yıpranmış olsa da parlamento oyununu oynamaya devam edecektir. Çünkü bu oyunu oynaması, onun kanlı icraatlarını sergilemesinin önünde bir engel teşkil etmemektedir. Bu suikastla hedef ve tehdit unsuru olarak öne çıkarılan kesim şeriat savunucuları olsa da, asıl hedef gelişme olanakları her geçen gün daha da artan devrimci bir kitle hareketliliğidir. Çünkü yıllara yayılarak süren yıkım paketleri dayatması ile yüz yüzedir emekçi sınıflar.

İslami gericiğin ölü darbeyle birlikte sermaye düzeninin çıkarları gözetilerek bizzat askerler tarafından açılmıştı. Devlet tarafından beslenen dinsel gerici hıza güçlenmişti. Bu hızlı gelişim bugün dinsel gericiği sınırlandırma ihtiyacını doğurmuş olsa da, sistem onu cepheden karşısına alıp yok etme hedefi peşinde değildir. Onu hep yedekte tutarak devrimci hareketin güçlenmesine paralel olarak devreye sokmanın hesabını yapmaktadır. Gerektiğinde devreye sokulan bu devlet maşaları yakın zamanda Kürt hareketinin güçten düşürülmesi için de kullanıldılar. Diyarbakır Valisi *Radikal* gazetesindeki röportajında açıkça, Hizbullah’ın bir dönem PKK’ye karşı devlet tarafından dengeleyici unsur olarak görüldüğünü, gelişimine bilinçli bir biçimde göz yumulduğunu açıklamıştır. Sistem gelişen her devrimci alternatifi bu ve benzer sahte alternatifler üzerinden güçten düşürmeyi planladığı için, bunlara hep ihtiyaç duyacaktır.

İşçi sınıfı ve emekçilerin hafızası güçlüdür. 12 Eylül karşı-devriminin, derinleşerek bugüne gelen bir açlık, sefalet ve baskı rejimi olduğu hafızalara kazınmıştır. Şeriat veya darbe bizim tercihimiz olamaz. Birinin aynası Sivas katliamı, diğerinki ise 12 Eylül kanlı rejimidir. İşçi ve emekçilerin önündeki ikilem, düzen ve devrim ikilemidir. Düzen seçeneğinin tam bir “cehennem” olduğu artık yeterli açıklıkta görülmektedir. Şimdi sıra devrim seçeneğindedir. Devrimi seçen işçi sınıfı “cenneti kazanacak, cehennemi de cellolarına, sermayeye sunacaktır”.

Ellerimizdeki bayraklar daha bir kızıştı

Tarih 26 Eylül '99... Ulucanlar zindanı faşist sermayenin kolluk güçlerince kuşatıldı. Ellerinde bombaları, en gelişmiş silahları ve zırhlarıyla, korkakça, sinsice, haince, arsız naraları ve savaş çığlıklarıyla geldiler. Aydınlik geleceğin temsilcileri, bu soysuzlar güruhunun savaş davetine kabulümüzdür dediler. Kuşandılar silahlarını, aldılar ellerine çıplak yumruklarını, sopalarını, dolap kapaklarını, koydular yüreklerini ve bedenlerini savaş meydanına... Korkak yüreklerin ardında çürümüş bir düzen ve onun çeteleşmiş devleti... Geleceğe köprü olanların ardında ise koskaca bir işçi-emekçi ordusu... Bombalar patlıyor, binlerce mermi vızıldıyor koğuşlarda... Karşılığı gecikmiyor barikatların ardından; “Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!”

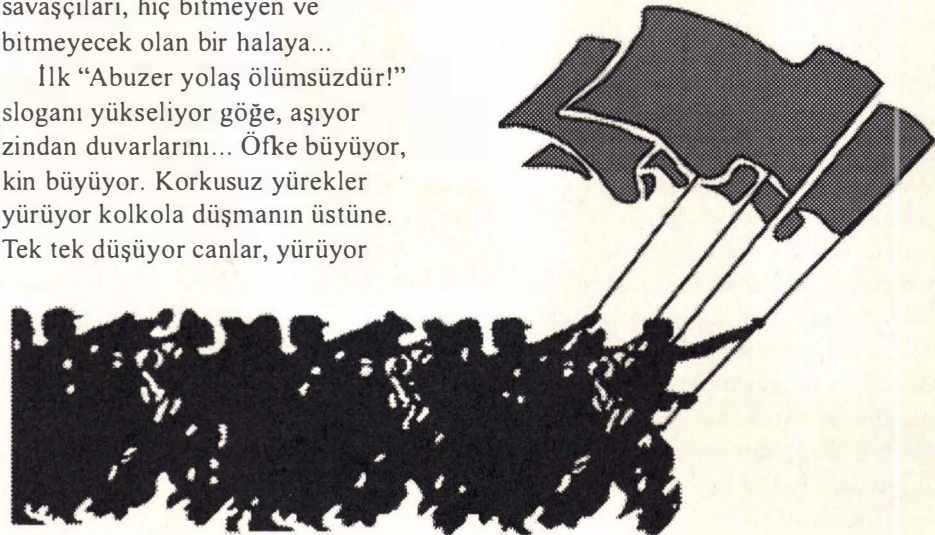
Göğüs göğüse bir çarpışma bu. Ulucanlar zindanın duvarlarını aşan, işçi sınıfıyla sermayenin tarihsel savaşımının çıplak bir yansıması. Ateş üstünlüğü düşmanın elinde olmasına rağmen saatlerce giremiyorlar koğuşlara. Gelen ilk saldırılar karşı saldırılarla püskürtülüyor. Düşmanın “teslim ol!” çağrıları “asıl siz teslim olun!”la yanıtlanıyor. Koğuşlara açılan her kapıdan, barikatların her aralığından, kulelerden, kurşun, bomba ve taş yağıyor. Halaya duruyor devrim savaşçıları, hiç bitmeyen ve bitmeyecek olan bir halaya...

İlk “Abuzer yolaş ölümsüzdür!” sloganı yükseliyor göğe, aşılıyor zindan duvarlarını... Öfke büyüyor, kin büyüyor. Korkusuz yürekler yürüyor kolkola düşmanın üstüne. Tek tek düşüyor canlar, yürüyor

geride kalanlar kurşunlara karşı geleceğimiz ve çocuklarımız için. Halil, Zafer ve Aziz yalnız bırakmıyorlar siper yoldaşlarını. Ümit ve Habip gökyüzündeki kızıl yıldızlar arasında yerlerini alıyorlar. Önder, Mahir, Ahmet ve İsmet siper yoldaşlarıyla kızıla boyuyorlar kanlarıyla Ulucanlar zindanını. “Devrime harç olacak kanımız!”, “Zafer mutlaka bizimdir!” sözleriyle çınlıyor zindan duvarları. Her saldırıda panikliyor, kaçıyor korku dolu yürekler. Son savaşçı düşene dek sürüyor can bedeli bu kavga...

Nasıl ki '84 ve '96 SAG ve ÖO'da, Diyarbakır, Ümraniye ve diğer zindanlarda teslim alamadıysa, Ulucanlar'da da teslim alamıyor düşman. Ama bu kez Ulucanlar'da ON'lar düşmanın ininde, yağmur gibi yağın mermilere, bombalara karşı göğüs göğüse, adım adım nasıl çarpışılacağını öğretiyorlar bizlere. ON'lar can pahasına, kan pahasına her koşulda teslim alamayacaklarını öğretiyorlar düşmana.

Devrime harç oldu kanları ON'ların... Yükseliyor yapı... Ellerimizdeki bayraklar daha bir kızıştı... Yürüyoruz devrime ve sosyalizme... And olsun ki, “Zafer mutlaka bizimdir!”, zaferi mutlaka biz kazanacağız!

Sendika ağalarının koltuk kavgasına seyirci kalma!

Türk-İş devlet eliyle kurulmuş ve büyük ölçüde devlet işletmelerinde örgütlenmiş bir sendikadır. Bu nitelik Türk-İş'in sınıf mücadelesinde her zaman devlet ve sermaye yanlısı bir politika izlemesinin temel nedeni olmuştur. Yöneticileri devletin has adamları arasından özenle seçilmiş ve türlü yollarla devlete ve sermayeye bağımlı hale getirilmişlerdir. İşçi sınıfının sendikal çıkarlarından önce devlet çıkarları adı altında sermaye sınıfının çıkarlarını gözetten bir politikanın sadık takipçileri olmuşlardır.

Sınıf mücadelesinin görece keskinleştiği kimi durumlarda tabandan yükselen dalganın önüne düşmek zorunda kalan sendika ağaları, bu dalgaları kontrollü bir biçimde geri çekmeyi her zaman başarmışlardır. Her seferinde işçi ve emekçilerin güvenini ve desteğini biraz daha kaybetmiş, ama örgütsüz ve dağınık olan sınıf hareketini yine de kontrol altında tutabilmişlerdir. Bunun nedeni sınıf sendikacılığı temelinde taban örgütlenmelerinin yetersiz kalmasıdır. Sınıfın bu dağınıklığından cesaret alan sendika bürokratları istedikleri gibi at oynatabilmektedirler.

Önümüzdeki dönem yine çok önemli sınıf mücadelelerine sahne olacak gelişmelere gebe dir. Özelleştirme ve kapatma saldırılarına karşı direniş geçen Beykoz işçileri örneğinde olduğu gibi, artık gerileyecek yer kalmamıştır. İşçi sınıfı bir bütün olarak gerileyebileceği son noktaya kadar getirilmiştir. Bundan sonrası bütünüyle işsizlik ve açlık demektir. Son dönemde yaşanan yerel direnişler de bunu kanıtlamaktadır. Sermaye devleti de bunun farkındadır ve politikalarını buna göre düzenlemektedir. Örneğin, şimdilik sert bir mücadeleyi göze alamadığı için Beykoz Deri'de geri adım atmış görünmektedir. Ama bu hiç de esas niyetlerinden vazgeçtikleri anlamına gelmiyor. Yeni taktikler ve oyunlarla geri gelmek üzere şimdilik çekildiler. Sendika ağalarını daha iyi bağlamak üzere çekildiler. İşçileri kendi içlerinde bölüp parçalamak için çekildiler. Kimisine yeni iş vaad ederek satın alabilmek için çekildiler.

Ama yine gelecekler. Böylesi kritik bir süreçte doğrudan bir çatışmayı kolay kontrol edemeyeceklerinin farkındalar. Sessiz sedasız bu işi halletmek istiyorlar. Çünkü toplumun bir bütün olarak patlamaya hazır olduğunu onlar da çok iyi biliyorlar. Tüm topluma önderlik etme yeteneğine sahip tek sınıf olan işçi sınıfının militan bir direniş kıvılcımını ateşlemesinden korkuyorlar. Çünkü sıranın kendilerine de geleceğini bilen enerji işçileri, petro-kimya işçileri, metal işçileri en küçük bir kıvılcımda harekete geçebilirler. Sermaye devleti bunu engellemenin planlarını yapıyor.

Sendika ağaları bir kez daha koltuk kapma yarışına girecekler

Türk-İş Kongresi'ne dönük senaryolar çizilirken de tüm bu dengeler hesaba katılıyor. Çeşitli sendikalarda alt kademelerde yer alan muhalif sendikacılar birer birer tasfiye ediliyor. Bilinçli işçilerin sendikal mücadele alanından çekilmesi için her türlü rezillik ve baskı devreye sokuluyor. Sıradan işçiye sendika ya da işsizlik dayatması yapılarak var olan örgütlülük bile dağıtılmak isteniyor. Sermaye sınıfının satılık kaleşörleri sendikaların işçileri patronlardan daha çok sömürdüğünü yazarak, çaresizlik ruh halini yaygınlaştırmaya çalışıyorlar.

Sermaye devleti yaklaşan Türk-İş Kongresi'ne bu

yönde müdahale ediyor ve sendika ağalarının aralarındaki koltuk mücadelesini kendi çıkarları doğrultusunda kullanıyor.

Türk-İş içinde yaşanacak olan iktidar mücadelesinin iki temel belirleyeni vardır. Birincisi işçi sınıfının tepesine çöreklenen sendika ağaları arasındaki koltuk kavgasıdır. İkincisi ise sermaye sınıfına işçi ve emekçileri oyalama ve denetim altına alma konusunda maharetlerini sergileme ve kendilerini sermaye sınıfına beğendirme çabasıdır. Bugünlerde yönetime aday olan gruplar arasında gizli bir savaş sürmektedir. B. Meral çetesi ile Türk Metal'in tescilli faşisti M. Özbek kongre delegelerini bağlama peşindedirler. Her iki aday da işçi ve emekçilerin çıkarları doğrultusunda sendikal bir mücadele örgütlemekten çok uzaktırlar. Onlar sendikal örgütlülüğün kendilerine sağladığı konumu kullanarak kişisel çıkar sağlamakla meşgul olacaklardır. İşçi ve emekçileri oyalama karşılığında sermaye sınıfından ve devletinden yakınlarının şirketlerine ihale üstüne ihale alacaklardır. Her satış sonrası aldıkları avantajlarla büyüttükleri sermayeleriyle işçi ve emekçilerin haklarının her geçen gün geriletilmesini isteyen sermaye sınıfından farkları kalmamıştır. Repo ve faiz oyunlarına girecek kadar sermaye sahibi olmuşlardır. Bu iki tescilli işçi düşmanından işçi sınıfının mücadelesini örgütlemesini beklemek tam bir hayaldir.

Ama bunların karşısında yönetime aday olabilecek güçlü bir muhalefet de örgütlenememektedir. Bu güçsüzlük ruh hali nedeniyle işçi ve emekçilere dönük işçi düşmanlarını teşhir faaliyetleri bile yeterince yapılamamıştır. Geçen dönemki kongrede de benzer bir süreç yaşanmıştır. Muhalif sendikacılar, tescilli faşistlerin yerine B. Meral gibi gizli bir faşistin başkan olmasını ehven-i şer gördüklerinden, bağımsız bir politika izlemekten geri durmuşlardır. Oysa ki yönetimi kazanına başaramasa bile etkili bir muhalefet örgütlenebilir, sendika ağalarının koltuklarında rahat oturmaları engellenebilirdi. Önümüzdeki süreçte muhalif sendikacıların yapması gereken de yine budur. İşçi düşmanlarının korkulu rüyaları haline gelmeyi başarmalıdır. İşçi ve emekçilere güvenmeli, doğru bir mücadele programının tabandan er ya da geç destek bulacağına inanmalıdır.

İşçi sınıfının yığınla sorunu ve gasp edilmiş hakları hiç gündeme gelmeyecek

Kongre sırasında sınıf mücadelesinin sorunları ve görevleri yerine ülkenin ekonomik sorunlarına karşı sorumlu bir sendikal çizgi izleyeceklerini açıklayacaklardır. Bu doğrultuda işçi ve emekçileri bir süre daha oyalamanın manevralarını yapacaklardır.

Oysa ki yıllardan beri işçi ücretleri reel olarak sürekli erimekte, özelleştirme adı altında sürdürülen saldırılarda binlerce işçi işsiz kalmakta ya da taşeronlaştırılarak en kötü koşullarda çalışmak zorunda bırakılmaktadır. Muhalif sendikacılar her türlü araç ve imkanı kullanarak bu sorunları kongre gündemine taşımaları ve seslerini duyurmalıdırlar.

İşçi ve emekçilere yönelik sömürü ve baskının her geçen gün arttığı bir ortamda, sermaye devletinin tek avantajı, işçi sınıfının örgütsüz ve dağınık olmasıdır. Sendikal örgütlenmeleri denetimi altına alan sermaye devleti, ideolojik olarak da kendi düzeninin alternatifsiz olduğu propagandasını yapmakta ve yeni arayışlara set çekmeye çalışmaktadır. Ücretli kölelik düzeninin

sınırları içinde ekonomik ve sosyal kazanımlar için mücadele edilmesine bile izin vermek istememektedir. Çünkü böylece bir şeylerin değiştirilebileceği bilincinin gelişeceğinin farkındadır.

Ekonomik olarak da tarihinin en büyük krizini yaşayan sermaye düzeni, işçi ve emekçilere kısıntı haklar bile verememekte ve onları oyalayabilecek bir esneklikten yoksun bulunmaktadır. Böylesi bir süreçte sendikal mücadelenin içine girdiği cendereden kurtarılması çok kritik bir önem taşımaktadır.

İşçi ve emekçiler olarak sendikal mücadelemizi sendika ağaları barikatını yıkarak geliştirmek zorundayız. Sermaye devleti çeşitli yasal engellerle kongre sürecine tabandan müdahalenin imkanlarını son derece kısıtlamıştır. Delegelik atama usulü ile yapıldığı için devrimci işçilerin kongre salonlarına girmesi bile mümkün değildir. Öncelikle sermaye devletinin yasalarının bizleri bağlamadığına inanmalı ve bu yasaları sınıf mücadelesi ile yırtıp atabileceğimizi görmeliyiz.

Sendika ağalarının ihanetlerine en iyi yanıt bugün hareketlilik yaşanan yerlerden verilebilir. Beykoz işçileri sadece kendi sorunları için değil bütün işçi sınıfı için savaştıklarını görmeli ve Türkiye işçi sınıfının önüne düşmelidirler. Kongre salonuna eylem ateşini taşımaları ve bürokratlara korkulu anlar yaşatmalıdırlar. Kolay lokma olmayacaklarını göstermeli ve işçi sınıfının diğer kesimlerine yol göstermelidirler. Kendi fabrikalarını kurtarma talebiyle sınırlı bir mücadelenin yenilmeye mahkum olduğunu görmelidirler. Ancak sınıf çıkarları doğrultusunda mücadele ederlerse hem kendi işlerini koruyabilir, hem de sermaye sınıfının saldırılarına set çekme imkanına kavuşurlar. Bunun dışında hiçbir mücadele hattı onları başarıya ulaştıramaz.

Bugüne kadar kendilerine dokunmayan yılanı karşı başlarını kuma gömmeye siyaseti izleyen tüm işçiler ve emekçiler de artık anlamalıdırlar ki, bu yılan bir gün gelecek onları da sokacaktır. Bugünden sınıf çıkarları doğrultusunda örgütlenme ve mücadele yolu tutulmazsa eğer, bu son kaçınılmaz olacaktır.

MGK sendikacılığını teşhir etmeli ve sınıf sendikacılığı zemininde birleşmeliyiz

Türk-İş yönetimine aday olan bütün satılmışlar, seçildikten sonra doğrudan MGK'dan talimat alacaklardır. Artık ESK aldatmacasının bile hükmü kalmamıştır. Ülkenin siyasal gündemini belirleyen MGK sivil toplum örgütlerini kendi direktifleri doğrultusunda aktif hale getirme adı altında sendikal örgütlenmeleri yönetmektedir. Bu nedenle sendikalar burjuva klikler arasındaki iktidar mücadelesinde bir piyon olarak kullanılmaktadırlar. Sendikaları bu şekilde kullananlar işçi sınıfı içinde de kendi gündemleri doğrultusunda yapay bölünmeleri kışkırtmaktadırlar. Laik-şeriatçı, Türk-Kürt vb. çatışmaların körüklenmesiyle mücadele birliğinin sağlanmasını engellemek istemektedirler.

Bütün bu oyunlara karşı işçi sınıfının mücadele birliğini sağlamalı ve yapay kutuplaşmaları etkisiz hale getirmeliyiz. Eylem alanları işçilerin kaynaştığı ve karşılıklı güven kazandıkları en önemli alandır. İşçi ve emekçilerin hakları ve çıkarları için tabandan örgütlenecek her mücadele bu birliğin sağlanmasına hizmet edecektir. İşçi ve emekçiler artık kendi kaderlerini ellerine almalı ve geleceklerini kazanmak için mücadele sahnesine çıkmalıdırlar.

KESK'in eylem takvimi açıklandı:**İMF'nin yıkım kararlarını bozmanın yolu bürokrasi barikatlarını aşmaktan geçiyor**

KESK, 2000 bütçesinde kamu çalışanlarına ayrılan paya itirazlarını dile getirmek üzere hazırladığı eylem takvimini, kitlesel basın açıklamalarıyla kamuoyuna duyurdu.

Takvimin tek anlaşılır ve anlamlı yanı ise, açıklama için seçilen tarihi. 3. yıldönümünde Susurluk'u hatırlayan tek emek örgütü olma şerefi (ve siyasal misyonu) de, böylece KESK'in üzerine kalmış oldu.

Gelelim eylem takvimine:

Balon uçurmaktan Meclis'te emeğe yönelik saldırı yasalarının nasıl geçirildiğini dinlemeye kadar bir dizi madde içinde, hak ve özgürlükleri kazanmanın tek yolu olan militan kitle mücadelesinin önünü açabilecek tek madde bulunuyor takvimde; bir miting. Ama KESK yönetiminin hakkını da yememek gerekiyor. Bu, eylem adı verilebilecek tek madde dışında, kitlesine bir de söz veriyor konfederasyon yönetimi; "gerekirse hizmet üretiminden gelen güç kullanılacaktır."

Bu seferki "eylem takvimi" işte bundan ibaret.

Ama takvime ilişkin sorunlar bundan ibaret değil. Takvimi açıklayan, dolayısıyla kitlesini alan bu eylem kararlarına uymaya çağırın yazılı metinde, hangi gün ne yapılacağını sıralayan liste dışında hemen hiç bir şey yok. Neden ve neye karşı bir eylem takvimi çıkarılmıştır, sorunlar nelerdir, talepler nelerdir, eylemlerin hedefi nedir, belli değil. Dolaylı olarak ifade edilmiş olan tek sorun, 2000 yılı bütçesinde kamu çalışanlarına ayrılan paya itirazları olduğudur. Belli belirsiz bu itiraz dışında, payı yükseltmenin yol ve imkanlarından, örgütlülüğün ve mücadelenin gücünden vb. söz eden bir açıklama, bir çağrı, bir önsöz dahi bulunmuyor metinde.

Yıllarca uygulanan ve artık oturtulduğu görülen bir tarz; hedefsiz-tanimsız, eylem için eylem tarzı, bu 'takvim' için en uygun tanım olacak. Oysa yıllardır, adım adım oturtulmaya çalışılan bu tarz yüzünden kamu emekçi kitlesi iyice yorulmuş bulunuyor. "Git-gel, hiç bir somut kazanım yok" fikrinin oldukça yaygınlaşması, 4-5 Mart gibi gelişmeler yüzünden örgüte olan güvenin iyice sarsılması vb., bu yorgunluğu artıran, mücadeleye katılımı olumsuz etkileyen bir basınca dönüşmüş bulunuyor.

'Somut kazanım' üzerine karamsarlığın sınıf bilincinin düzeyiyle de ilgisi olmakla birlikte, kitlenin en ileri, mücadelenin önünü çeken kesimi söz konusu olduğunda, KESK bürokratinin hız kesen rolüne itirazı da ifade ediyor, ki asıl önemi burdan kaynaklanıyor. Kitleye umut ve güven aşılacak, örgütlü mücadeleye taşıyacak, dolayısıyla mücadele içinde sınıf bilincini geliştirecek olan öncü-örgütlü kesimdir. Umutların burada kırıldığı noktada, kitlede bilinç kırılmalarının yaşanması kaçınılmazdır.

Oysa yaşanmakta olan süreç, ücretli emekçileri kendiliğinden mücadeleye sevkedecek, hazırlayacak

olgularla yüklüdür. Ardardına yürürlüğe sokulan yıkım saldırılarıyla 'kıskırtılmış' kitleleri, "mücadelenin gerekliliği"ne ikna etmek için ayrıca uğraşmak gerekmiyor. Mücadele zorunluluğu ortadadır, tüm yakıcılığıyla kitleleri kuşatmış durumdadır. Bugün kitlelerin asıl ihtiyacı, kendi gücüne (aynı anlama gelmek üzere örgütün gücüne) güvenmektir.

Bu özgüven ise ancak mücadele içinde kazanılabilir. Ama tekdüze ve hedefsiz 'eylem'lerle tıkanan-anlamsızlaştırılan bir 'mücadele'yle değil. Sınıfları karşı karşıya getirmekten, çatışmayı derinleştirmekten kaçınan bir çizgiyle değil. Daha somut ifadesiyle, 5 Mart kararıyla değil, 4 Mart direnişiyle kazanılabilir. Geri çekilme kararının yarattığı olumsuz havaya rağmen, Kızılay direnişinin kitle üzerindeki ileri çekici etkisi bunun en son ve somut kanıtlarından biri olmuştur. Direnişi takip eden aylar boyunca, kamu emekçilerini sokağa-eyleme çeken ruh, Kızılay'ın direniş ruhudur. Her eylemde yükselen, dalga dalga alanları kuşatan temel sloganın, "Her yer Kızılay, her yer Ankara" olmasının başka bir açıklaması yoktur.

Mart '98'de, 'yasa geri çekilinceye kadar' şiarıyla Ankara'ya toplanan kamu emekçileri, 4 Mart direnişiyle kararlılıklarını göstermişti. 5 Mart'ta ise KESK, direnişi bitirme kararıyla kararsızlığını göstermiş oldu. Örgütün bu titrekliliğine rağmen yasanın çıkarılamamasının tek nedeni ise, direnişin sistemde yarattığı tedirginliktir.

Bugünkü saldırıların kapsamı da gözönüne alındığında, açıkladığı eylem takvimiyle, KESK'in, 5 Mart kararsızlığından hiç bir şey yitirmediği, tersine bunu iyice derinleştirdiği görülecektir. Dün, sahte sendika yasasını yırtmak gerekiyordu. Bugün ise gasp edilen sosyal güvenlik haklarını geri almak gerekiyor. IMF programındaki, sadece kamu hizmet sektörleri için üçte ikiyi aşan orandaki tasfiye kararlarını bozmak gerekiyor.(Memur sayısının 350 bine düşürülmesi) 2000 bütçesindeki payı yükseltmek gerekiyor. İşgüvenliğini tamamıyla ortadan kaldıracak yeni personel yasasını engellemek gerekiyor vb. vb... KESK ise, tüm bu sorunlara sırtını dönerek, bir eylem takvimini salt ücret sorununa oturtarak, mücadeleyi bir kısır döngüye hapsetmeye çalışıyor.

Buna izin verilemeyeceği açıktır. Tıpkı, sermayenin IMF patentli saldırılarına kolayından boyun eğmemek gerektiğinin açık olduğu gibi. Örgütün barikata dönüştüğü yerde sorunun çözümü ise, bu barikadı tabanın örgütlü gücüyle ve eylem alanlarında parçalamaktır. Görev, her zamanki gibi sınıf bilinçli, devrimci, sosyalist kamu çalışanlarına düşmektedir.

Kitleye, KESK'in ücret sorununa kilitlemeye çalıştığı programla değil, en geniş taleplerle gidilmelidir.

Bu talepler eylem alanlarına taşınmalı, eylemlerde KESK'in sınırlarını zorlayıcı militan bir duruş örgütlenmelidir.

Yerel eylemlerin inisiyatifi yerel örgütlerin elinde tutulmalı, merkezi bürokratik yapının geriletilmesi müdahalesinin önüne geçilmelidir.

Bunun için, mümkün olan en geniş eylem birliği derhal gerçekleştirilmelidir.

Son bir kaç ayın gelişmeleri, sistemin, "her ne pahasına olursa olsun" devletin otoritesini sağlamakta kararlı olduğunu göstermiştir. Deprem bölgesindeki, Ulucanlar katliamındaki, Adana infazındaki tutumu, 'paha'nın boyutlarını sergilemeye yetiyor. IMF uşakları, IMF kararlarını kan dökme pahasına uygulamakta kararlı olduklarını göstererek, işçi-emekçi kitlelere gözdağı vermeye çalışıyorlar. Bu kanlı oyunu bozmak, restlerine rest çekmek gerekiyor. Ulucanlar'dan, katliamın sadece öfkesini, direnişin ise ruhunu almak, "Direne direne kazanacağız!" şiarıyla saldırıların üzerine yürümek gerekiyor.

“İhanetin hesabı sorulacak!”

İMF bütçesini protesto eylemleri tüm ülkede dalga dalga yayılıyor. 3.10.1999 Çarşamba günü saat 12:45'te, Ankara Güven Park'ta KESK tarafından düzenlenen ve toplu katılımın gerçekleştiği bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasında KESK'e bağlı sendikalardan TÜM-BEL-SEN, Eğitim-Sen, Tarım Gıda-Sen, Haber Sen, Tüm Sosyal Sen, Maden-Sen, Tüm Yargı-Sen ve "Özelleştirmeye hayır" pankartıyla Enerji Yapı Yol-Sen, "İMF değil üretenler yönetecek" pankartıyla SES ve destek için gelen DISK Genel-İş vardı. Yaklaşık 500-600 kişinin katıldığı basın açıklamasında bir konuşma yapan Eğitim-Sen 1 No'lu Şube başkanı Veysel Yıldız, Ulucanlar katliamı ve Adana'daki yargısız infaza değinerek, bu saldırıların emekçilere karşı yapılan saldırılarla devam ettiğini söyledi. "Hedeflenen yüzde 25'lik enflasyon üzerinden ücret artışı öngörmekteler. Bu ülkede hükümetlerin hedeflerini tutturabildiği görülümüş müdür? Üstelik eşel-mobil sistemini devreye sokarak düşük ücreti süreklileştirmede, geçmiş kayıpları karşılamamakta ve ücretler arasındaki farkları gidermemektedirler. Yüzde 15'lik sefalet ücretine karşı boyun eğeceğimizi ve bu masalları dinlemekle yetineceğimizi sanıyorlarsa yanılıyorlar. Sefalet ücretine karşı grevli ve toplu sözleşmeli sendikal hak mücadelemizden asla vazgeçmeyeceğiz!" dedi.

Yıldız'ın ardından, direnişte olan Gür-San işçilerinden biri söz aldı. Bugüne kadar asgari ücretle çalıştırıldıklarını ve fazla mesai ücretlerinin verilmediğini, zorla fazla mesailere bırakıldıklarını ve bu ağır, angarya çalışma koşullarına karşı, insanca bir yaşam için altı aylık bir çalışma sonucunda yüzde doksanlara varan bir sendikal örgütlülüğün (Türk-İş'e bağlı Kristal-İş sendikası) sağlandığını, fakat bunun ardından işverenin ekonomik sıkıntıda olduğunu bahane ederek (ama aslında sendikal mücadeleyi dağıtmak amacıyla) seksen işçiye işten attığını söyledi. İşten atılan Gür-San işçileri her gün mesai bitimine kadar fabrika önünde bekliyorlar. İşten atılanlar tekrar işe alınmaya ve sendikal örgütlülüğümüz işveren tarafından tanınana kadar mücadeleden vazgeçmeyeceğiz, dedi ve konuşmasını bitirdi. Bu konuşmanın ardından "Yaşasın Gür-San direnişimiz", "Gür-San işçileri yalnız değildir!" sloganları atıldı.

Basın açıklamasında ayrıca, "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "İhanetin hesabı sorulacak", "İMF değil üretenler yönetsin", "Direne direne kazanacağız", "Sermayeye değil emekçiye bütçe", "Yaşasın sınıf dayanışması", "İşçi emekçi elele genel greve" slgonlara atıldı.

Yapılan konuşmaların ardından, 13 Kasım'da 20 ilde gerçekleşecek olan miting çağrı yapıldı ve basın açıklaması bitirilerek kitle dağıldı.

SYKB/Ankara

Bakırköy TEKSİF Şube Başkanı

Çetin Yelken ile

Sümerbank üzerine yaptığımız röportaj

Kızıl Bayrak : *Sermayenin Sümerbank ve Beykoz Kundura işletmesine yönelik özelleştirme saldırısında son durum nedir? Bize sürece ilişkin bilgi verebilir misiniz?*

Çetin Yelken : Özelleştirme ile birlikte kapatma kararı var. Biz Sümerbank işçisinin kolay teslim olmayacağını söylemiştik. Sermayenin saldırısı 12 Ekim 1999 tarihinde, Özelleştirme Yüksek Kurulu kararı ile başladı. Bu karar aynen şunu içeriyordu: Sümerbank Bakırköy, Beykoz ve Kayseri işletmelerinin üniversitelere devredilmek kaydıyla Maliye Bakanlığı'na tahsisi ve bu arsaların işyerleriyle kapatılması. Bu şu anlama geliyordu. 2150 işçi kapının önüne konulacak. Bize tazminatınızı ihbarınızı vereceğiz, her türlü kanuni hakkınızı ödüyeceğiz çıkartacağız dediler. Biz de buna razı gelemediğimizi belirttik arkadaşlarla. Oturduk bir eylem takvimi başlattık. Bu takvime harfiyen uyduk. Bu eylemler süresince bir haftaya yakın işyeri işgalinden sonra 27 Ekim tarihli genelgeyle iş akdimizi fesheden genelgenin ortadan kalktığının bildirilmesiyle direnişi sonlandırdık. Şimdi ise yeni saldırılarla karşı karşıyayız. Biz de bu yeni saldırı sürecine hazırlanıyoruz.

Kızıl Bayrak: *Bu yeni saldırıya karşı nasıl bir mücadele hattı izleyeceksiniz? Buna ilişkin şimdiden planladığınız bir eylem takvimi var mı?*

Çetin Yelken: Bu yeni saldırılar kamuoyuna karşı. Biz sizi işten atmıyoruz, sizi dağıtacağız, böleceğiz, değişik işyerlerinde iş akdini garanti edeceğiz v.b gibi asla uygulanamayacak, sadece eylemliklerimizi durdurmaya yönelik bir yeni süreç başladı. İşçilerin şu anda büyük bir birlikteliği var. Ama değişen şartlar ve sermayenin etkinliği bunu ne kadar değiştirir bilemeyiz. Biz Bakırköy olarak çok kararlıyız. Beykoz zaten kapalı havza, orada da büyük bir birliktelik var. Biz kararlıyız. Hep beraber aynı yerde çalışmak istiyoruz. Biz dünya kadar 50'şer kişiyle fabrika nöbetleri bekliyorduk. Bugün ise 6 şar kişiyle bu nöbetleri sürdürüyoruz. Gelecek bir saldırıya karşı şuna kesin olarak da kararlıyız, biz burda kalmak için elimizden ne geliyorsa, bundan önce yaptığımız gibi mücadeleyi sürdürmeye devam edeceğiz.

Kızıl Bayrak : *İstanbul Emek Platformu oluşturuldu. Bildiğiniz gibi daha önce de aynı misyonla oluşmuş değişik işçi platformları vardı. Siz bu platformu nasıl değerlendiriyorsunuz?*

Çetin Yelken : Ben on iki yıldır Şubeler Platformu üyesiyim. Derginiz bunu çok iyi bilir. En etkin eylemliklerde Bakırköy Sümerbank işçisi olarak yerimizi aldık. Fakat şuna ben karşıyım. Platformlar emek platformu olarak kuruluyor ama kimin platformu olduğunu işçi anlamıyor, kafaları karışıyor. Şubeler Platformu'nun çok güzel bir yürütmesi vardı. Dönüşümlü olarak sürdü, ama son 3-4 yıldır bir partinin adeta kürsüsü haline geldi. Bizim yapmamız gereken de yeni bir emek platformu oluşturmak değil, mevcut platformları işler hale getirmektir. Şunu anlatmaya çalışıyorum. Emek platformu gerçekten emeğin platformu olmalı, emek neyse o platform onu oluşturmali. Biz söz hakkımızı bir ara çok güzel oluşturmuştuk. Sendikal mekanizma içerisinde bir itici güçtük sendikal bürokrasiye karşı. Ama aradan zaman geçti, o platformlar da bürokrat olmaya başladı. İşleyiş yok, yürütme yok, fikir alışverişi yok, temsilciler kurultayı yok, yani 4 kişilik yürütmenin esiri oldu ki, onlar da bizim çok iyi arkadaşlarımız. Yani sürekli görüştüğümüz ve eylem birliği yaptığımız arkadaşlar. Yeni emek platformunu eski emek platformunu eleştirdiğim gibi eleştiriyorum. Bölünmek değil bütünleşmek gerekir. Bakırköy TEKSİF platformun olduğu her yerde var ama şunun adına var, eleştirerek var. Emek adı olduğu için biz varız, ama kötü işleyişine ve yanlış gidişatına karşıyız. Bizi zaten şubeler platformunda izlediyseniz aynı tavrı koyduk. Evet emek ile ilgili olduğu için buradayız, ama işleyişinize katılmıyoruz. Yöntemleriniz farklı. Biz katıldık gerçekten, emekle ilgili her türlü oluşumda yer almak bizim misyonumuzun içinde, ama eleştirmek ve yanlış gidişata yanlış demek de misyonumuzun gereğidir.

Kızıl Bayrak : *Faşist rejimin Ankara Ulucanlar Cezaevi'nde gerçekleştirdiği planlı katliamda 10 devrimci katledildi. İşçi örgütlerinin diğer kurumların bu katliama ilişkin tepkileri basın açıklamalarının ötesine gidemedi. Gerçekleşen bu katliamların durdurulmasına yönelik işçi sınıfının tavrı ne olmalıdır?*

Çetin Yelken : Şimdi işçi sınıfının tavrı sadece cezaevleri katliamlarına değil, bu ülkede aydınlığa giden, kardeşliğe giden ve de halkın birliğine yönelik her türlü sabotaja ve oluşuma karşı çıkmalıdır. Cezaevlerine nasıl yaklaşılmalı, cezaevlerine sistemin kirliliğini sistemin çirkinliğini teşhir edici politikaları ortaya koyarak tavrı konulmalıdır.

Kızıl Bayrak : *Burjuvazinin çalışan kesimlere dönük kapsamlı saldırıları var, bu saldırıları püskürtmek için işçi sınıfı nasıl bir mücadele hattı izlemelidir?*

Çetin Yelken : Şimdi işçilerin önündeki en büyük engel sendikalardır. İşçilerin ayağındaki prangaların başlıcasını sendikalar oluşturuyor. Düzenle örtüşen, düzenle içiçe girmiş, sistemin adeta bir ayağını oluşturan sendikalar gerçekten sınıfın öncüleri ve sınıfın örgütleri olmak zorunluluğunu hissetmiyorlar. Bugün Türkiye'de sınıf bilinci oluşmuş bir işçi sınıfı da yok, çalışan yığınlar var yapılan saldırılar karşısında. İşçiler işten atılıyor, fabrikalar kapatılıyor, IMF'nin saldırı paketleri insanları yoksullaştırıyor, esasen bu durum işçilerin geniş tepkisini de birlikte büyütüyor. Yapılması gereken tabandan örgütlenmek ve mücadele etmektir. Bugün bunun olanakları fazlasıyla mevcuttur.

Kızıl Bayrak : *Teşekkür ederiz.*

İstanbul Aksaray'da KESK'in basın açıklaması

İMF heyetinin Türkiye'ye gelmesi ve 2000 yılı bütçesinin görüşülmesi sonucunda işçi ve emekçilere yeni yıkımlar getirecek olan sermaye devletinin saldırılarına karşı ve hükümetin politikalarını protesto etmek için, KESK'in eylem takviminin duyurulduğu basın açıklaması İstanbul'da Aksaray Metro İstasyonu önünde, saat 12:30'da yapıldı.

Basın açıklamasına Tüm Bel-Sen 1 ve 6 No'lu Şubeleri, SES Şişli Şubesi, KESK İstanbul Şubeler Platformu, Eğitim-Sen 8 No'lu şube, Tarım Gıda-Sen, Tüm Yargı-Sen, Tüm Maliye-Sen pankartlarıyla katıldılar. Diğer sendikaların ve şubelerinin üyeleri ise pankartsız olarak gelmişti. Kamu çalışanlarının dışında, Genel-İş, Belediye-İş, TÜMTİS, Nakliyat İş ve Sümerbank işçileri de kamu çalışanlarıyla dayanışma için alandaydı.

Açıklamada KESK Genel Başkanı Siyami Erdem, hükümetin son dönem yaptığı saldırıları eleştirerek buna sessiz kalmayacaklarını, Susurluk'la açığa çıkan devletin çeteleşmiş yüzünü teşhir edeceklerini, Susurluk'un 3. yıldönümünde halka hesap verilmesi gerektiğini, demokratik ve bağımsız bir Türkiye istediklerini belirtti. Memura yapılan sadaka zamma, sahte sendika yasasına, özelleştirme ve tahkime sessiz kalmayacaklarını da belirterek, bu doğrultuda hazırlanan eylem takvimini açıkladı. 21 ve 22 Kasım tarihli bölgesel ve yerel mitingler, 4 Aralık'ta merkezi Ankara mitingi ve imza kampanyaları bu takvimin içinde yer alıyor.

Yaklaşık 1000 kişinin katıldığı eylemde, "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!", "Söz yetki karar çalışanlara!", "Sadaka değil toplu sözleşme!", "Emekçiyiz, haklıyız kazanacağız!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Sokağa eyleme genel greve!", "Sümerbank işçisi yalnız değildir!", "Çeteler halka hesap verecek!", "Çeteler mesliste, emekçiler hapiste!", "Toplusözleşme hakkımız grev silahımız!", "İşçi memur el ele genel greve!" atılan sloganlar arasındaydı. Basın açıklamasının ardından kitle, 'pankartları toplayarak ve sessiz bir biçimde' dağıldı.

Ulucanlar Cezaevi'nde, on devrimci tutsak katledildi Birçoğu ağır işkenceler sonucu hala ölümlü pençelesiyor Bir çoğundan sağlıklı bilgi alınamıyor

Sınırsız ve sınıfsız bir dünya için her türlü kişisel kaygıyı bir yana bırakıp yaşamlarını ezilenlerin ve sömürülenlerin kurtuluşuna adanmış devrimciler, Ulucanlar Cezaevi'nde bir kez daha vahşice katledilmişlerdir. Yaşanan vahşet akıl almaz boyutlardadır.

Yapılanlar insanın kanını dondurmaktadır. Tutsakların bedenleri parçalanmış, dağlanmış, kemikleri un-uşak edilmiş, boğazları kesilmiş, kulakları koparılmış, fakat yetmemiş, üzerlerine kurşun sıkılıp saatlerce bekletilmiş ve sonunda on ölü ve onlarca yaralı bırakılmıştır.

Saldırıları sadece bununla sınırlı kalmamıştır. Devrimcilerin cenazelerine saldırılmış yüzlerce insan göz altına alınmış, kadın çocuk yaşlı demeden cıplamışlardır.

Saldırıları ve katliamlarla amaçlanan; bir yandan F tipi cezaevleri adı altında oluşturmaya çalıştıkları yeni tabutlukları hayata geçirerek, devrimci tutsakları toplumdan ve insanlıktan tamamen uzaklaştırarak teslimiyete sürüklemek; diğer taraftan ise IMF'nin ön gördüğü yıkım programı karşısında emekçileri etkisiz kılmak, kölece boyun eğmelerini sağlamaktır.

Çeteciliği, vurgunculuğu, insanlık dışılığıyla sabıkalı olan bu devlet, daha dün yıkıntılar arasında insanların çığlıklarına kulaklarını tıkayıp, yaşanan afeti fırsat bilerek, emekçiler için yıkım olan mezarda emeklilik ve tahkim yasalarını mecliste geceli gündüzlü çalışarak çıkarmıştı. Bununla da yetinmeyeceği açıktır. Emperyalizme uşakça bağlı olan sermaye devleti, yeni direktifleri alarak kısa zamanda gerçekleştirmeyi önüne koyduğu programla yaşamı bizler için biraz daha çekilmez kılmak istiyor.

Artık bir tercih yapmak zorundayız. Ya yaşanan bunca sorumsuzluğu, insanlık dışılığı sineye çekerek yerimizde oturmak ve en ağır koşullara dayanmak uğruna kendi kişiliğimizden ve yaşamımızdan olmak. Ya da, bu yaşananlara son verme ve onurlu bir yaşamı oluşturma noktasında irade göstermek.

Devrimci tutsaklar yalnız değildir!

Ne katlederek yok edebilirsiniz, ne de susturabilirsiniz!

Devrimci tutsaklarla dayanışmayı yükseltelim!

İMES İŞÇİLERİ

Bizler bir grup İMES işçisi olarak ilk önce yaşanan katliamda yaşamını yitiren devrimcilerin ailelerine başsağlığı diliyor, yaralı tutsakların bir an önce sağlıklarına kavuşmalarını temenni ediyoruz.

Devletin devrimci tutsaklara yönelik saldırısının ilk olmadığını artık hepimiz biliyoruz. Bundan böyle yeni katliamların ardından acımızı belirtmek istemiyoruz. Katliamların önünü alabilmenin gereğini yerine getirmenin çabası içinde, yaşananlardan rahatsızlık duyanları sorumluluğa çağırıyoruz. Dayanışmayı salt söylem olmaktan çıkarıp birleşik eylemlere dönüştürmenin gerekliliğini bir kez daha vurguluyoruz. **Yaşananların unutturulmasına izin vermeyelim, yoksa çok acı bir şekilde bize hatırlatacaklardır.**

Sadece teşhir etmekle yetinmeyelim, mümkün olduğunca geniş kesimleri harekete geçirme çabası içerisinde olalım. Ulaştıklarımızın çoğunu belki bugün sokağa taşıyamıyoruz ancak onları da katmanın bir yolunu bulalım.

Bizler bu kaygıyla bir yandan yayınlamış olduğumuz bildiriye ulaştırma çabası içerisinde olduk ve bir yandan tutsaklarla maddi dayanışmada bulunulması çerçevesinde ilk elden 71.000.000 TL. topladık. Bu çalışmaya devam edeceğiz. Ancak daha kapsamlı gece, miting vb. çalışmaların örgütlenmesi gerekmektedir. Bunlarsa bizim sınırlılıklarımızla üstesinden gelebileceğimiz organizasyonlar değildir.

Sonuç olarak katliamlara dur demenin, çoğunlukla bizlerin çabasına bağlı olduğunu biliyoruz. O halde bu çabaya gösterelim katliamlara DUR diyelim!

Planlı faşist katliama ilişkin anlatımlar...**“Davamız büyüktür, hesabımız da büyük olacak!”****Ulucanlar'da faşist katliam ve devrimci direniş****Duygu Mutlu***(Metinde nokta nokta olarak verilen bölümler cezaevi sansürü nedeniyle okunamamıştır)*

26 Eylül katliam ve direnişinin canlı tanıkları olarak ancak direnişin üzerinden bir ay geçtikten sonra yazabiliyoruz. Bu bir ay içinde faşist sermaye devletinin tecrit etme, bilgisiz bırakma ve yıldırma politikalarını, 26 gün süren açlık grevi sayesinde ve devrimci kamuoyunun dışardan desteği ve basıncıyla yıktık. CMK ile yapılan anlaşmanın bizle ilgili bölümü ancak 21 Ekim günü hayata geçirildi ve biz 18 devrimci tutsak Bartın cezaevine sevk edildik. 11 bayan tutsak ise Ulucanlar'da koğuşa yerleştirildi.

26 Eylül gecesi: Planlı faşist katliam uygulamaya konuluyor

25 Eylül gecesi, saat 03.00'te nöbetimizi devretmiş, dinlenmeye çekilmiştik. 04.00'te çatıda asker dolaştığı söylenerek uyandırıldık. Bulduğumuz 5. koğuşa hızlı bir hareketlilik vardı. Herkes saldırı durumunda önceden belirlenmiş olan görevlerini yerine getirmeye başladı. Gaz bombalarına karşı sular, havlular hazırlandı. Havalandırmaya çıktığımızda ateş etmeye başlamışlardı. Daha ilk anda asker kulelerinden, 7. koğuşun 6. koğuşa açılan kapısından ve maltadan seri biçimde hedef gözeterek ateşe başladılar. 7. koğuşa yapılan ilk saldırıyı orada bulunan arkadaşlar püskürtmüş, ancak Ümit, Önder, Zafer ve Cafer yoldaşlar ateş sonucu yaralanmışlardı. Suları doldurup, havluları hazırladıktan sonra havalandırmaya çıktığımızda, PKK'liler havalandırmanın askerin ateşine maruz kalmayacak köşesinde sıkışarak birikmiş bekliyorlardı. Yaralılarından Ümit dışındakiler havalandırmanın duvar kenarına yatırılmışlardı. Zafer boynundan vurulmuştu, yoğun bir şekilde kanaması vardı. Sorunca (.....) olduğunu söyledi. Boynuna bir bezle tampon yapmaya çalışıyordu. Önder yüzükoyun yatıyordu. “Nasıl?” sorularına zafer işareti yaparak cevap verdi. Mendil gibi gaz bombasından koruyacak şeyler alıp dağıtmak için koğuşa döndüm. Ancak koğuşun kapısından havalandırmaya çıkmak zorlaşmıştı. Seri biçimde süren yoğun ateş altında bir fırsatını bulup havalandırmaya, oradan 4. ve 5. koğuş arasındaki bölüme (çiçeklik ve 4,5 dediğimiz yer) koştum. Bu arada 7. koğuştan çiçekliğe doğru açılan ateşle Halil ve Abuzer yaralanmış ve geldiğimde çiçeklik (.....). Ümit yoldaşın yaralı olduğunu orada anladım. 4. koğuşa geçmek için Ümit'i kapıya kadar taşıdık. Çok ağır olduğu için taşınması oldukça güçtü. Kapıda başka arkadaşlar aldılar. 4. koğuşa geçiş yerinde yukardaki kulelerden yoğun bir biçimde yayılım ateşi sürüyordu. Dolayısıyla hızla hareket edip geçmek gerekiyordu. Sırayla bütün yaralılar ve diğer eşyalarımız buradan 4. koğuşa geçirildi. Böylece DHKP/C'nin kaldığı 4. koğuşa PKK dışındaki bütün siyasi tutsaklar olarak çekilmiş olduk.

4. koğuşun havalandırma kapısında dolaplardan ve çeşitli eşyalardan küçük bir barikat oluşturuldu. Askerler de kapının diğer tarafına kadar geldiler. Bir yandan kapıdan, diğer taraftan çatılardan ve kulelerden ateş ediyorlar, taş ve kiremit atıyorlardı. Bu ateşe onların attığı taşları geri atarak ve hazırladığımız molotoflarla karşılık vermeye çalışıyorduk. Tüplerden yararlanarak hazırladığımız bir düzenekle (pürmüz) kapıdan askeri püskürtmeye çalışıyorduk. Ancak düşmanın ateş gücü bizim bu tür savunma araçlarımızdan yüzlerce binlerce kat daha güçlüydü. lar, yukarıda olmanın avantajıyla üzerimize taş ve bombalar yağdırıyorlardı. Yaralılarımızın sayısı giderek artıyordu. Bu sırada Abuzer'in şehit düştüğünü öğrendik. Daha 4. koğuşa geçmeden Abuzer tam kalbinden vurulmuş ve 4. koğuşa geçirdiğimizde şehit düşmüştü. Bunun üzerine tüm direnişçiler “Abuzer yoldaş ölümsüzdür!” sloganı ile ortalığı cınlattılar. O anda hepimiz tek yürek olmuş, siper yoldaşlığının şiddetli pratiğini kan ve ateş içinde yaşıyorduk. Ardından “Kahrolsun faşizm, yaşasın mücadelemiz!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!” sloganları gürül gürül akmaya başladı.

Ölümler iç içe coşkuyla çekilen direniş halayı

Dışarıya getirdikleri itfaiye arabalarından havalandırmaya su sıkmaya başladılar. Sıkılan su pürmüzün ve molotofların etkisini azaltıyordu. Ardından Halil şehit düştü. Bu kez “Halil yoldaş ölümsüzdür!” sloganları zindan koğuşlarında yankılanmaya başladı. Bir taraftan su sıkılırken diğer taraftan gaz bombaları atılmaya başladı. sıkılan kurşunlar, taş ve kiremit yağmuru karşısında yürekleri ve inançlarıyla kenetlenmiş 60 devrimci tutsak şahsında can pahası göğüs göğüse bir direniş yaşıyordu. Kimimiz yaralılarla ilgileniyor, kimimiz barikata bir dolap çekiyor, kimimiz yukarıya taş atıyordu. Koğuşu yakmak için patlatılan bir iki tüp de itfaiyenin suyuyla hemen söndürüldü. Bu yoğun saldırı altında büyük bir inanç ve coşku içinde halaya duruldu. Direnişin halayı çekiliyordu. Karşımızda en ağır silahlarıyla donanmış yüzlerce asker, polis, özel tim ordusu varken, bir avuç devrimci tutsak adeta bu güçle alay ediyorduk. “Teslim olun!” çağrılarına karşılık, “asıl siz halkın adaletine teslim olun!” diye cevap veriliyordu.

Yaralıların arasında olan Ümit yoldaşın yanına gittim. Hava aydınlanmaya başlamıştı. Elini tuttum. “Yoldaş hava aydınlanıyor. Dayan, kazanacağız” dedim. Elimi sıkı, “Evet, kazanacağız!” dedi. Oldukça çok kan kaybetmişti, bitkin olduğundan elimi sıkmakta zorlanıyordu. Ancak elimi sıkışı o kadar içtendi ki, hissettiklerini anlayabiliyordum. Partinin ilk şehidi olacağını düşünüyor olmalıydı.

“Ümit yoldaş ölümsüzdür!”

İtfaiye hortumları su yerine köpük sıkmaya başladılar. Köpükler gözlerimizi yakıyor, yüzlerini yıkayıp köpükleri temizleyenler yeniden barikata koşuyordu. Köpük giderek yükselmeye başladı. Atılan gaz bombalarını yakalayıp geriye atıyorduk. Ancak atılan yüzlerce gaz bombasının hepsini etkisiz hale getirmek mümkün değildi. Havalandırma köpükle göğsümüze kadar dolduğunda, artık köpüklerin arasında gaz bombalarını bulmakta zorlanıyorduk.

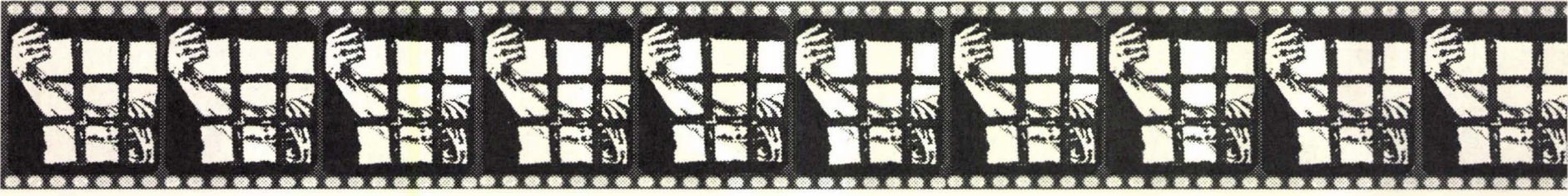
Yaralıların köpüğün altında boğulmasını engellemek için koğuşa taşımaya karar verdik. Su ve köpük giderek gücümüzü azaltmıştı. Ümit'i 4 kişi ancak taşıyabildik. Taşırken büyük bir acı duyduğu belli oluyordu. Koğuşun girişinde yaralıların bir kısmı dip tarafa yerleştirildi. Şehitlerimiz ve diğer yaralılar mutfığa geçirildi. Kapıya bir iki dolap konuldu. Habip, Ümit'in başına oturmuş, ondan ayrılamıyordu. Sessiz sessiz ağladığını farkettim.

Bu sefer girişin üstündeki mazgaldan su sıkmaya başladılar. Mazgalın altına geçip dolap kapakları ve leğenlerle suyu etkisiz hale getirmeye çalışıyorduk. Hepimiz sırlıklam olmuştuk, ama köpük ve sular koğuş yüksekte olduğu için akıp gidiyordu. Bu sırada Ümit yoldaşın şehit düştüğünü öğrendik. “Ümit yoldaş ölümsüzdür!” sloganları duvarları cınlatmaya başladı. Ümit'in şehit düşmesiyle sanki üzerine bir ağırlık çöktü. Mazgalın altında elimde bir dolap kapağıyla bir mumya gibi hareketsiz duruyordum.

Tepeden tırnağa silahlı bir asker, özel tim, robocop ordusuna karşı**bir avuç devrimcinin dişiyle tırnağıyla direnişi...**

Bir arkadaş çatıyı delip, çatıya çıkmayı önerdi. Dolapların üzerine çıkan iki kişi tavanı delmeye çalışıyordu. Ancak bu iş saatler alabilecek bir işti ve yukarda taş ve silahlarla bekleyen bir yığın asker vardı. Açılacak delik onların işine yarayabilirdi. Bu işten vazgeçildi. İtfaiyenin mazgala dayadığı hortumu tutup aşağıya çekmek için bir arkadaş mazgalın yanına çıktı. Bütün bu yapılanlar belki birer çılgınlık gibi gelebilir. İtfaiye hortumunu aşağıya çekmek, askerlere geri sıkmak, suyu kapattıklarında bir anlam taşımazdı. Üstelik bunu yapabilmek çok güç bir işti. Benzer şekilde çatıyı delmek belki de olanaksızdı. Hatta direnişin tümü, bu ağır saldırı karşısında böylesine can pahası bir direnişin tümü-bir çılgınlık gibi gelebilir. Ama bütün bunlar direnişin nasıl ölümüne bir kararlılıkla yaşandığını anlatıyordu. Mutfaktaki bardaklar bile düşmana karşı kullanılmak için dağıtıldı.

Gerçekleşen iki eşit gücün çatışması değil, tepeden tırnağa silahlı asker, özel tim, robocop

ordusuna karşı bir avuç devrimci tutsağın dişıyla tırnağıyla gerçekleştirdiği bir direnişti. Bütün bunlara rağmen düşman saatlerce içeriye girmeye cesaret edemedi. Bulunduğumuz yere arka arkaya atılan birkaç gaz bombası koğuşun girişini dumana boğdu. O kadar sıkışık bir durumdaydık ki, bombaları bulamıyorduk. Yuttuğumuz gazdan bütün vücudumuz yanıyordu ve nefes alamıyorduk. Nefes alırken boğulacak gibi oluyorduk, bir çoğumuz kasmaya başladı. Koğuş kapısından tekrar havalandırmaya adeta yığıldık. Üstümüze yağan taş ve kiremitlerden kurtulmak için duvar kenarlarına sığınmaya başladık. Çatının kenarına kadar gelen askerler kiremitleri tepemize fırlatıyorlardı. Montla korumaya çalışmamıza rağmen kafalarımız kanlar içinde kalmıştı.(.....)

Koğuşun girişine yakın bir yere doğru koştum, kafamı sardım. Bu sırada atılan gaz bombalarından birini alıp geri fırlatmaya çalışıyordum. Köpüklerin arasından elime ayakkabı, tahta, taş herşey geliyor, ama bomba bir türlü gelmiyordu. Yuttuğum gaz bütün vücudumu yakıyordu. Kanayan yaralar ise dayanılmaz bir acı veriyordu. Gazdan dolayı boğulacak gibiydim. Tekrar koğuşa geçmeye karar verdim.

Koğuş girişinde bir-iki kişi kalmıştı. Ümit yoldaş arka tarafta sırtı duvara yaslanmış olarak yatıyordu. Yanına gittim. Saçları alınmış yapıymıştı. Saçlarını düzelttim. Koğuş girişine doğru otomatik silahlarla taramaya başladılar. Koğuş kapısını açıp içeri girdim. İçerideki gaz dağılmıştı. Tam bu sırada kapının diğer tarafından Enver'in sesini duydum. "Ayağım" diye sesleniyordu. Kapıyı açtım, sürünerek yaklaşmaya çalıştım. İki kişi Enver'i içeri çekip bir ranzaya yatırdık. Ayaklarından vurulmuştu. Pantolonu kurşun yerlerinden adeta erimişti. Çeker çekmez yırtıldı. Diz kapağının üstünden yaralanmıştı. Bir havluyla yukarıdan sıktık. Diğer ayağını açtığımızda görüntü korkunçtu, kurşun kemiği kırıp geçmişti. Kemik dışarı fırlamış görüntüsü veriyordu "Ayağımı çevir, ayağımı çevir" diyordu. Ayağı yan dönmüş acı veriyordu. Ayağını düzelterip bir plastik boruyla iki tarafından sabitlemeye çalıştım. Çok üstün körü bir şey olmuştu, ama o sırada yapacak başka bir şey yoktu.

"Asıl siz halkın adaletine teslim olun!"

Koğuşun içinde 8-10 kişi kalmıştık. Kapıya bir iki dolap dayadık. Bu sırada Barış'ı gördüm, "göremiyorum" diye sesleniyordu. Bir sandalyeye oturttuk. Dışarıdan "Size 5 dakika veriyorum, teslim olun!" diye bağıyordu düşman. Bir arkadaş "Asıl siz halkın adaletine teslim olun!" diye cevap verdi. Koğuşun iç kapısına kadar gelmişlerdi. Barış'ın bir arka tarafa geçmesine yardım ettim, "çatışın" diyordu, "çatışıyoruz, merak etme" dedim. Gerçekte "direniyoruz" demek gerekiyordu. Zira yapabildiğimiz tek şey, atılan gaz bombalarını gerisin geri atmak oluyordu.

Gözlüklerimin camı düştüğü için etrafımı göremiyordum. Giriş kapısındaki barikata doğru gittim. Kapıya koyduğumuz dolapların arkasındaki boşluktan içeri ateş etmeye başladılar. Kurşunlardan birisi paçamı yalayarak geçti. Tekrar koğuşun sonuna geçtim. Bu arada açılan ateşle Aziz düştü. Bir iki arkadaş onu çekerken İsmail ve bir kişi daha koğuşun sonuna yeniden bir dolap çekmeye çalışıyordu. Tekrar otomatiklerle taradılar. İsmail hemen yanıma düştü. Kemal'le beraber geriye çıktık. Dizime yatırdım.

Kalbinden vurulmuştu. Kalbinden vurulduğunu farkettiği için son sözlerini söylemek istedi: "Yaşasın partimiz TKP(ML)!" Sonradan, büyük bir tesadüf eseri, kurşunun kalbinin yanından geçip gittiğini öğrendik. Robocoplar son barikata (daha doğrusu son iki dolaba) gelip taramaya başladılar. "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!" sloganlarını atarken üzerimize saldırdılar ve çekip aldılar.

Katliamın ardından hamamda sürdürülen işkence

Koğuş kapısında başlayan coplarla tekmelerle havalandırmadan çıkarıp yere fırlattılar. Aynı anda coplar ve tekmeler yağmaya başladı. Askerler iki sıra olmuş, karşılıklı vuruyorlardı. Üstümdeki elbiseleri yırtarak çıkardılar. Bu arada cop ve tekme yağmuru bütün şiddetiyle sürüyordu. Birileri ellerimden çekerek sürüklemeye başladılar. Sürüklerken iki sıra halinde coplama, tekmeleme devam etti. Sürüklenerek hamamın önüne kadar getirildim. Ellerimi arkadan kelepçelediler.

Hamamın önü bir insan eti yığını haline gelmişti. Herkesi yan yana yatırmışlardı. Yerler adeta kan gölüne dönmüştü. Etrafındakilerin yüzlerini göremiyordum. Ancak arkalarda bir yerden, revirin karşısından Cemal Çakmak'ın bağırma sesini duyuyordum. Bir şeyler soruyorlar, ardından insan etine inen copun sesi ve Cemal Çakmak'ın bağırma sesleri geliyordu. Hamamın içinden ya da arkalardan bir yerden (kapalı bir yerden geliyor gibiydi) bir ses daha geliyordu. Halilcan'ın sesine benziyordu. Askerlerin her biri birilerini gözüne kestirmiş, gidip gelip copluyordu. Bana askerin bir tanesi boyuna silah soruyor ve buna paralel olarak coplar tekmeler yağıyordu. Doktorlar gelince işkenceyi durduruyorlar, çıkınca tekrar saldııyorlardı. Daha doğrusu doktorlar birinin başından ayrılıp başka birine gidince, tek o kişinin başına birikiyorlardı. Arada birbirlerine "rütbeli geliyor" deyip duruyor, sonra daha büyük bir hırsla saldııyorlardı.

Her saldırıda işkencenin, vahşetin sınırı yoktur. Ayaklarıyla kafama bastırıyor, cop sokmaya çalışıyor, hayalarımın basıyor, vuruyor, arkada kelepçeli olan ellerime vuruyor, coplar yeniden sırtıma, kafama inip kalkıyordu. Bu arada kafamı ayaklarıyla bir kan birikintisinin içine soktular, sonra biri copu kana batırıp kulağıma damlatmaya başladı. Bir başka seferinde sivri bir cismi (kasatura gibi bir şeydi) gözümün kenarından içeriye doğru sokuşturuyor, çevirerek oynuyorlardı. Artık bir şey sormuyor, sadece zevk için işkence yapıyorlardı. Bağıra bağıra güliyor, yaptıklarıyla eğleniyorlardı. Bu tür sahneler ancak Nazi toplama kamplarında rastlanabilirdi herhalde...

Bir ara doktorlar yerden kaldırıp oturtular, güya yaralarımıza bakıyorlardı. Beni hastaneye gidecekler listesine yazmışlardı, sedyeye koymaya çalıştılar. "Ben ayağa kalkarım" dedim, ama kalkamadım. Bunun üzerine "tamam, bu kalsın, daha aciller var" deyip bıraktılar.

Askerler bu sefer işkenceyi oturur vaziyetteyken sürdürmeye başladılar. Kimi zaman coplarla vurarak yere yıkıyor, kimi zaman "bu akıllanmamış, bunun ayağını kırarım" diye ayaklarımıza coplar indiriyorlar, kimi zaman da ellerindeki sigaraları ayaklarımıza, bacaklarımıza söndürüyorlardı. Bu işkenceler hamamın önündeki tüm direnişçi tutsaklara uygulanıyordu. Hava kararmaya başlamıştı. Sevk edilecekleri

ayırıp dizdiler. Sadık'a sevk edilmeden önce özellikle yükleniyorlardı. Dipçikle, tekmeyle, copla vuruyor, "bir zamanlar 'varsa cesaretiniz gelin' diye bağıryordun, ne oldu?" diye akıllarınca alay ediyorlardı. Ardından kimilerine gidip "şehitler ölmez, vatan bölünmez" gibi faşist sloganlar attırmaya çalıştılar. Sloganlar atılmayınca coplar yine inip kalkmaya başladı. Öğlen saatlerinde başlayan bu işkence hava karardığında hala sürüyordu.

Sevkle gönderildikten sonra, kalanları kaldırıp hücrelere götürdüler.

Hücreler: Direnişin yeni alanı

Hücreye geldiğimizde üzerimde kollarımızdan sarkan fanila ve gömlek parçaları dışında bir şey kalmamıştı. Onlar da lime lime olmuş ve kan içindeydi. Ağrılardan dolayı zor yürüyorduk. Hücrelerde bizim dışımızda bayanların da olduğunu sloganlarından, seslerinden anladık. Bir ara mazgaldan birinin ekmek uzatarak seslendiğini farkettim. Açlık grevinde olduğumu söyleyerek reddettim. Aslında hücreye dört kişi konmuş ve diğerleri hastaneye gönderilmişti. Ancak ben bunu Bartın'a geldiğimizde arkadaşlar söyleyinceye kadar hatırlayamadım. Tek başıma hücreye atıldığımı sanıyordum. O sırada bayan arkadaşların da açlık grevinde olduğunu, sayım vermeme eylemi yaptıklarını bile anlayamamıştım. İki güne yakın uyumuşum. Bir ara biri mazgaldan seslenerek uyandırdı. İçeriye şişeye şekerli su attığını söylediğini hatırlıyorum. Oradaki adlilerden birinin gönderdiğini söyledi. Suyu içip tekrar uyumaya devam ettim.

Daha sonraki bir akşam saatine doğru gardiyanlar gelip, "savcıya ifade verecek misin?" diye sordular. "Vereceğim" dedim. Ancak üstümde hiçbir şey yoktu. Bayanların gönderdiği giyecekleri getirdiler. Giydim, savcıya gittik. Yürürken, sanki cüzzamlıymışım gibi benden uzak duruyorlardı. Kafamdaki yaralardan veya topalladığım için kötü bir görünüşüm mü vardı, yoksa bunun başka bir nedeni mi vardı, bunu anlayamadım.

Savcıya katliamı anlattım. Bu katliamın son derece planlı yapıldığını, direkt ateş ederek saldırıldığını, saatler süren işkencelerle sürdürüldüğünü, koğuş isteği, sayım vermeme gibi şeylerle bir ilgisi bulunmadığını anlatıp yazdırdım. Savcı benim anlatımlarımı biraz mekanikleştirerek daktiloya yazdırsa da katliamı ilk elden devlet kayıtlarına geçirilmiş oluyordu. Sonradan bazı arkadaşların savcıya ifade vermediklerini, protesto ettiklerini, bazılarının verdiğini öğrendim. Sanıyorum, idare sonradan hastaneden gelenlere ifade vermeyi dayatarak savcılık ifadesine karşı bir tepki oluşmasını da sağlamış oldu. Baskıyla ifade verdim diye çalışma tutumuna karşı protesto etmekten başka yapılacak bir şey yoktu.

Sayım işkencesi

Ertesi sabah iki kişiyi daha hastaneden getirip benim kaldığım hücreye koydular. Hastaneden gelenlerle birlikte 11 bayan 18 erkek, 29 kişiyi bulmuştuk. Hücrede açlık grevi, zaten ilk günden başlamıştı. Hastanedekiler ise, askerin işkenceyi sürdürmesi üzerine ikinci gün tedaviyi reddederek, açlık grevine başlamışlardı. Böylece 26 gün sürecek açlık grevi ve sayım vermeme eylemi başlamış oldu.

Yaralı olan bazı arkadaşların durumu ağrıdı. Nihat'ın ayağında kurşun yarası vardı ve alçılıydı. Savaş'ın bir elinin üç parmağı kopmuş, diğer bileğinde de yine kurşun yarası vardı. Haydar'ın akciğerlerinde zar yırtılması vardı. Bunun dışında da birçok arkadaşta kırıklar, saçma ve daha hafif kurşun yaraları vardı. Bu kadar kan kaybının ardından açlık grevi bu arkadaşlar için özellikle zor olacaktı. Ama hastaneden geldikten sonra, arkadaşlar daha da hızlı düzelmeye başladılar.

Hücrelerin kapıları 24 saat açılmıyordu. Kapıların üzerine hücrede bulunanların adları yazılmıştı. Bütün gün bizi mazgaldan gördükleri halde, sabah akşam sayım adı altında 20-30 gardiyan geliyor, hücrelere girip saldırıyorlardı. Mazgalın önüne geçip içeriyi görmelerini engelliyorduk, bu arada bir kişi de görünmeyen bir yere geçiyordu.

Kuşkusuz bu şekilde sayımın engellenemeyeceği açıktı. Ancak yaşanan karşılıklı bir irade savaşıydı. Sayını sırasında sürekli slogan atıyor, kapılara vuruyor, bazen gardiyanlara konuşmalar yapıyorduk. Katliama ortak olanları bildiğimizi, bunların hesap vereceğini, diğerleriyle bir sorunumuz olmadığını, müdürlerin kendilerini onursuzca kullanmalarına izin vermemeleri gerektiğini söylüyorduk. Gardiyanlar kendi içlerinde bir bütün olarak davranamıyorlardı. Bazıları saldırganlığı elden bırakmıyor, özellikle müdürlerin yanında daha da saldırganlaşıyordu. Önemli bir kısmı ise çekingen davranıyor, bulaşmak istemiyordu. İçlerinde demokrat niteliği olan insanlar da vardı. Bu, bizim işimize yarıyordu.

Direnişin ön cephesinde bayan tutsaklar...

Sayım vermeme eyleminin başını bayanlar çekiyordu. Ranzaları kapıya dayıyor, içeri giren gardiyanların üzerine su, toprak atıyorlar, müthiş bir direniş gösteriyorlardı. Biz ise içeriyi görmelerini engelliyor, girdiklerinde slogan atıyorduk. İçeri girip saldırıya geçtiklerinde karşılık veriyor, yumruklarımızla engelliyorduk. İlk günlerde yaralarımız iyileşmediği için saldırılardan daha çok etkileniyorduk. Sonraları verdiğimiz karşılıklar onlarda da hasar yaratmaya başladı. Büyük sayı üstünlüklerine ve ellerindeki olanaklara rağmen, sonuçta onlar yılmaya başladılar. Sayım almak onlar için bir eziyet haline geldi. Yine de müdürlerin zorlamasıyla bazı günler bir-iki hücreye saldırıyorlardı. Son günlere doğru bir arkadaşın kafasına kilitte vurarak patlattılar. Aynı gün bütün hücreler saldırıya uğradı. Yumruklarımızla püskürttük.

Bayanlar sadece sayım eylemlerinde değil, herşeyde başı çekiyorlardı. Slogan saatlerinde sloganları onlar attırıyor, eylemi onlar sürüklüyordu. Bayanların erkeklerden daha militan olduklarına ilişkin yargım burada bir kez daha pekişti.

İdare bulduğu her fırsatı değerlendirmeye çalışıyordu. İlk günlerde bize kuru çay ve sigara veriyor, ama çayı demlemeyi, ateş vermeyi bir eziyete dönüştürüyordu. Açlık grevi ilerledikçe, bazı arkadaşların durumu kötüleştikçe, artık çay, şeker gibi konuları bıraktılar.

Önce avukat görüşünü, sonra aile görüşünü vermek zorunda kaldılar. Böylece dışarıdan haber almaya başlamıştık. Yine de gazete, TV ve radyodan uzak olduğumuz için dışarıdan yeterince bilgi alamıyorduk. Ailelerden sürekli eylemlerin, cenaze törenlerinin, yurtdışında yapılan eylemliliklerin

haberlerini aldıkça coşkumuz daha da artıyordu. Direnişimizin haftasında bir anma yaptık. Hücrelerde saygı duruşunda bulunduk, hep birlikte Enternasyonal ve diğer marşlar okundu, şiirler okundu, şehitler anıldı. 2-3 kişilik hücrelere koymaları devrimci iradenin önünde etkisiz kalıyor, parçalanıyordu. İlk günler avukat görüşüne giderken defalarca aramadan geçirilince, görüşe çıkmama eylemine geçtik. Sonra aramaları etkisiz hale getirmeye karar verdik. İdare aramayı teke düşürmek zorunda kaldı. Onu da üstün körü yaptırmaya başladık.

26 gün süren ve sonunda kazanılan irade savaşı

Heyetlerin gelip gitmeleri, idareyle görüşmeler vb., tümü hücrede gösterilen devrimci kararlılığın sonucuydu. 25 gün boyunca yaşanan bir dizi ayrıntının özeti devrimci iradenin zaferiydi. Yoksa CMK anlaşmasını uygulamaya niyetleri olmadığını daha ilk günlerde göstermişlerdi. 25. günde bayan arkadaşların üçünün durumu iyice ağırlaşmıştı. Milletvekili heyeti, sevklerin yapıldığını ve bayanların da koğuşa geçirileceğini söyleyerek, açlık grevini hemen bitirmemizi istiyordu. Koğuşlara geçmeden eylemi bırakmayacağımızı söyledik. Bunun üzerine bayanlar apar topar o gece koğuşa geçirildiler. Ertesi sabah da bizi sevk ettiler. 6 TKİP, 6 TKP/ML, 3 DHKP/C ve 3 TKP(ML) tutsağı olarak Bartın'a geldik.

Bartın Cezaevi'nde görkemli bir devrimci dayanışma örneği ile karşılandık. Bartın'daki DHKP/C'li tutsakların ilgisi bizi çok duygulandırdı. Bartın'daki tutsaklar adına yapılan bir konuşma ve sloganlarla karşılandık. Hemen yaraların bakımına, tedavisine girişildi. O günden beri Ulucanlar'dan gelen tutsaklara büyük bir ihtimam gösteriliyor. DHKP/C'li dostlarımızdan gördüğümüz yoğun ilgi devrimci direniş içinde örülen siper yoldaşlığının gücünü gösteriyor.

Cumartesi günü yapılan ilk görüşte bir anma yapıldı. Sloganlar, marşlar ve konuşmalar bizleri de,

aileleri de oldukça etkiledi. Kimi aileler 20 günde neredeyse devrimcileşmişlerdi. Ertesi gün bu sefer koğuşa bir anma gerçekleştirildi. Ulucanlar direnişine katılanların yaptığı konuşmalar özellikle etkileyiciydi.

Ulucanlar'da ölümüne bir direnişin destanı yazıldı

Ulucanlar'da bir destan yazıldı. Bu destan ölümüne bir direnişin destanıydı. Devletin ağır silahlı gücüne karşı çıplak ellerle direnen, her türlü aracı bir silaha çevirmeyi başaran devrimci iradenin zaferiydi.

Şehitlerimiz en yiğitlerimizdi. Her biri barikat örerken, düşmanı püskürtmeye çalışırken, en önde savaşırken şehit düştü.

Partimizin ilk şehitleri ise ayrı bir kahramanlık destanı yazdılar. Ümit yoldaş her zaman savaşarak ölmekten söz ederdi ve savaşarak ölümsüzleşti. Bir kaza kurşunuyla değil, en önde savaşırken vuruldu ve bir devrimcinin ulaşabileceği en üst rütbeye ulaştı. Ona yakışan da buydu. Habip yoldaş ise bütün bir yaşamıyla görkemli bir kahramanlık destanı yazarak ölümsüzleşti. Destansı yaşamı genç devrimcilere olduğu kadar, her birimize de örnek olacaktır. Onlar partinin bayrağını kanlarıyla kızılaştırdılar.

ON'ları anmak, aynı zamanda kanlarını yerde bırakmamak demektir. Ellerimize kıpkızıl bir bayrak devrettiler. Sorumluluğumuz ağırdır. Ulucanlar'ın hesabını sormak görevimizdir.

Yoldaşlar, and olsun ki, hesap soracağız. Bu suçları işleyenler, onlara suç ortaklığı yapanlar rahat uyku uyuyamayacaklar. Devrimin ve partinin eli onların yakalarına er geç yapışacak. Bir yoldaşın dediği gibi; "Davamız büyüktür, hesabımız da büyük olacak!"

Yaşasın Ulucanlar direnişimiz! Devrim şehitleri ölümsüzdür!

Bartın Cezaevi
A-3 Koğuşu

Faşist katliam emekçileri hedefleyen saldırılar serisinin yeni bir başlangıç adımı olmuştur

Ulucanlar'da koğuş sorunu yıllardır süren ve son aylarda sürekli gündemde olan bir sorundu. Bugün idare ve devlet katliamın nedenini koğuş sorunundan başlayarak, bir dizi göstermelik gerekçe ile açıklamaya çalışıyor. Bu gerekçelerin hepsi tümüyle yalana ve saptırmaya dayanmaktadır. Sorunu koğuş sorunu olarak göstermeye çalışmak ise kamuoyunu aldatmaktır.

Evet, Ulucanlar'da aylardan beri koğuş istemiyle havalandırma işgali yapıldı. Evet, 2 Eylül'de 7. koğuşun duvarı yıkılarak bu koğuş alındı ve buradaki adli tutuklular önce adlilerin koğuşlarına yerleştirildi. İdare adlileri gittikleri koğuşlardan çıkarıp geri getirince, onların yer sorunu da çözüldü ve kendilerine denetimimiz altında kalacak yer, yanı sıra yiyecek, sağlık vb. ihtiyaçları sağlandı. Evet, haftalarca yalnızca sayım verme eylemi yapılarak idareden koğuş sorununu çözmesi istendi.

Ne var ki bunların hiçbiri, 26 Eylül sabahı gerçekleştirilen hunharca katliamın gerçek gerekçesi değildir. Nitekim idare, yapılan eylemlere karşılık olarak vekaleti olmayan avukatları görüştürmeme, aile görüşü vermeme, işeleri sınırlama gibi bir dizi karşı eyleme girişmişti. Bunlarla bilinçli bir tutumla gerginlik tırmandırılmış ve gerekli zaman kazanılmış oluyordu. Ve nihayet, 25 Eylülü 26'ya bağlayan gece, yüzlerce asker ve özel timlerle, itfaiye, ambulans, hazır ringler vb. ile hazırlığını tamamlanmış olan devlet, gerçekte çok daha önceden planlanmış bulunduğu faşist katliamı gerçekleştirmeye girişiyordu. Bu çerçevede, gazetelerde çıkan bir dizi haber ve bilgi de bunu şimdiye kadar açıklıkla göstermiştir. Sermaye devletinin yeni bir terör dalgası uygulamaya başlayacağını ilk habercisi olarak gündeme gelmiştir Ulucanlar katliamı. Ardından Adana infazıyla ve nihayet Kışlalı suikastıyla tırmandırılan faşist terör ile kitleleri yıldırma ya da terör sopasını enselerinde hissetmelerini sağlamak amaçlanmıştır. Temmuz-Ağustos işçi-emekçi eylemleri dalgası ve ardından deprem yıkını karşındaki acizliği ile maskesi düşen ve güç durumunda kalan devlet ve düzen, bu saldırıya karşı bir kitap yazdı ve <https://habe-y.org> adresinde bir kitap yayınladı. Bu kitapta, kanlı icraatlarla otoritesini yeniden pekiştirmek istemiştir.

Planlı faşist katliama ilişkin anlatımlar...*“Devrime harç olacak kanımız...”*

Hunharca katliam, destansı direniş...

Özgür Soylu**Koğuş sorunu ve tutulmayan sözler**

Ulucanlar'da epeydir “tabir-i caizse” ayak üstü yaşıyoruz. Tam 4 aydır eylemdeyiz. Talebimiz, daha yaşanılır koşullar. Ulucanlar'ın 5. Koğuş'u nüfus yoğunluğu açısından dünyanın en kalabalık yeridir muhtemelen. Önceden ahır olarak kullanılan yer, şimdi insanlar için kullanılıyor. Koğuşlar ortalama 40'ar kişilik planlanmış olsa da, ortalama 90-100 arası nüfus, benim bu cezaevinde bulunduğum üçbuçuk yıllık süreçte hiç düşmedi. Yüz kişiye iki tuvalet, yüz kişiye küçük bir havalandırma. Her anımızı kurallarla yaşamak zorundayız. Aksi halde nüfusun yoğunluğu yaşamı daha bir karmaşık ve güç hale getiriyor.

Aylardır havalandırma işgali yapıyoruz. Geceleri koğuşa girmiyoruz. Sayım veriyoruz. Aramaların rutin aralıklarla yapılmasına izin veriyoruz. İdare son iki aydır koğuş vereceği sözünü verip duruyor. Ama bir türlü de bu söz tutulup koğuş verilmiyor...

Bunun üzerine bizim de sabrımız taşıyor, kendi sorunumuzu kendimiz çözüyoruz. Yan koğuşun (7. koğuş) duvarını kırıp oraya geçiyoruz. 7. koğuş adli tutsakların. Duvarı kırdığımızda bir parça tedirgin oluyorlar. Önden giden öncü grubumuz niyetimizin ne olduğunu, eylemimizin idareye karşı olduğunu, kendilerini uygun bir yere yerleştireceğimizi söylediğinde ikna oluyorlar. Birkaç ağa bozuntusu huzursuzluk çıkarmaya kalkışsa da, devrimcilerle başa çıkacak kadar çaplı görmüyorlar kendilerini ve boyun eğiyorlar. Koğuştan çıkardığımız adli tutsakları farklı koğuşlara eşit olarak yerleştiriyoruz.

Artık 7. koğuş devrimcilerin koğuşu... Hemen temizlik... Her taraf kolektif bir çabıyla pırıl pırıl yapılıyor. Herkesin gözleri parlıyor. Zaten cezaevinde ne zaman eylem olsa, içime bir sevinç doluyor, kendimi dışardaynışım gibi hissediyorum.

7. koğuşa 20 kişi yerleşiyoruz. Bunlar daimi kişiler değil. Herhangi bir saldırı karşısında koğuşu savunacak ve güvenlik nöbeti tutacak olanlar. Ben de bunlardan birisiyim. Günün 8 saati nöbet tutmakla geçiyor. Epeyce yorucu ve günlük yaşamın disiplinini dağıtıcı bir durum. Ama eylemde olmanın coşkusu hepimizin üzerinde.

7. koğuşa geçeli haftalar oldu. Artık günlük yaşamı da disipline etmeye başladık. Düzenli uyku, düzenli okuma-yazma ve tabii ki nöbetler... 7. koğuş artık fiilen bizim kullanımımızda. İdare pek renk vermiyor. Aile ve avukat görüşlerimizi gasp ediyor. Havayı yarı gergin tutuyor. Ara sıra küçük provokasyonlar denese de, herbirini boşa çıkarıyoruz.

“Çocuklarımızın talepleri kabul edilene kadar...”

Bugün 26 Eylül '99. Saat 3:55. Artık nöbeti almanı gerekiyor. Nöbet yerindeki mazgaldan adli koğuşun havalandırmasına bakıyorum. Dün esrar içerken yakaladığım birkaç adli arkadaş yine ortalıkta dolanıyor. Bir gün önce onları esrar içerken yakaladığımda, idarenin neden onlara kolayca esrar temin ettiğini, ama bizim gazetemizi türlü zorluklar çıkararak vermediğini anlatıyorum. Esrarın, kumarın bilgileri dahilinde olduğunu, çünkü bunlardan rant sağladıklarını anlatıyorum. “Doğru abi” diyorlar, “geçen hafta şuna telefon getirdi şu müdür, esrar da getirdi, altıyüz milyon aldı.” “Sizin gazeteleri de öyle

getirtseniz olmaz mı abi?” diyor birisi. Diğeri sertçe ikaz ediyor: “Siyasiler rüşvet vermez oğlum, onlara yakışmaz.” Bir daha “ot” içmeyeceklerine dair söz veriyorlar.

Ailelerimiz de bizim gibi eylemdeler. Dün haberlerde gördük onları. Cezaevinin karşısındaki Ulucanlar Parkı'nı mekan tutmuşlar. Gece-gündüz oradalar. Gecenin üçünde BRT'nin kameraları geliyor. Ailelerimizin disiplini iyi görünüyor. Bir tane nöbetçi bırakmışlar. Polis eşliğinde gelen habercileri gece nöbetçisi olan Gönül'ün babası karşılıyor ve önerine dikiliyor. Sonra röportaja başlıyorlar. Hepsinin dilinde aynı sözcükler: “Çocuklarımızın talepleri kabul edilene kadar ölürüz de gitmeyiz buradan!”

“Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!”

Ortalıkta tuhaf bir sessizlik dışında olağanüstü bir şey yok. Bacaklarım üşüdüğü için gidip bir şeyler giymeyi düşünüyorum. Önder Gençaslan'ı yerime bırakıp içeri gidiyorum. Tam dolabın kapısını açtığımda, Önder gürültüyle içeri dalıyor: “Arkadaşlar kalkın, asker girdi!” On saniye içinde herkes operasyona hazır hale geliyor. Dışarı fırlıyorum, askerler kapıya gelmişler, mazgaldan silahları doğrultmuşlar, ne yapacağımıza bakıyorlar. Hemen slogana başlıyoruz: “Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!”

Sloganlarla birlikte askerler üzerimize rastgele ateş etmeye başlıyorlar. Kapıdan 5-6 metre uzağa, kurşunların gelme ihtimali daha zor olan bir yere çekiliyoruz. Ateş devam ediyor. Birden çekildiğimiz 7. koğuşta tıbbi malzemelerin kaldığını hatırlıyorum. Yayılım ateş altında koğuşa girmek imkansız. Bir an ateş kesiliyor. Hemen koşup giriyorum koğuşa. Hızla sağlık dolaplarını açıyorum ve elimdeki kutuya malzemeleri doldurup yine koşarak mevziye çekiliyorum. Sağlık malzemeleri önemli. Olması muhtemel yaralıları tedavi etmeliyiz.

Sağlık malzemeleriyle birlikte 5. koğuşa geçiyorum. Oradaki arkadaşların durumunu öğrenmeli, haberi olmayanları haberdar etmeliyim. Ama herkes saldırıya hazır, görev yerine hareket ediyor. 4. koğuşa geçip sağlık malzemelerini bırakıyorum ve tekrar 7. koğuşun önündeki mevziye gidiyorum. Birden sloganlarla birlikte göğüs göğüse çarpışmak için askerlerin üzerine yükleniyoruz. Bir parça geri çekilmek zorunda kalıyorlar. Diğer taraflardan sesler geliyor. Biz 4. koğuşa çekilmeden arkamızdan girerlerse gücümüz bölünecek. Biz, önümüzdekileri durdurduk, hatta biraz gerilettik de. Fakat arka taraftaki arkadaşlar zayıflamış olabilirler. Nitekim askerler bayanlar koğuşuna geçmiş, 4. koğuşun önüne gelmek üzereler.

“Abuzer yoldaş ölümsüzdür!”

Adım adım asıl mevzi olan 4. koğuşa kontrollü olarak çekilmeye başlıyoruz. Sloganlarımız hiç susmuyor: “Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!”, “Haydi arkadaşlar, püskürteceğiz onları!” 4. koğuşun havalandırmasına geçiyorum. Görevli arkadaşlar çatışmaya devam ediyorlar. Kulelere bakıyorum, bir sürü sivil var. Bazı gardiyanlar bir şeyler tarif ediyorlar onlara. Özel Tim uzun namlulu silahlarla ateşe

başlıyor. Havalandırmayı ve kitleyi tanyor. Her tarafımızda kurşun vinlamaları...

Etrafıma bakıyorum. İki arkadaşı yaralı olarak getiriyorlar. Kollarından ve ayaklarından yaralılar. Üzerleri kıpkırmızı. Hemen müdahale ediyorum: Turnike, tampon... Kanamaları durduruyoruz. İki arkadaş kucaklarında Abuzer'i getiriyorlar. Yaralı olduğunu düşünerek hızla yanlarına giderken, taşıyan arkadaşlar şehit düştüğünü söylüyorlar. Hem de ilk anda... Hem de bu kadar erken... Geri çekilirken üzerlerine ateş açmışlar. Vurulur vurulmaz şehit düşmüş. Birden Abuzer'le geçen günlerimiz hafızamdan geçiyor. Duygularıma hakim olamıyorum. Ama soğukkanlılığımızı korumalıyız. Sloganlarımızı haykırıyoruz: “Abuzer yoldaş ölümsüzdür!” Sloganla birlikte Abuzer'in şehit düştüğünden herkes haberdar oluyor.

Artık herkes çığrından çıkıyor. Askerler 4. koğuşun havalandırma kapısına kadar geliyorlar. Ama korkuyorlar içeri girmeye. Abuzer'in şehit düştüğü haberiyle saldırıya geçiyoruz. Askerler panikle kapıyı kapatıyorlar. Artık herkes çığrından çıkmış, kapıyı zorluyoruz. Açabilirsek, kışlarına kadar kovalayacağız onları.

Peş peşe şehit düşüyor siper yoldaşları...

Arkama bakıyorum. Ümit ve Halil'i getirmişler. Her ikisi de yaralı. Halil'in nabzının belli belirsiz atışı dışında bir yaşam belirtisi yok. Ümit konuşuyor: “Yoldaş, bacağımdan vuruldum” diyor. Halil'in başına toplanıyor bir grup arkadaş. Sağlık işleriyle görevli bir diğer arkadaş müdahale ediyor. Ben Ümit'e bakıyorum. Bacağından vurulmuş, küçük bir kurşun deliği görüyorum. Uygun yerden turnike, yara üzerine tampon yapıyorum. Şiddetli ağrıları var. Kanamayı kesiyorum.

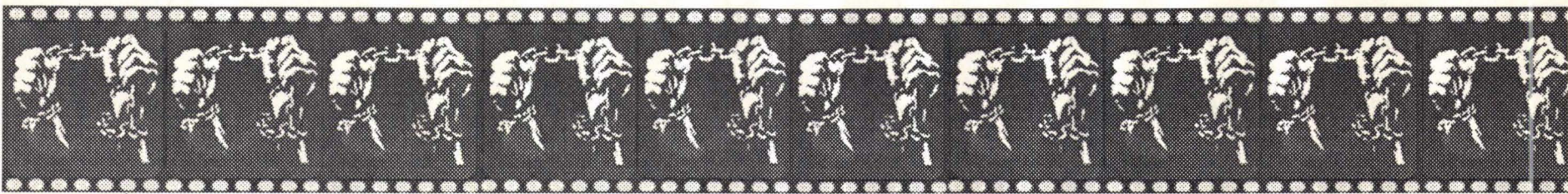
Çatışma devam ediyor. Birkaç yaralı daha getiriliyor. Zafer de var aralarında. Sol kulağının arkasından kurşun yarası almış. Tampon yapmışlar, ama kanama devam ediyor. Doktor arkadaşla durumunu soruyorum, kanama için ne yapabiliriz, diyor. “Zafer'in durumu kötü, şehit düşer” diyor. İçim burkuluyor...

Bundan sonra işim, yaralıların şoka girmemesi için bir taraftan onları uyanık tutarken, diğer taraftan çatışmaya devam etmek. Yaralıları uyanık tutmak amacıyla sık aralıklarla “nasılsınız?” diyorum. Hiç biri ah demiyor, inlemiyor. İyiyiz, siz devam edin diyorlar. Nasılsın dediğimde diğerleri gibi sesli cevap veremeyen Zafer, zafer işaretiyle yanıt veriyor bana. Sarılıp öpüyorum, bir daha öpüyorum. Birazdan şehit düşecek, mağrur ve mutlu bir biçimde zafer işareti yapıyor. Ümit'in yanına gidiyorum. Ağrıları çok şiddetli. Ona sarılıyorum.

Sloganlarımız devam ediyor: “Abuzer yoldaş ölümsüzdür!”, “Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!”. “Halil yoldaş ölümsüzdür!” sloganıyla birlikte Halil'in de şehit düştüğünü anlıyorum. Kinim bir kat daha artıyor.

“Omuzdan tutun beni, halaya katın beni...”

Saldırıya devam! Gaz bombalarıyla, kurşunlarla, sapanlarla, taşlarla direnişimizi kırmaya çalışıyorlar.

Gaz bombalarını tekrar onlara atıyoruz. Onlar gaz maskeleriyle gazdan etkilenirlerken, biz ayakta kalıyoruz. Taşlara taşlarla, teslim olun çağrılarına “Asıl siz teslim olun!” haykırılarıyla cevap veriyoruz. Saat 5:00’i geçmek üzere. Bir grup halaya tutuşuyor, her taraftan kurşun, taş, gaz bombası yağın havalandırmada: “Omuzdan tutun beni, halaya katın beni...” Hepimiz alkış tutuyoruz.

Saldırımız devam ediyor. Kapıyı açmak üzereyiz. Kapıdaki askerlerin gözlerinden korku okunuyor. Kurşunlara karşı bedenlerini siper edenler panikletmiş onları. İtfaiyeyi getiriyorlar. Saldırmak için kapıyı açacaklar gibi görünüyor. Tazyikli suyla kapıdaki arkadaşları püskürtmeye çalışıyorlar. Saatlerce sürüyor suyla savaşımız. En sonunda pes edenler onlar oluyor.

Köpük ve beyaz bir toz sıkılmaya başlıyorlar. Kısa zamanda belimize kadar su ve köpükle doluyor havalandırma. Yaralıları ve şehitlerimizi koğuştaki kuru bir yere alıyoruz. Bundan sonrasında yaralı sayısı hızla artıyor. Hemen herkeste ya kurşun, ya da taş vb. yarası var. Sağlam olan birkaç arkadaş hala kapıda bekliyor, saldırmak için kapıyı açmaya çalışıyorlar. Toplam üç kişiler. Üç kişiden dahi korkuyor yüzlerce kişilik özel eğitilmiş katliamcılar çetesi. Kapıyı açmıyorlar, barikat kurmuşlar. Arkadaşlardan birisinde perde korniş var. Bu etkili silah (!) 45 dakika askerleri içeri sokmuyor. Bu durum herkeste müthiş bir coşku yaratıyor.

Yaralanmayan kimse kalmamasıyla birlikte koğuş kapısının önüne, duvar dibine çekiliyoruz. Korkaklar kapıyı ürkekçe açıyorlar. Hepimiz yaralıyız. Gaz bombaları üçer beşer atılıyor üzerimize. Rastgele üzerimize ateş açmaya devam ediyorlar. Hemen hepimiz gazdan etkilenmiş durumdayız. Buna rağmen yanımıza yaklaşmaya, havalandırmaya girmeye cesaret edemiyorlar. Gaz bombalarından dolayı sloganlarımız boğuk çıkıyor. Ama yine de haykırıyoruz. Ben ağır yaralıların yanına gidiyorum. Bir arkadaşın elini mermi dağıtmış, parmaklarının ikisi kopmuş, diğerleri de paramparça. Ama yüzünde hiç panik yok. Hemen sarıyorum. Kurşunla yaralanmış birkaç ağır yaralı arkadaşı daha getiriyorlar. Onlara da elimizdeki tıbbi imkanlarla müdahale ediyoruz.

“27 yaşında öleceğim, yani bu birkaç ay içinde”

Arada yere yatırdığımız Ümit yoldaşa bakıyorum. Gözleri kapalı, başında bir arkadaş oturuyor, konuşturmaya çalışıyor. Birden Ümit şehit düştü diyorlar. İnanamıyorum. Kendim bakıyorum. Ağlayamıyorum... Onu usulca öpüyorum.

Ümit’in; “27 yaşında öleceğim, yani bu birkaç ay içinde” dediğinde onunla nasıl dalga geçtiğimi hatırlıyorum. Onu her gördüğümde kucaklıyorum. Onu kucaklamak, gövdesine sarılmak beni çok mutlu ederdi. Her gördüğümde kucaklamak isterdim. Onunla günlerce konuşsam sıkılmazdım. Ümit dahi denilebilecek kadar zeki bir yiğit yoldaşımdı. En küçük bir bilgi kırtısından sayfalarca yorum yapabilecek, her insanı devrimcileştirebilecek yetenekte bir komünistti. O bizim önder yoldaşlarımızdan biriydi. Onunla çalışmak bana her zaman onur verdi.

Sanki rüyaymış gibi geliyor onu kaybetmek. Ölmediğini düşünerek yaralıları müdahaleye devam ediyorum. Habip yoldaş geliyor. Diz altından kurşun yarası almış. Kanama devam ediyor. Yarasına atıyorum sarmak için, “gerek yok” diyor. Ümit’in önünde diz çöküyor. Ağlıyor... Bu güçlü insanı ilk kez

ağlarken görüyorum. Gözyaşlarımı gizli gizli akıtıyorum. Birbirimizin kanları, gözyaşları karışıyor. Birden fırlayıp koğuştan çıkıyor Habip yoldaş. Askerlerin yayılım ateşine devam ettikleri ama girmeye cesaret edemedikleri havalandırma kapısına gidiyor. Tıpkı bir kamikaze gibi, tıpkı bir intihar gerillası gibi...

“Devrime harç olacak kanımız...”

Omuzlarımıza kadar gelen köpükten havalandırmanın diğer yerleri tam görünmüyor. Tekrar koğuşun içine, yaralıların yanına dönüyorum. Yeni yaralıları geliyor. Bazılarının durumu kötüleşiyor. Önder şehit düşmek üzere. Birden yaralıların tam ortasına bir gaz bombası düşüyor. Bundan öncekileri şimdiye kadar başarıyla onların üzerine atmamıza rağmen bunu bulamıyoruz. Yaralıların ikisinin kollarından çekerek koğuş kapısına kadar sürüne sürüne gidiyoruz. Biraz nefes alıyoruz. Hepimiz gazdan dolayı yarı baygın. Ama gelemiyorlar. Havalandırmada kalmaya ve göğüs göğüse çarpışmaya karar veriyoruz. Hepimiz havalandırmadayız. Tam üstümüze bir grup robocop geliyor, çatıdalar. Kafamıza taş, kiremit yağıyor. Kafama onlarca kiremit gelmesine ve kafam kırılmasına rağmen düşmüyorum. Hala ayaktaım.

Diğer arkadaşlar da ayakta. Hepimiz yaralıyız. Gaz bombalarını daha da yoğunlaştırıyorlar. Yakalayıp tekrar onlara atıyoruz. Ahmet Hoca’yı görüyorum. Ahmet Hoca onlara atmakla yetinmiyor, yakaladığı gaz bombasını kurşunlara karşı koşarak onların ortasına bırakıp dönüyor. Onun attığı gaz bombalarıyla kuledaki sivil polisler, askerler ve gardiyanlar zehirleniyor. Ahmet Hoca’nın gayretine herkes coşkulaniyor. Sonra Aziz’i görüyorum. Henüz yarası yok, eline aldığı bir dolap kapağıyla tek başına askerlerin üzerine yürüyor çelimsiz vücuduyla.

Bir arkadaş askerlere bağıyor: “Siz Amerikan askerisiniz. Sizin başbakanınız Amerika’ya yeni emirler almaya gitti. Siz Amerika’nın çıkarları için bize saldırıyorsunuz.”

Bir diğer arkadaş bize sesleniyor: “Arkadaşlar, hepimiz yoldaşız. Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkları için çarpışıyoruz. Devrime harç olacak kanımız. İşçi sınıfı ve emekçiler arkamızdadır. Zafer mutlaka bizindir! Haydi yoldaşlar saldırıyoruz!”

Ayakta kalan 3-4 kişi tekrar saldırıya geçiyor. Askerlerin yüzlerindeki dehşeti görüyorum. Ellerinde sandalye ve leğenlerle, binlerce askerin, kurşunların üzerine yürüyor 3-4 yoldaş. Bir arkadaş bağıyor yine: “Şafak söküyor yoldaşlar. Panikleyen onlar olacak. Şafakta püskürteceğiz katilleri!” 3 arkadaş duvar dibine oturmuş. Doğan güneşe bakıp gülümsüyor; “Vay be! Tam şehit düşülecek hava”. Öyle mutlu görünüyor ki bunu söylerken, kucaklayıp öpmek istiyorum.

Çatıdan, mutfaktan, kapı mazgalından, her yerden tarıyorlar...

Saat 07:00. Artık havalandırma kapısını bırakıyoruz. Gaz bombaları üçer-beşer üzerimize atılırken, kiremit yağmaya da devam ediyor. Birçoğumuzda yeni yaralar açılıyor. Ama yine de gaz bombalarını gerisin geri onlara atmaya devam ediyoruz. Havalandırma kapısının önünde yaralı olarak bekleyen 3-4 arkadaş var. Biz koğuşa tekrar çekilip barikat kurma hazırlığı yapıyoruz. Kapıdaki arkadaşları göremiyorum. Uzun kancalarla çekip

almışlar. Ama hala giremiyorlar. Şimdi koğuşta, yaralıların tedavisine devam ediyoruz. Tavanı deliyorlar, su ve köpük sıkıyorlar. Arada atılan gaz bombalarını dışarı atıyoruz.

Saat 09:30. Havalandırmaya giriyorlar. Koğuş kapısını kapatıyorlar. Mazgaldan silahları doğrultuyorlar. Mutfak ve banyo penceresinden sürekli ateş ediyorlar. Mutfaka bırakılan şehitlerimizin başındaki birkaç arkadaş vuruluyorlar. Artık tıbbi müdahale iyice zorlaşıyor. 10:30’dan 11:00’e kadar çatıdan, mutfaktan, kapı mazgalından içeriye tarıyorlar. Kurşunlar birçoğumuzu yaralıyor. Ayağımdan vurulduğumu fark ediyorum. Sanki kocaman bir sıcak su damlası düşmüş gibi ayağıma. Ilık ılık birşeyler akıyor ayağımdan, kafamdan. Gaz bombaları atıyorlar. Artık kimsenin gaz bombalarını onlara geri atmaya mecali kalmamış. Nefessizlikten öleceğimi düşünüyorum. Gülümsüyorum karanlıkta. Bir arkadaş öneri getiriyor: “Enternasyonal söyleyerek dışarı çıkalım!”

Mutfak penceresine nefes almak için gidiyorum. Alnıma G-3 namlularını dayıyorlar. Ağzı açılmamış küfürlerle hepinizi öldüreceğiz diyorlar. Arkamı döndüğümde iki kişi kalmış. Diğerleri çıkmış. Bayılmak üzereyim. Kalan arkadaşın kolundan tutup dışarı çıkarmak için hamle yapıyorum. Hemen iki metre ötemde gaz maskeli, silahlı, elinde kanca olan robocoplari görüyorum. Adım atarken kendimi kaybediyorum.

“Alçaklar, bunların hesabı mutlaka sorulacak!”

Gözlerimi araladığımda cezaevinin ortak hamamında olduğumu farkediyorum. Ellerim arkadan kelepçelenmiş. Kelepçeler bileklerime oturmuş. Bileklerimin koptuğunu sanıyorum. Ellerimi hissetmiyorum. Yüzüm kuruyan kanla yere yapışmış. Kafamı kaldıramıyorum. Kafam zonkluyor. Acı hissetmiyorum. Sesim çıkmıyor. Konuşamıyor, hareket edemiyorum. Belli belirsiz sesler duyuyorum. Asker, polis, gardiyan, Özel TIM, MİT gelmiş. Herkesi tek tek sorguya çekmeyi deniyorlar. Kimse sorulara cevap vermiyor. Bir sesle beynim irkiliyor: “Vur lan! Ne bekliyorsun vursana! Alçaklar, bunların hesabı mutlaka sorulacak!” Bu İsmet. İsmet “konuş” diyorlar. Onun cevabı aynı. Tekrar bayılıyorum.

Hastaneye götürülmüşüm. Hastanede bir hareketlilik. Askerler, gardiyanlar, doktorlar, hastabakıcılar... Askerler işkenceye devam etmek istiyorlar. Yer; İbni Sina Hastanesi. Bazı doktorlar müdahale ediyor. Ben kafamı toparlamaya çalışıyorum. Hala yarı baygınım. Şehit düşen arkadaşları kafamdan bir bir geçiriyorum. Daha kinler olabilir diye düşünüyorum. Askerler kendi aralarında konuşuyorlar: “35 kişiyi geberттіk!” Olabilir diye düşünüyorum.

Gazete okuyorlar. Göz ucuyla gazetenin manşetini görüyorum: “Cezaevleri kan gölü. İnsani taleplerle direnişe geçen siyasi mahkumlara jandarma müdahale etti. 10 ölü”. “Diğer cezaevleri direnişe geçti. 71 infaz koruma memuru rehin!” İçim sevinçle doluyor. Yoldaşlarımız hesap sormak için harekete geçmişler. Müthiş duyulanıyorum. Gözyaşlarımı tutmakta zorlanıyorum. Ve artık yüreğimdiki en yoğun duygu, “ben nerede eksik davrandım ki yaşıyorum?” oluyor.

Habip yoldaş, Ümit yoldaş ve ON’ları tekrar anıyor, anıları önünde saygıyla eğiliyorum.

Yaşandığı mekanın sınırlarını aşan bir direniş/bir katliam:

Ulucanlar direnişi yürümemiz gereken yolu gösteriyor

A. S. Kızılkaya

Ankara Merkez Kapalı (Ulucanlar) Cezaevi'nde kontra devletin gerçekleştirdiği kıyım sadece katliam demek hafif kalıyor. Vahşeti yaşayan tutsakların anlatımı bir yana, görüntüleri bile vahşetin boyutları hakkında fikir vermeye yetiyor. Şehitleri tanınmayacak hale gelene dek işkenceden geçirmiş olmaları ise, düşmanın amacının sadece bilgi almak, öç almak ya da öldürmek olmadığını, tüm bunların ötesinde olduğunu gösteriyor.

Kuşkusuz Ulucanlar'daki devrimci tutsaklar, katledilen şehitlerimiz düşmanın fiziki hedefleri durumundadır. Katledilenler, sermayenin kabusu olan yoldaşlarımız ve siper yoldaşlarımızdır. Bu yüzden onları fiziki olarak "yok etmek" düşmanın hedefleri içindedir. Ne var ki, katlediş biçimine baktığımızda, düşmanın daha fazlasını hedeflediğini görüyoruz. Amaç başta devrimci tutsaklar olmak üzere devrimcilere, dolaysız olarak devrime gözdağı vermek, korku ve yılgınlık havası estirmektir.

Vahşeti yaşayan tutsakların anlatımlarını okuduğumuzda, şehitlerimizin resimlerini gördüğümüzde, elbette içimiz öfkeyle doluyor. Ama yanı sıra içimiz şöyle bir ürperiyor da. Öyle bir ürperti ki bu, inancı sağlam olmayan birinde korku dağlarını büyütecek türdendir. Düşmanın böylesine vahşice saldırmasının amacı öncelikle budur. Yüreklere korku ekip, teslimiyet biçmektir.

Elbette düşman bugüne kadarki deneyimleriyle, bu türden vahşetlerle, inanmış yüreklere korku ekemeyeceğini ve asla teslimiyet biçemeyeceğini bilecek kadar tanıyor devrimcileri. O daha çok düzenle bağlarını tümüyle koparamamış unsurları hedeflemektedir. Teslim olmayanlar için öngördüğü politika ise açıktır: **Katletmek**. Kuşkusuz sermayenin amacı bununla da sınırlı değil. Daha sonra yaşanan gelişmelerle birlikte değerlendirildiğinde, Ulucanlar katliamının hedefi işçi ve emekçilere korku mikrobi enjekte ederek, onları devrimcilerden uzaklaştırmaktır. Yani devrimcileri yalnızlaştırmak, kitlelerden yalıtmaktır. Sergilediği vahşet üzerinden kitleleri sindirmektir.

Neden Ankara Merkez Kapalı Cezaevi seçilmiştir? Sermaye devleti, "biz, Ankara Merkez Kapalı gibi bir merkezde, duyarlı insanların yoğunlukta olduğu bir metropolde bile bunu yapabiliyorsak, başka yerlere daha vahşice saldırabiliriz" mesajı veriyor. Gerçekten de öyledir. Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde böylesine vahşice katliam gerçekleştirmeye cüret eden bir kontra devlet, yalnızca diğer zindanlarda değil dışarda da aynı vahşilikte saldırabileceğini göstermiştir.

Lağım çukuru medyanın katliam sonrası izlediği aşağılık yayın politikası, yukarıda söylediğimizi teyit etmektedir. Daha ilk günden itibaren katliamı gizleme yoluna dahi gitmeden açıktan meşrulaştırmaya, haklı göstermeye çalışmıştır. Tabi ki iki yüzlüce yaptığı demokrasicilik oyunları eşliğinde.

Sindirme politikasının bir ayağı olarak iki yüzlü demokrasicilik oyunu

Ulucanlar'da katledilen 10 devrimci tutsaktan biri olan DHKP/C tutsağı Ahmet Savran'ı medya milli güreşçi kimliğiyle öne çıkardı. Üzerinde sadece Kurtuluş gazetesi bulunduğu için tutuklandığının altını kalın kalın çizdi. Tabii bunu yaparken sistemin

hukuksuzluğunu, adaletsizliğini, özcesi Ahmet Savran'ın burjuva yasalarına göre dahi bir "suç" işlemeyeceği halde tutuklandığını söylemekten itinayla kaçındı. Dahası sanki yasal bir gazeteyi üzerinde bulundurmamak suçmuş gibi bir hava içinde verdi haberlerini. O halde ne diye Ahmet Savran'ın devrimci kimliği yerine milli güreşçi kimliğini öne çıkardı ve sadece üzerinde bir gazete bulundurduğu için tutuklandığının altını kalın kalın çizdi?

Bu sorunun yanıtını, yaratılmaya çalışılan korku dalgasıyla birlikte ele alarak vermek mümkün. Devrimci bir yayını üzerinde bulundurmanın bile ağır bedelleri olduğunu, ölmek için devrimci yayınları okumamak gerektiğini söylemeye çalışıyor medya, yani kontr-gerilla devleti.

Medyanın Adana'da gerçekleşen yargısız infaz sonrasındaki tutumu da aynı politikaya hizmet etmektedir. Adana'da temizlik işçisi Murat Bektaş'ın "yanlışlıkla" katledilmesi sonrasında; bir hafta öncesinde 10 devrimci tutsağın katledilmesini haklı göstermeye çalışan medya, bu kez "demokrat" kesiliverdi ve katliamın üzerine sınırlı da olsa "gitti". Öyle ki, medyanın yayını sonrasında 6 polis tutuklandı ve 5'i serbest bırakıldı. Birinin tutuklanmış olması bile (elbette o da ceza almayacaktır) bu basıncın sonucudur.

Şimdiye kadar suskunluk içinde olan medya bu kez, deyim uyuşsa, olayın üzerine gitti! Peki medyanın bu olayda böyle "demokrat" kesilmesinin nedeni nedir? Medya, Murat Bektaş'ın katledilmesinin üzerine giderken, yine aynı yargısız infazda katledilen, açık alan çalışanı bir devrimcinin katledilmesi sanki meşruymuş gibi sessiz kalıyor. Demek ki devrimcilerin katledilmesinde hiçbir sakınca yoktur, ama kurşun hedefi şaşırmamalı! Devrimcilerin şu ya da bu biçimde yakınında bulunulduğunda ise pekala kurşun hedefi şaşırp, ona da isabet edebilir. O halde yapılması gereken devrimcilerden uzak durmaktır. Medyanın güya demokratlığının arkasında yatan sinsî plan kafalarda bu zihniyeti geliştirmektedir.

Sermaye devleti sindirme politikasının en etkin yollarını uygulamaya sokmuş durumda. Devrimcileri katlediyor, üstelik bunu medyası aracılığıyla tiksindirici bir biçimde meşru göstermeye çalışıyor. Öte yandan devrimcilerle ilişkide olanları, hatta komşularını bile katlediyor. Ama medya burada daha farklı bir tutum içinde hareket ediyor. Tabii ki bu görünüştedir. Bu güya "farklı" tutum aynı politikaların tamamlamaıdır. Devrimcilerle bir biçimde ilişkide bulunanların katledilmesinin üzerine gidiyor, katliamcı polisleri eleştiriyor görünmesi kirli bir oyunun parçasıdır. Bu yolla mikrobunu sinsice enjekte etmekte, devrimcilerden uzak durulması gerektiği yönünde bir zihniyet geliştirmeye çalışmaktadır. Sermayenin bu şekilde yapmaya çalıştığı, korku dalgası yayarak zayıf unsurları teslim almak, kitleleri sindirerek devrimcilerden tümüyle yalıtmaktır.

Korkmak ve sinmek, katliamlara ortak olmak olduğu kadar açlık ve sefaletle yol açmaktır

Uluslararası tahkim, mezarda emeklilik gibi yasaların işçi ve emekçileri sermayeye karşı devrimci ajitasyona ve örgütlenmeye daha açık hale getirdiği ortadadır. 17 Ağustos depremi ve sonrasında yaşananlar ise bu durumu daha da pekiştirmiştir. Öyle

ki, düne kadar devleti gözü kapalı savunan kafalarda bile sermaye devleti, güvenilirliğini, inanılrlığını yitirmiştir. İnsanlar, devrimcilerin, komünistlerin yıllardır söylediklerinin doğruluğunu yaşayarak görmüşlerdir. Özetlemek gerekirse, sermaye devleti için hiç de iç açıcı bir tablo yoktur ortada. Henüz çok diplerde de olsa devrim dalgası yükselmektedir. Ama yüzeyde umutsuz bir durağanlık vardır. Dipteki dalga giderek güçlenen bir dalgadır. Dalga yükseldikçe umutlar da yükselecek ve önü alınmaz hale gelecektir sermaye açısından. Bu nedenle dalganın önünü, ancak azgın bir terörle oluşturulabilecek karşı bir dalgayla, korku dalgasıyla kesme yoluna gidiyor kontra sermaye devleti.

Başarılı olduğunda, yani işçi ve emekçiler korkup sindiğinde, öncülerinin katledilmesine sessiz kalıp, onlardan uzaklaştığında ne olacak? Sermaye sömürüye ve zulme dayalı kokuşmuş sistemine soluk alıracak. Dün "çakıl taşı" edebiyatı yapan sermaye, uluslararası tahkimle, ülkeyi bir bütün olarak emperyalistlere peşkeş çekecek. Mezarda emeklilikle işçi ve emekçileri sefalet ücretine yıllarca çalıştırıp, emekli olmadan mezara gömecek. Taşeronlaştırma, esnek üretim gibi saldırılarla sömürüyü katmerleştirirken, emekçileri örgütsüzleştirerek sesini çıkaramaz hale getirecek.

Sermaye emekçilere ölümü gösterip sıtmaya razı etmeye çalışıyor. Ama onun razı etmeye çalıştığı sıtmanın sonu pek de onurluca olmayan bir ölümdür. Üstelik devrimcilerin katledilmesine ortak olmak gibi bir suç işlenmektedir. Ki devrimciler, işçi-emekçilerdir, onların çocukları, eşleri ya da anaları, babalarıdır. Korkmak ve sinmek yalnızca, yeni katliamları gerçekleştirebilmesi için cellatların işini kolaylaştıracaktır.

Üstelik neden korkuluyor? Tutsak düşmekten mi? Sermayenin ücretli kölesi olmaktan daha kötü olmasa gerek tutsak düşmek. İşkenceden mi? Peki her gün işten atılma korkusuyla yaşamak işkence değil mi? İşsiz kalıp, kendi açlığı bir yana, çocuk-çocuğunu aç bırakmak işkence değil mi? Patronun tüm aşağılamalarına, her türlü tacizine karşı susmak işkence değil mi? Hangi madenci sabah girdiği madenden sağ çıkabileceğinin garantisini verebiliyor? Ya da diğer sektörlerde bir iş "kazası" (cinayeti) sonucu ölmek, Türkiye gibi bir ülkede her an olası değil mi? Üstelik bu olasılık sessiz kaldıkça daha da artıyor ve artacaktır.

Ulucanlar katliamı sermaye açısından yaşandığı mekanın sınırlarını aşan bir amaca hizmet etmektedir. Ama komünistler ve devrimciler açısından da sınırlarını aşan bir direniş, teslim olmama mirası bırakılmıştır. Bu miras sadece devrimci tutsaklara bırakılmamıştır. Tutsaklar bu mirastan kendi paylarına düşen kısma kıskançlıkla sahip çıkacaktır. Ama bu miras asıl olarak işçi ve emekçilere bırakılmıştır. Habip Gül bir işçidir, işçi kökenli bir komünisttir. Yaşamıyla bir işçi olarak nasıl yaşanması gerektiğini gösterdiği gibi, destansı direnişiyle de nasıl ölinmesi gerektiğini göstermiştir kendi sınıfının üyelerine. İşçi sınıfı ya bu mirasa sahip çıkacak ve dipte oluşan dalgayı yüzeye çıkararak sermayenin saltanat gemisini sulara gömecektir. Ya da sinerek geminin yol almasına kendi teri ve kanıyla olanak tanıyacaktır.

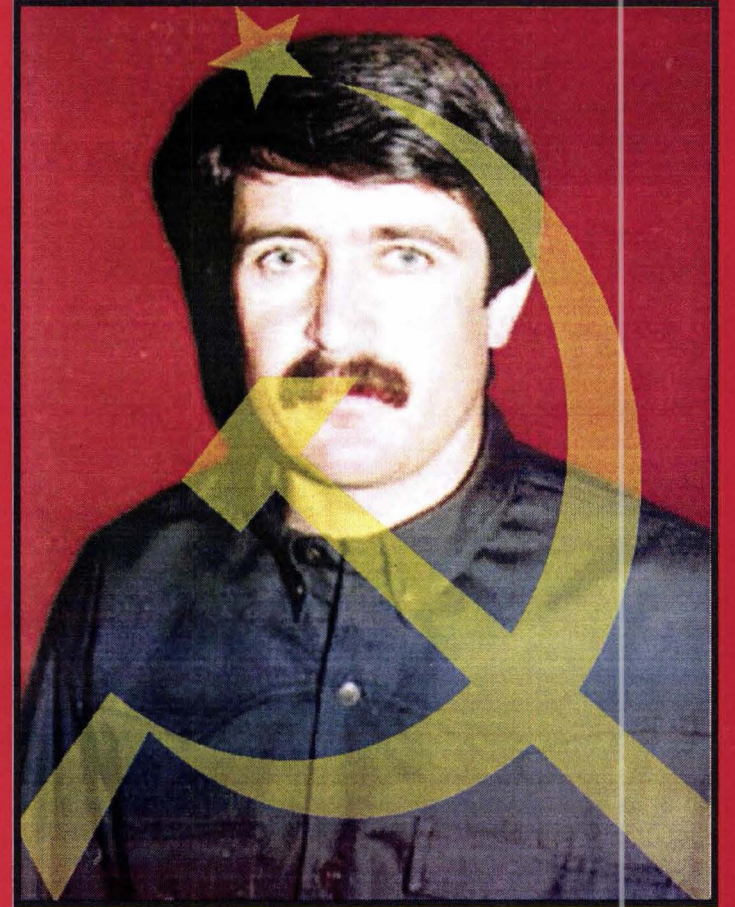
Sermaye sınıfı bunu dayatıyor. Açıktan kavgaya çağırıyor. Davetleri kabulümüzdür diyerek, bu iğrenç zulüm düzenine karşı mücadeleyi yükseltmeliyiz!

Parti ve devrim davası uğruna yaşadık Parti ile birlikte yaşayacaklar, büyüyecekler “Biz hazırız...”

Partinin bayrağına leke sürmeyeceğiz!”

“Sevgili yoldaş, sermaye devleti, ulusal hareketin teslimiyet platformundan da güç alarak, şu sıralar yeni bir saldırı dalgası başlatıyor. Bunun bir ayağı da cezaevleri, cezaevlerindeki devrimci dinamizmdir. Af, pişmanlık yasası vb. girişimler bu saldırının esasını oluşturuyor. Bu yeni saldırı en azından '91 kadar karşılık bulacak, yani tahribat yaratacak. Buna karşı etkin bir mücadele ile yüzyüzeyiz. '96 direnişinin 3. yıl dönümünde Eskişehir saldırısını bir kez daha püskürttük. Ama bu işin sadece basit bir yönüydü. Esas saldırı önümüzdeki süreçte gelecek. Ancak kendi adımıza, bu saldırı karşısında esnemektense kırılmayı tercih ediyoruz. Biz hazırız... Partinin bayrağına leke sürmeyeceğiz!”

(Ağustos '99)

İşçi sınıfının komünist partisini selamlıyoruz!

Habip Gül

Komünistler siyasal yaşam sahnesine çıktıkları andan itibaren parti inşasını en öncelikli devrimci görev olarak tanımladılar ve doğal olarak tüm enerjileriyle buna yoğunlaştılar. Bu “acil” görevin gerçekleştirilmesi, içinden geçmekte olduğumuz durgun tarihi konjonktürle de bağlantılı olarak, on yıllık bir zaman dilimini kapladı. Ama bu on yılın ardından nihayet atılan adım, geçmişin ve geleceğin on yıllarını kucaklayan tarihi değerinde bir adımdır. Bu adımın atılması sayesinde, yalnızca bu topraklarda geçmiş kuşakların emekleri ve canları pahasına sağladıkları birikim parti şahsında güvenceye alınmakla kalmamış, yanı sıra ve kuşkusuz daha da önemli olarak, devrimci siyasal mücadelenin geleceği güvenceye alınmıştır.

İdeolojik olarak çürümüş, siyasal olarak çeteleşmiş, ekonomik olarak mafyalaşmış bir düzen ve onun savaş aygıtı olan devleti hala ayakta kalıyor ve her geçen gün kendini yeniden yeniden tahkim etme şansı bulabiliyorsa, bu onun yaşama gücünden değil, esasta işçi sınıfı ve emekçi yığınları savaştırma yetenek ve gücüne sahip bir devrimci öncü partinin yokluğundandır. Başka bir ifadeyle, yıkılmayı binlerce kez hak etmiş bu çürümüş düzen ve çeteleşmiş devlet hala ayakta ise, bu işçi sınıfı ve emekçi yığınların savaşma istem ve potansiyelinin yokluğu veya zayıflığından değil, fakat esas olarak devrimci bir öncünün olmayışındandır. Dolayısıyla, komünistlerin parti inşasına çok özel bir önem vermeleri, ilkesel nedenlerin yanı sıra, bu yakıcı pratik önderlik ihtiyacından da kaynaklanmaktaydı.

1995'te toplanan 3. Genel Konferansı'ndan beri partinin kuruluşunu güncelleştiren parti inşa örgütümüz EKİM, parti kuruluş kongremizle birlikte, kendi tarihi rolünü başarıyla tanımlamıştır. Bugün tarihin burçlarına kırmızı bir armağan olarak çekilen parti inşa örgütümüz EKİM, işçi sınıfı ve emekçi halklarımıza partiyi, Türkiye Komünist İşçi Partisi'ni, armağan etmiştir.

Artık Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkları ne burjuvazinin çok yönlü savaş hile ve araçları, ne reformizmin ve sendika bürokrasisinin ihaneti, ne de küçük-burjuva devrimciliğinin dar, kısır ve bozucu etkileri karşısında, silahsız ve savunmasız değildir. Tüm bunlara karşı savaşı her cepheden daha üst boyutta sürdürecektir bir savaş kurmayına, devrimci sınıf öncüsüne, komünist işçi partisine sahiptir. Bu gelişme, devrim tarihinde gerçek bir kilometre taşıdır.

Selam olsun işçi sınıfının savaş kurmayına!

Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!

Yaşasın Marksizm-Leninizm!

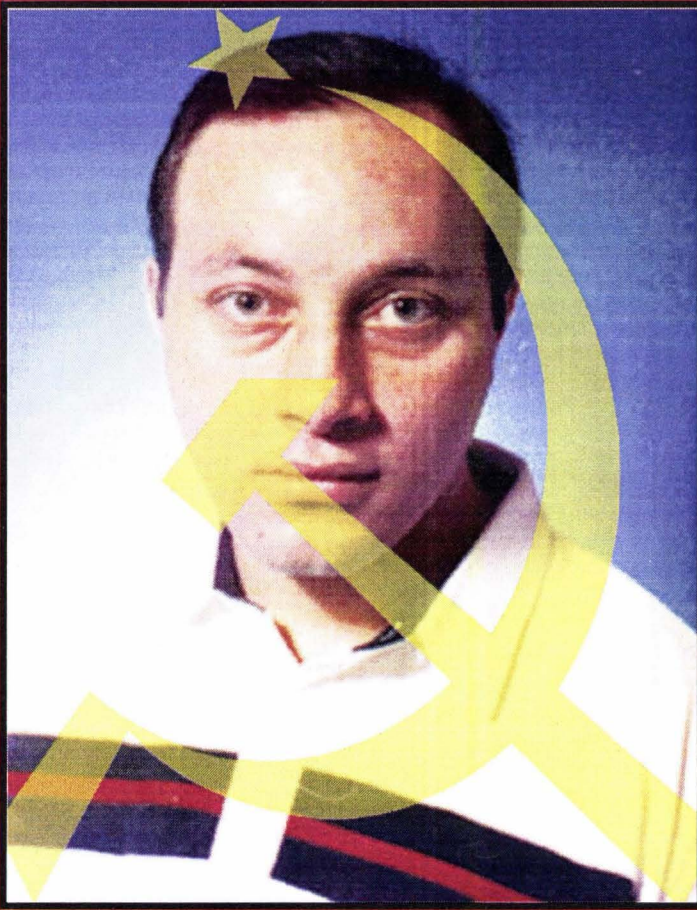
Yaşasın devrim! Yaşasın sosyalizm!

(Bu metin daha önce, Kızıl Bayrak'ın 28 Kasım '98 tarihli 81. sayısında,

“Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nden TKİP'li tutsaklar” imzasıyla yayınlanmıştır)

ar, savaştılar ve ölümü kucakladılar... n devrim mücadelesiyle yücelecekler...

**“Partiyi kurduk,
ortaya tarihi önemde bir iddia koyduk...”**

“Bir iddiada bulunuyoruz, bir parti kurduk. Böylece ortaya tarihi önemde bir iddia koyduk. Parti, sınıfın siyasal temsili ve devrim hedefi demektir. İlk temel değerlendirmelerimizden başlayarak, devrimle aramızda parti dışında bir aşama tanımlamadık. Bizim için tüm sorunlar parti ve devrim davasının sorularıydı. Biçim için stratejik nitelikte olan bu iki hedeften birini, partimizin kuruluşunu gerçekleştirmekle kazandık. Önümüzde devrim hedefi var. Ama bu sadece kağıt üzerinde bir iddia olmayacaksa eğer, bilmemiz ve anlamamız gereken şudur ki, bu bir ‘cüret etme’ değildir yalnızca. Bu aynı zamanda, bu mücadelenin güçlerinin partimizin saflarında ve bu ülkenin toplam devrimci birimi içinde olduğunu bilebilmektir de”
(1 Kasım '98)

Komünist işçi partisi ve ‘99 1 Mayıs’ı **Ümit Altıntaş**

(...) Komünist işçi partisi açısından ise, bu 1 Mayıs’ın üç temel özelliğinden söz edilebilir. Birincisi, örgütsel yoğunlaşma alanları üzerinden belli bir güç kaybıdır. İkincisi, partili politika ve tarzın ve sınıf mevzilerinin yaygınlaşmasıdır. Üçüncüsü, parti tarzının artık bir refleks karakter kazanmaya başlamasıdır. Birincisi, parti son üç-dört yıldır mesafe almaya başladığı alanlarda ‘98 açısından bir durgunluk içindeydi. Daha ileri politik ve örgütsel bir düzey için kongre açıklıkları ve müdahaleleri üzerinden bir atılım yapabiliirdi. Bu noktada, metropollerde sınıf çalışmasının yürütüldüğü alanlarda, kendini tekrar edebilen bir faaliyet eğilimi görülüyordu. Kongre sonrası süreçte ise, kitle hareketliliğindeki kırıma bir tarafa, üst üste gelen polis operasyonları, kongre açıklıkları temelinde tüm parti örgütünün eğitilmesi ve sınıf çalışmasının yenilenmesini doğal olarak geciktirdi. Bu halen partinin hızını kesen temel bir faktördür. Kaybedilen örgütsel mevziler işin daha önemsiz yanındır. Zira zaafa uğrayan parti örgütlerinin parti çalışması içinde yeniden inşasının olanakları fazlasıyla vardır.

İkincisi, partinin sınıf ve örgüt mevzilerindeki yaygınlaşmadır. Kastettiğimiz partinin salt politik etkisinin artışı değildir. Aslolan geçen yıl bir-iki örneğini verdiğimiz bağımsız işçi platformları temelindeki 1 Mayıs hazırlık çalışmamızın, İstanbul’da bir parça daralsa da genel planda yaygınlaşmış olmasıdır. Çalışma alanlarının yoğunlaşmasındaki ve kitlesel etkideki düşüş bir yana, partili çalışmanın Zonguldak, İzmir, İç Anadolu’da başarılı örnekler yaratıyor olması önemlidir. Bu partinin politik etkisini yaymakla kalmayacak, İstanbul dışında gerçekte var olmayan devrimci hareketin tersine, ülke çapında gerçek bir örgütsel derinleşme ve sınıf mevzileri edinme sonucunu verecektir. 1 Mayıs’ı bir günden bir çalışma dönemi olarak aldığımız sürece, kazanımlarımızı açıklıkla ifade etmek önemlidir.

Üçüncüsü, partinin sınıfın ve kitlelerin devrimci enerji ve inisiyatifini açığa çıkarmaya çalışan tarzı blok refleks bir tarz haline gelmekte, güvencelenmektedir. Bu, partinin, süreklilik ve tarz üzerinden, tıpkı sınıfın kitleler için oynadığı benzersiz önderlik rolünü oynayabilmesine benzer. Aynı zamanda, onu tüm diğer devrimci örgüt ve partilerden güncel olarak da ayırır. Bu sadece 1 Mayıs’a hazırlık ve katılım sürecimizle iki yıllık pratik bir deneyimin birikimimizi değil, kurulan her parti örgütünün ve kolektifinin başlarken parti düzeyinden başlayacağını da anlatır.

Düzen, 1 Mayıs ‘99’da geçici bir başarı kazandı. Bu, sınıf ve kitle mücadelesi açıklıkları içinde kısa sürede görülecektir.

Parti ise 1 Mayıs ‘99’da geçici bir sınırlılık yaşadı. Parti, parti tarzının da göstereceği gibi, en durgun dönemlerde bile kendini yeniden ve bu kez eylemli kitlelerin önderliği olarak daha ilerden kuracaktır.

(Bu metin daha önce, *Kızıl Bayrak*’ın 15 Mayıs ‘99 tarihli sayısında
B. Özen imzasıyla yayınlanmıştır.)

*Bütün Ülkelerin
Proleterleri, Birleşin!*

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

Sayı: 209, Ekim '99, Başyazı

Ulucanlar katliamı ve ötesi

Amerikancı faşist rejimin Ankara Ulucanlar Cezaevi'nde gerçekleştirdiği vahşi katliamın planlı olduğu ve kararın en üst düzeyde alındığı bugün inkar edilemez bir açıklıkla ortaya çıkmıştır. Başbakan'ın ABD gezisine denk getirilen ve gezi yolunda Ecevit tarafından açıkça sahiplenilen bu katliam, zindan alanındaki çatışmadan çok öteye anlamlar ve mesajlar yüküdür. Mesaj dışarda emperyalist efendilere, içerde başta işçi sınıfı olmak üzere emekçilerdir. Dışarda emperyalist efendilere, Türkiye'deki ve bölgedeki emperyalist çıkarların gereği ve temel önkoşulu olan "iç istikrar" "ne pahasına olursa olsun" korunacak mesajı iletilmiştir. İçerde işçi sınıfı ve emekçilere ise, mevcut düzene karşı hak ve özgürlükler uğruna tutulacak mücadele yolu karşısında gösterilecek acımasız "kararlılık" mesajları verilmiştir.

Asalak burjuvazi adına bu ülkeyi yönetenlerin, içeriye ve dışarıya yönelik bu farklı fakat ortak amaçlı mesajları her zaman ilerici-devrimci akımlara sistematik bir baskı ve acımasız bir terör uygulayarak, gerektiğinde devrimci kanı akıtarak verdikleri ise çok iyi bilinmektedir. Cumhuriyetin ilk 30 yılında "TKP Tevkifatları"nın fonksiyonu neydiyse, büyük çalkantılar ve sosyal mücadelelerle geçen son 30-35 yılda devrimcilere uygulanan terör ve katliamların işlevi de odur. İşçi sınıfı ve emekçilerin büyük Temmuz eylemliliği ile depremin devlete karşı yarattığı büyük öfke patlamasının sonrasına ve "tarihi" olarak sunulan ABD gezisinin sabahına denk getirilen Ulucanlar katliamının zamanlaması da bu amaca uygundur.

Dışarda militarizm, saldırganlık ve savaş, içerde sistemli baskı ve terör, sermaye iktidarının gitgide güçlendirilen politikasının özü ve esasıdır. İçerde işçi sınıfı ve emekçilere sistematik bir baskı ve terör uygulayanlar, toplu katliamlarla devrimci kanı akıtanlar, dışarda Cumhurbaşkanı-Genelkurmay başkanı ikiliyle tehdit ve saldırganlık mesajı veren geziler düzenlerlerken, bu politikanın güncel canlı bir tablosunu da sunmuş olmaktadır. Buradan bakıldığında, utanç verici bir teslimiyet batağına saplanarak, egemen sınıftan ve devletten, onların gerisindeki ABD emperyalizminden "demokratikleşme" bekleyenlerinki, bedeli ağır olacak bir ham hayaldir.

ABD emperyalizmi, Varşova Paketi'nin dağılmasından beri, somut olarak da Körfez savaşıyla birlikte, Türkiye'yi çevreleyen bunalım bölgesinde varolan egemenliğini pekiştirmeye ve yeni mevziler kazanmaya yönelik planlı bir saldırı içerisinde. Ortadoğu'daki mevzilerini sürekli

genişletmekte ve güçlendirmektedir. ABD'nin Ortadoğu'ya yönelik bu girişimlerinde saldırılarında en büyük bölgesel dayanağı, İsrail'den de önce Türkiye oldu.

Aynı dönemde benzer köleleştirme ve emperyalist egemenliği pekiştirme girişimleri, Balkan halkları üzerinden de sahnelendi. Önce açık-gizli kışkırtma ve karalamalarla Yugoslavya hızla parçalandı. Ardından milliyetler boğazlaşması içinde tüketildikten sonra Bosna işgal edilerek yönetimi fiilen devralındı. Bosna'nın ardından, bu kez Kosova krizi kullanılarak gündeme getirilen NATO saldırısıyla Sırbistan yıkıma uğratıldı ve Balkanlar'ın bir bölümü fiilen işgal edildi. Bugün Arnavutluk ve Makedonya emperyalist odakların fiili işgali altındadır. Kosova yönetimi ise, tıpkı Bosna gibi, emperyalist işgal ordularınca devralınmıştır. Balkanlar'a emperyalist NATO müdahalesi kullanılarak, Çekoslovakya, Bulgaristan, Romanya ve Macaristan ile yeni köleleştirici antlaşmalar imzalanmıştır. Benzer girişimler, kriz odakları yaratılarak, halklar arasında düşmanlıklar körüklenerek Kafkasya'da denendi, deneniyor. Kafkasya ve iç Asya'nın zengin petrol ve doğal gaz yatakları üzerine süren kıyasıya emperyalist rekabet, bu çerçevede bu bölge üzerine oynanan karanlık oyunlar, bölge halkları için ağır savaş ve yıkım faturalarına dönüşüyor.

ABD emperyalizminin Türkiye'yi çevreleyen tüm bu bunalım bölgelerindeki hedeflerini gerçekleştirme ve etkinliğini pekiştirmesindeki en önemli yöresel dayanağı, işbirlikçi Türk burjuvazisidir. ABD'ye uşakça bir sadakatle bağlı Türk tekkelci burjuvazisinin '90'lı yıllarla birlikte izlemeye başladığı militarist, saldırgan ve savaş tehdidine dayalı dış politika çizgisinin gerisinde bu var. İşbirlikçi burjuvazi ABD'nin gölgesinde ve onun gönüllü vurucu gücü olarak hareket etme yoluyla, bölgesel düzeyde bir güç olmaya çalışıyor. Körfez ve Balkan savaşları, bu savaşlarda Türkiye'nin bir saldırı üssü olarak kullanılması olguları bu konuda ek bir açıklamayı gereksizleştirmektedir. Buna, son 50. yıl zirvesinde dünya polisi ilan edilen NATO saldırganlığı için Türkiye'nin bir saldırı üssü olarak kullanılması ile Ortadoğu'da ABD ve İsrail ile kurulan saldırgan savaş paktını eklemeliyiz. İlkini anlamını Balkan savaşı somut olarak gösterdi. Savaşın bittiği günlerde Türkiye'nin batısından NATO hava saldırıları için hazırlıklar yapılmaktaydı. İkincisinin, yani ABD-İsrail ikilisinin çıkarlarına tabi saldırgan paktın ise, Ortadoğu'dan öteye bir fonksiyonu olduğunu belirtmeliyiz. Türk

şirketlerinin Kafkasya ve Orta Asya'da İsrail firmalarına taşeronluk yaptığı olgusu hatırlanırsa, kurulan saldırgan savaş paktının çıkarlara bekkilik yapacağı coğrafyanın sınırları da kendiliğinden anlaşılır. Bu saldırgan pakta bir karşılık olarak; Suriye, Yunanistan, Ermenistan ve İran arasında yoğunlaştırılan siyasi-askeri dayanışma ve antlaşmalar, bu coğrafyanın tam da, Türkiye'yi çevreleyen bütün bir kriz bölgesi olduğunu ayrıca göstermektedir.

Türk burjuvazisinin iç politikadaki tercihlerini ve yöntemlerini de dolaysız olarak etkiliyen dış politika çizgisine buradan bakılmalıdır. ABD emperyalizmine uşaklık çizgisi ekseninde, bölgede güç olmaya çalışan, bunun için saldırganlığa ve savaş tehdidine dayalı bir dış politika çizgisi izleyen, bunu giderek geliştiren bir sınıfla karşı karşıyayız. Ve kuşkusuz, bu politikanın engelsizce izlenebilmesi için, "iç istikrar" zorunlu bir önkoşuldur.

Öte yandan içerde, yapısal ve dönemsel krizlerin girdabında debelenen bir kapitalist ekonomi var. Bu ekonomi, son kırk yıldır sürekli bir biçimde IMF reçeteleri, onun "istikrar" ve "yapısal uyum programları" eksenine oturmuştur. Son 20 yıldır tam bir acımasızlıkla uygulanan bu iktisadi ve sosyal yıkım politikaları sonucudur ki, resmi verilere göre bugün Türkiye dünyada gelir dağılımının en kötü olduğu 5 ülkeden biri durumundadır. Bu reçetelerin güncel gerekleri, özelleştirme, tahkim, sosyal yıkım yasaları, düşük ücretler, sürekli zamlar, büyüyen işsizlik vb.'dir.

Türkiye kapitalizminin yapısal ve dönemsel krizleri sürekli ağır faturalar üretiyor ve bu faturaların işçi sınıfına ve emekçi kitlelere ödettirilmesi gerekiyor. Bunun engelsizce başarılabilmesi için bir kez daha "iç istikrar", yani işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin dizginlenmesi, sindirilmesi, hareketsiz kılınması gerekiyor. Toplumsal muhalefetin tam olarak teslim alınması, dahası türlü oyunlarla düzene yedeklenmesi gerekiyor. Bunun için aldatıcı ve saptıncı propagandalardan sahte kutuplaştırmalara, ideolojik-kültürel araçlardan çıplak teröre kadar her yol kullanılmaktadır. Fakat bu sonuncusunun gitgide daha belirleyici bir araç ve yöntem olarak öne çıktığını, devlet aygıtının yasal ve fiziki olarak sürekli tahkim edilmesinden de görmek mümkün. Bugün bütçenin en büyük bölümü baskı ve terör aygıtının, ordu ve polis donanımının güçlendirilmesi için kullanılıyor.

Dışta militarizm, saldırganlık ve savaş, içerde süreklileşmiş sistematik baskı ve terör, emperyalizmin ve işbirlikçi burjuvazinin bu

dönemsel ihtiyaçlarının zorunlu kıldığı bir politikadır. İşçi sınıfı ve emekçilerin dizginlenmesi ve sindirilmesi, "iç istikrar"ın korunması, izlenen iç ve dış politikanın zorunlu koşuludur. Halihazırda çok güçsüz ve kitleler üzerinde etkisiz olan devrimci akımların hedef olduğu şiddetli baskı ve işkence, acımasız terör ve katliamlar olgusu da bununla sıkı sıkıya bağlantılıdır.

Özetle, dış politikanın olduğu kadar iç politikanın da bir gereği olarak "iç istikrar" gerekli. Bunun yolu olarak ise, son 20 yıldır izlenmekte olan sistematik baskı ve terörün güçlendirilerek sürdürülmesi gerekiyor. Bu baskı ve terör politikasının sivri ucu ise doğal olarak devrimcilere yöneliktir. Bu mantıksaldır; zira rejimin en büyük korkusu huzursuzluk içerisindeki işçi ve emekçi hareketinin devrimci bir öncü ile buluşup birleşmesidir. Şu an için oldukça güçsüz ve kitle desteğinden yoksun oldukları halde, devrimcileri hedef alan acımasız terör, işkence ve katliam çizgisini bundan ayrı kavrayamayız. Devletin devrimcilere yönelen acımasız şiddeti, bir yandan devrimcilerin kitlelere ulaşma güç ve yeteneklerini zaafa uğratarken, öte yandan tam da devrimcilere yönelen bu acımasız şiddet kullanılarak toplum terörize edilmeye, mücadele ve eyleme eğilim duyan yığınlar yıldırılmaya çalışılmaktadır.

Devrimciler toplumun bilinçli, kararlı ve öncü güçleridir. Onların kitlelerle buluşmayı ve birleşmeyi başarabilmeleri, tekelci burjuvazinin, onların adına devleti yöneten katiller güruhunun en büyük korkusudur. Bu korkuyu onlar '60'lı ve '70'li yılların büyük devrimci yükselişleri esnasında bizzat yaşadılar, oradan gelen hassasiyetleri var. Bunun sağladığı özdeneyim ve hassasiyettedir ki, devrimci hareketin ezildiği ve çok büyük oranda tasfiye edildiği 12 Eylül sonrası dönemde, rejimin en temel politikası; kitle hareketi ile öncü kuvvetlerin buluşmasını ne pahasına olursa olsun engellemede odaklaşmaktadır.

Bunun ışığında son aylara bakalım.

Bir yanda, işçi sınıfı ve emekçilere yönelik bir dizi kapsamlı saldırının gündeme getirildiği ve IMF ile yeni bir saldırı paketi üzerine görüşmelerin yapıldığını görüyoruz. Öte yandan, Temmuz-Ağustos aylarında buna karşı en geniş bir katılım ve büyüyen bir öfkeyle gerçekleşen büyük işçi-emekçi hareketliliği var ve bu depremin yıkımıyla kesintiye uğratılabilmektedir. Temmuz-Ağustos hareketliliğinin anlamını, önemini ve düzen güçlerine verdiği korkuyu tam olarak değerlendirebilmek için, bu hareketlenmeyle birlikte, Türkiye'nin Temmuz'u önceleyen aylarına damgasını vuran şovenizmin zehirlediği atmosferin nasıl hızla dağıldığını, işçi-emekçi dayanışması ve sınıf mücadelesi ruhunun nasıl ön plana çıktığını hatırlayalım. Deprem bu hareketi kesintiye uğrattı ama, bu kez depremin yıkımıyla birlikte görülebilir hale gelen gerçekler, kitlelerin geniş kesimlerinde düzene ve devlete, orduya ve hükümete karşı büyük bir öfke ve güvensizlik dalgasına dönüştü.

Bu çapta ve etkide bir işçi-emekçi inisiyatifine, bunun gelişmesi ve daha da önemlisi devrimci bir mecraya akması, devrimci önderlik öğeleriyle birleşmesi tehlikesine karşı düzen bekçileri sessiz kalamazlardı. Karşı saldırı, her zaman olduğu gibi, karanlık bir takım oyunlar eşliğinde baskı ve terör aygıtını harekete geçirmekti.

Zindanları teslim almaya yönelik yeni saldırı çizgisinin bir ilk halkası olan Ulucanlar katliamı bu geniş çerçeve üzerinden kavranırsa yerli yerine

oturur. Unutmayalım, bu katliam, bir yandan ABD gezisi sabahına, öte yandan emekçilerin Temmuz hareketliliği ve depremi izleyen büyük öfkenin sonrasına denk getirilmiştir. Deyim uygunsa, hareketlenen ve devlete olan öfkesi kabaran emekçilere, devlet onların en kararlı öncüleri üzerinden dış göstermiştir.

Burada geçerken değinelim ki, devletin bu pervasızlığının gerisinde, aynı zamanda PKK önderliğinin utanç verici teslimiyeti vardır. Yüzbinlerce Kürt emekçisinin doğrudan ya da dolaylı desteğine, önemli bir gerilla gücüne dayalı bir hareketin bu denli kolay boyun eğişi, faşist rejimi tüm şiddetini kullanarak devrimci hareketi de buna mecbur etme doğrultusunda heveslendirmiş ve cesaretlendirmiştir. Bugün rejimin zirveleri ve ona paralel olarak tüm düzen propagandası, rejimin bir parça esneyebilmesinin temel önkoşulu olarak, sisteme yönelik tüm radikal itirazların son bulmasını, yani devrimci hareketin de düzenin icazet sınırlarına teslimiyetini ileri sürmektedir. Onlara bu argümanı İmralı'daki Öcalan sağlamıştır ve o bu nedenle kirli savaş medyasından övgü bile almıştır.

Fakat bu tür beklentilere en iyi yanıtı; Türkiye'nin devrimci direnme ve mücadele geleneğinin kırılmayacağını, Ulucanlar'daki katliamı büyük bir yığıtlikle göğüsleyen, Ulucanlar'ı yalnızca vahşi bir faşist katliamla değil, fakat bundan da önemli olarak destansı bir devrimci direnişle anılır hale getiren devrimci tutsaklar vermişlerdir. 10 yigit devrimcinin yaşamı ve onlarcasının ağır yaralanması pahasına gösterilmiştir ki, düne kadar devrim adına büyük etkisi olan PKK'nin teslimiyet batağına battığı bir sırada bile, Türkiye'de devrim davası yaşıyor, devrimciler bu uğurda tereddütsüzce ölümüne savaşıyor. Bu gücü işçi sınıfı ve emekçilerin haklı davasına duyulan derin inanç sağlamaktadır. Bu gücü Türkiye'nin kokuşmuş ve kontralaşmış kapitalist düzenine duyulan kin ve nefret ile, Türk ve Kürt işçi ve emekçilerinin birleşik çabasıyla bu topraklarda devrim ve sosyalizm davasının mutlaka zafere ulaşacağına duyulan bilinç ve inanç sağlıyor.

Buradan bakıldığında, Ulucanlar üzerinden zindanlara yöneltilmiş son vahşi katliam saldırısı gerçekte ters tepmiştir. Katliama karşı ilerici ve devrimci çevreler ile emek güçleri arasında son yılların en güçlü dayanışması yaşanmıştır. Ulucanlar'da sergilenen yığıtlik, dava uğruna ölümü tereddütsüz kucaklama tutumu ve pratiği, devrime sempati duyan kitlelere güç ve umut aşılamış, ilerici çevrelerde ise büyük bir saygınlığa yolaçmıştır. Bu açıdan denebilir ki, devletin öncü güçleri ezmeye ve yıldırma, böylece toplumsal muhalefet güçlerini sindirmeye yönelik karanlık hesabı ters tepmiştir.

Devletin bu politikası boşa çıkarılacaktır. Ulucanlar katliamı ve direnişi bunun olanaklı olduğunu göstermiş, bunun olanaklarını somut olarak ortaya çıkarmıştır. Bugün bu politikanın karşısında partimizin kırılmaz iradesi vardır, devrimci hareketin bir kesiminin direnme çizgisi vardır, Kürt hareketinin gitgide kendisini gösterecek olan devrimci güçleri vardır, ve nihayet, katliamlara sessiz kalmayacağını gösteren ilerici-demokratik çevreler vardır. Tüm bu kuvvetlerin birleşik gücü, devletin öncüyü ezmeye, kitleleri terörize etmeye ve böylece toplumsal muhalefeti sindirme politikasını boşa çıkarmaya fazlasıyla yeter. Bunun başarıldığı bir durumda ise, herşey, devrimci bir çizgiye dönüşecektir.

yeteneğine bağlıdır. Hoşnutsuzluk içinde bulunan, bunu sosyal yıkım saldırılarından deprem yıkımlarına kadar bir dizi vesileyle eylemli olarak dış vuran işçi sınıfı ve emekçilerle buluşabilme başarısına bağlıdır. Devletin öncü devrimci güçlere yönelen tüm şiddeti bu bağın oluşmasını engellemeye yönelik olduğuna göre, tersinden devrimci güçlerin tüm çabası da bu bağ kurmaya, geliştirmeye, pekiştirmeye ve yıkılmaz kılmaya yönelmelidir.

Zindan direnişçilerinin büyük yığıtlığı ve direnme kararlılığı, bunu başarmamıza bir çağrıdır. Yüzlerce, binlerce tutsak devrimci bunu başaracağımıza duyduğu derin inançtan dolayıdır ki, ölümü bu denli kolayca hiçe sayabilmektedir.

Eğer devrimci akımların önderlikleri hata yapmaz ve zaafiyet göstermezlerse, devletin "hücre tipi" saldırısında bir kez daha bozguna uğraması kaçınılmazdır. Bu gerçekte teslim alınmak istenen asıl güç olan işçi sınıfına ve emekçilere karşı bir görevdir. Son 20 yılın büyük direnme geleneği, ödenen ağır bedeller, devletin bu politikasını boşa çıkarabilmenin güvencesidir. CIA merkezlerinde kotarılan, teslim almaya ve kişiliksizleştirmeye yönelik politikaların bu ülkede kolay uygulanamayacağını son 20 yılın ateşten pratiği bütün açıklığıyla göstermiştir. Türkiye devrimci hareketinin bu alanda büyük mirası ve onur verici bir geleneği vardır. Ulucanlar direnişi bunun yeni bir halkası olmuş, ölümüne direnme geleneğini zirvelere taşımıştır.

Habip Gül yoldaş, saldırıyı önceleyen haftalarda kaleme aldığı mektubunda, devletin zindanlara yönelik yeni saldırı ve katliam hazırlıklarına dikkat çekerek, "*Biz hazırız. Partinin bayrağına leke sürmeyeceğiz!*" demişti. Ulucanlar'daki yoldaşlarımız bir bütün olarak hazır olduklarını gösterdiler ve partimizin bayrağına leke sürmek bir yana onu yükseklerde tuttular. Katliamda en seçkin yoldaşlarımızdan ikisini, iki Merkez Komitesi üyemizi, Habip ve Tuna yoldaşlarımızı kaybettik. İki önder yoldaşımız, en önde döğüşmesini ve yigitçe ölmesini bilerek, partimizi onurlandırıp yüceltiler. Partimiz 1. yıldönümüne onlardan yoksun, fakat onlarla yücelmiş olarak giriyor.

Parti basınıımız haftalardır yoldaşlarımızın düşünsel ve pratik yaşamlarından kesitler sunuyor. Bu kesitlerin oluşturduğu tablo hiçbir yorum ve övgü gerektirmeksizin gösteriyor ki, yoldaşlarımız en ileri sınıfa yaraşır bir devrimci kimliğin temsilcileridirler. Onlar partimizin yetiştirmek istediği "düşünen ve savaşan militan" tipinin en iyi örneklerinden ikisi olmuşlardır. Düşünceleri ve pratikleri bunun tartışma gerektirmeyen kanıtlarıdır. Siyasi poliste, düzen mahkemelerinde ve faşizmin zindanlarında gerçek sınıf devrimcileri olarak davranmış, partinin direnme çizgisi ve geleneğine tam olarak uymuşlardır. Partimiz onlar gibi militanlar yetiştirmiş ve onlar gibi militanlara sahip olduğunu dosta düşmana göstermekle onurlanmış ve yücelmiştir.

Tüm parti kadrolarımızın ve sempatisan militanlarımızın önünde Habip ve Tuna yoldaşın düşünce ve pratik yaşam çizgilerinden en iyi biçimde öğrenmek, onların anısına layık olmak, onların yarattığı boşluğu onları aşarak doldurmak görev ve sorumluluğu durmaktadır.

(Bu metin **TKİP Merkez Yayın Organı Ekim**'in Ekim '99 tarihli 209. sayısının başyazısıdır.)

Ulucanlar katliamının politik anlamı ve arka planı

(Bu metin yakın zamanda verilmiş bir konferansın

Ulucanlar katliamına ilişkin bölümüdür)

H. Frat

Dikkat edin, zindan direnişi her zaman dışarıda büyük bir direnme ruhu, büyük bir coşku ve güven yaratıyor. Toplum nezdinde devrimci kimliği meşrulaştırıyor. '96 büyük zindan direnişinin yarattığı büyük politik ve manevi etkiyi biliyoruz. Bu direnişle Türkiye devrimci hareketi uluslararası çapta bir saygınlık yarattı, peşpeşe ölümlerin yaşandığı günlerde dünyanın gündemine oturdu. Devlete kelimenin gerçek anlamıyla boyun eğdirildi, devlet uygulamak istediği politikadan o gün için yüzgeri edip, belirgin bir geri adım attı. (Bir kısım devrimci çevrelerin büyük bir basiretsizlik ve dargörürlük örneği sergileyerek bu büyük politik başarıyı kısa zamanda heba etmesi ayrı bir sorundur.) Aslında benzer direnişler daha önce, '90'lı yılların başında Eskişehir tabutluğu açıldığı sırada olmuştur. Eskişehir tabutluğu tam da bu rehabilitasyonun fiziken olanaklı olduğu zemini yaratabilmek içindi. Fakat bu saldırı daha en baştan püskürtüldü. O zamanın hükümeti "insan haklarına aykırı" bulmak zorunda kalarak, bu ilk tabutluk denemesini durdurmak durumunda kaldı. Daha sonra M. Ağar'ın Adalet Bakanı olmasıyla birlikte yeni bir hamle yapıldı. Biraz da 1 Mayıs '96 provokasyonunun düzlediği zeminde buna cesaret edildi. İki ay süren direnişle, 12 devrimcinin kaybedilmesi, yüzlercesinin sakat kalması pahasına, bu saldırı da püskürtüldü. Kayıplar ne olursa olsun, politik anlamı ve sonuçları bakımından, o bedellere fazlasıyla değdi bu büyük zindan direnişi.

Ulucanlar katliamına ilişkin olarak öncelikle vurgulanması gereken temel bir nokta var. Bu katliam, münferit ya da raslantısal bir olay değil. Tersine, uzun yıllardır süren bir çatışmanın, zaman zaman sert biçimler içinde süregelen bir irade savaşının son aylardaki yoğunlaşmasının özel bir tezahürü olarak gündeme gelmiştir, böyle anlaşılmalıdır.

20 yıllık irade ve politika savaşı

Devletin zindanlara yönelik olarak 12 Eylül'den beri, demek oluyor ki, son 20 senedir uygulamaya çalıştığı bir politikası var. Bu politika, genel planda, zindanları faşizmin rehabilitasyon merkezleri haline getirmeyi amaçlıyor. Söz konusu rehabilitasyon uygulamasıyla, buralara devrimci olarak giren insanların yıldırılarak, teslim alınarak, devrimci kişilikleri eritilerek tükenmiş biçimde çıkmaları hedeflenmektedir.

Bu politika, emperyalist dünya gericiliği için CIA

merkezli uluslararası bir politikadır. Dünyanın çeşitli bölgelerinde, özellikle de faşist darbeyi izleyen beyaz terör rejimi dönemlerinde uygulamaya konulan ve sonuca götürülmeye çalışılan bir politikadır. Halen dünyanın pek çok ülkesinde uygulanmakta ya da uygulanmaya çalışılmaktadır.

Türkiye'de devrimciler bu politikaya son 20 yıldır kararlılıkla direniyorlar. Bu politikanın uygulandığı ve kuşkusuz belli başarılar elde ettiği durumlar oldu. Ama genel planda bir direniş çizgisi tutturuldu, bir direnme geleneği yaratıldı. Bu elbette kolay olmadı. Büyük yiğitlikler gösterilerek, büyük fedakarlıklara katlanılarak, ağır bedeller ödenerek sonuçta faşizmin bu teslim alma politikası püskürtülebildi.

Büyük bedeller ödenerek yaratılan bu direnme geleneği çerçevesinde, son 8-9 yıldır devrimci tutsakların bulunduğu zindanların genelinde belirgin bir siyasal kararlılık var. Devlet bunu kırmak için '90'lı yıllarda "hücre tipi" politikasını gündeme getirdi ve zaman zaman hücre tipine geçişi denedi. Bu nedensiz değildi, sinsi bir değerlendirmenin ve hesabın ürünüydü. Yalnızca tutsak almanın, işkenceden geçirmenin, zindanlara yığmanın teslim olmak için yeterli olmadığını görüyorlar, bunun için sistematik bir baskı ve terör düzeni kurmak gerektiğini ise biliyorlardı. Fakat normal koğuş sisteminde, hele de yılların direnme geleneği koşullarında bunun mümkün olamayacağını da gördüler. Hücre sistemi, sinsice bir hesabın yeni bir adımı ve uygulaması olarak bu çerçevede gündeme geldi. Devrimci tutsaklar birbirinden ayrılır, tek tek bireyler durumuna düşürülürlerse, böylece hem yalnızlık içinde tecrit edilerek bunalıtılıp zayıflatılacaklar, hem de baskı ve terör uygulamak, sistematik kısıtlamalara başvurmak olanaklı hale gelecek, bir hayli kolaylaşacak diye düşünülüyor. Bu çerçevedeki bir politikayı uygulamak için en uygun biçim olarak görülüyor hücre sistemi.

Zindanlarda yıllardır süren çatışma, yıldan yıla çok değişik vesilelerle ve biçimlerde patlak veriyor olabilir, ama özünde politika aynıdır. Bu politikanın gerisinde devrimcileri zindanlarda teslim almak ve bunu genel planda da devrimci hareketi geriletmenin ve sindirmenin bir basamağı olarak kullanmak niyeti ve hesabı vardır.

Zindanlarda direnen akımlar dışarıda da devrimci olarak kaldılar

Buradan bakıldığında, son 20 senedir uygulanmaya çalışılan bu politika zindanları aşan bir anlam, önem ve işlevi taşıyor.

Bilindiği gibi, 12 Eylül'le birlikte devrimci harekete büyük darbeler vuruldu. İnsanlar ya dışarıya, yurtdışına sürülerek mültecileştirildiler, bu alana çekilenler büyük bir çoğunluğu ile orada bozuldu ve çürüdüler. Ya da zindanlara doldurulular, baskı ve terör uygulanarak teslim alınmaya, yıldırılmaya, kişiliğe karşılaştırılmaya, devrim davasından koparılmaya çalışıldılar.

Sürecin 20 yıl üzerinden toplam bilançosuna baktığımızda, bunu açık-seçik biçimde görüyoruz.

Dikkat ediniz, 12 Eylül'ün terör döneminde bu politikaya karşı direnme kapasitesi ve gücü gösteren akımlar, 12 Eylül'ü izleyen yeni dönemde bir parça kolay toparlanma imkanı bulmakla kalmayan, yanısıra devrimci kimliklerini de koruyabilen akımlar olabildiler. Bugün bizim devrimci olarak gördüğümüz bir dizi örgüt, hemen tümüyle 12 Eylül'de zindan da direnme çizgisinde ısrar edenlerden oluşmaktadır. Demek oluyor ki, zindandaki direnme çizgisi, dışarda da devrimci kimliği koruyabilmenin önemli bir imkanı haline gelmişti. Ya da bunun tersi... 12 Eylül'de teslimiyet tutumu gösterenler, faşizmin CIA merkezli bu yıldırma ve teslim alma politikasına karşı direnemeyen ya da gereğince direnemeyen akımlar, çıktıklarında ya dağıldılar ya da tümenden liberalleştiler. Bu çerçevede, Devrimci Yol ve TDKP'nin akibetini biliyoruz. Kimler zindanda politik olarak teslimiyete itilmişse, uygulanan politika karşısında teslimiyetçi bir tutum izlemişse, bunlar dışarıya da teslimiyetçi akımlar olarak çıkmışlar, buna uygun bir ideolojik kimliğe bürünmüşlerdir. Bunun en bariz örneği, Devrimci Yol oldu. Zindanlarda teslimiyeti seçen bu akım hızla dağıldı ve yılgınlığı bir ideolojik-politik kimlik haline getiren kalıntılarından bugünün ÖDP'si çıktı.

Zindan cephesi: Çatışmanın ateş hattı

'90'lı yıllarda, zindanlardaki bu çatışmanın, dolayısıyla direnişçi kimliğin dışa dönük boyutları apayrı bir anlam ve önem kazandı. Zindanlarda devrimci kimlikleri ve onurları için direnen devrimciler, toplumsal muhalefetin diri bir kesimi olarak algılanmaya başlandı toplumda. Bu bir yerde olağandı da. Zira devrimci siyasal akımlar, genel planda alındığında, mücadele içerisindeki kitlelerin ileri örgütlü kesimlerini oluşturmakta, toplumsal muhalefetin en dirençli kesimini ifade etmektedirler. Genel bir ifadeyle, devrimci akımların direncini en kararlı, en tok bir biçimde gösterdiği alan ise zindanlar alanı oluyor. Ve bugün faşist rejim açısından zindanları teslim alabilmek, dışardaki devrimci akımların darbeleneşmesi bakımından da çok büyük bir önem taşıyor.

Dikkat edin, zindan direnişi her zaman dışarıda büyük bir direnme ruhu, büyük bir coşku ve güven yaratıyor. Toplum nezdinde devrimci kimliği meşrulaştırıyor. '96 büyük zindan direnişinin yarattığı büyük politik ve manevi etkiyi biliyoruz. Bu direnişle Türkiye devrimci hareketi uluslararası çapta bir saygınlık yarattı, peşpeşe ölümlerin yaşandığı günlerde dünyanın gündemine oturdu. Devlete kelimenin gerçek anlamıyla boyun eğdirildi, devlet uygulamak istediği politikadan o gün için yüzgeri edip, belirgin bir geri adım attı. (Bir kısım devrimci çevrelerin büyük bir basiretsizlik ve dargörürlük örneği sergileyerek bu büyük politik başarıyı kısa zamanda heba etmesi ayrı bir sorundur.)

Aslında benzer direnişler daha önce, '90'lı yılların başında Eskişehir tabutluğu açıldığı sırada olmuştur. Eskişehir tabutluğu tam da bu rehabilitasyonun fiziken olanaklı olduğu zemini yaratabilmek içindi. Fakat bu

saldırı daha en baştan püskürtüldü. O zamanın hükümeti “insan haklarına aykırı” bulmak zorunda kalarak, bu ilk tabutluk denemesini durdurmak durumunda kaldı. Daha sonra M. Ağar’ın Adalet Bakanı olmasıyla birlikte yeni bir hamle yapıldı. Biraz da 1 Mayıs ‘96 provokasyonunun düzlediği zeminde buna cesaret edildi. İki ay süren direnişle, 12 devrimcinin kaybedilmesi, yüzlercesinin sakat kalması pahasına, bu saldırı da püskürtüldü. Kayıplar ne olursa olsun, politik anlamı ve sonuçları bakımından, o bedellere fazlasıyla değdi bu büyük zindan direnişi.

“Hücre tipi”: Son bir yıldır sinsice yapılan hazırlıklar

Aradan zaman geçti, devlet zaman zaman dişini göstermekle birlikte esas hazırlığını belli bir döneme göre yaptı. İnce ince ve alttan alta hazırlığını sürdürdü. Nitekim bugün açıklıyorlar, hücre tipi cezaevlerinden bilmem kaç tanesinin yapımı sürüyor, kaç tanesinin yapımı bitmiş bulunuyor, diyorlar. Bu arada son iki senedir eski cezaevlerine hücre tipine uygun düzenlemeler yaptılar. Son iki senedir, özellikle de son bir senedir, Habip yoldaş tarafından (ama kendi kişisel imzasıyla, ama TKİP Cezaevi Merkezi Örgütülüğü imzasıyla) sürekli olarak hücre tipi uygulamasına, devletin bu alandaki hazırlığına, tabutlukların yakın dönemde uygulama kararlılığıyla gündeme getirileceğine dikkat çekilip duruluyordu. “Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!” şıarı tam bu temel üzerinde ortaya çıkmıştır. Bedel ödedik, hücre tipini püskürttük, bedel ödeyerek bunu kazandık, bedel ödetmeden bu mevziyi terketmeyiz, ölürüz ama hücrelere girmeyiz, direneceğiz hücrelere girmeyeceğiz. Bunlar hep partimize mensup devrimci tutsakların özellikle son bir yılda özel bir ısrarla gündemde tuttuğu tutum ve kullandığımız şıarlar. Yoldaşlarımız son iki senedir, özellikle de son bir senedir, basınımızda döne döne bu meseleye dikkat çekip duruyorlar.

Devlet hücre tipi uygulamasını hayata geçirmeyi bir süredir belli biçimlerde deniyor da. Kartal F tipini açtılar. Devrimcilerin oraya girmeyeceğini, götürülürlerse zindanların ayağa kalkacağını bildikleri için PKK’lileri ve Tuzla Deri işçilerini götürdüler. Habip’in Tuzla Deri işçilerine seslenen mektubu bu niyetle yazılmış bir mektup zaten. PKK’lileri götürüyorlar, zira onlar bunu problem etmiyorlar. Çankırı Valisine yapılan suikastin kamoyunda yarattığı etkiden de yararlanarak, bu eylemin sanıklarını Eskişehir’e gönderdiler. Direnişle kazanılmış haklara tümüyle aykırı bu uygulama da yaz aylarındaki genel direnişle püskürtüldü.

Ama bu püskürtmeleri devlet sindiremez hale de geldi. Adalet Bakanlığı belli safhalarda geri adımlar atıyor. Ama belli ki devlet artık bu saldırıyı bir sonuca vardırma kararı almış. “Derin devlet” kontr-gerilladan, devletin gerçek çelik çekirdeğinden söz ediyorum. Nitekim bu katliam da devletin kontr-gerilla çekirdeğinin (bu Genelkurmay ve MGK merkezli bir çekirdek) gündeme getirdiği bir katliam. Olayı öncelikle böyle kavramak gerekiyor.

Burada 20 senedir çatışan iradeler var, 20 senedir çatışan politikalar var. Bir tarafta devletin rehabilite etme, teslim alma, zindanlarda devrimci kimliği eritme politikası var. Bunun karşısında ise devrimcilerin devrimci onuru ve kimliği ne pahasına olursa olsun koruma kararlılığı... Çatışan iradeler ve politikalar bunlar. Bugün Ulucanlar’daki katliam ve direniş şahsında yaşanan olayın bütün özü ve özeti de budur. Bu kavranmadığı sürece, Ulucanlar katliamına karşı yürütülen kampanya, siyasal tutuklularla dayanışma çağrıları, şehitlerimizi anıma ve anılarına sahip çıkma pratiği, yerli yerine oturmamış olarak kalacak demektir. Öncelikle bunu anlamak gerekiyor. Ne devlet o insanları durduk yerde öldürdü, ne de o insanlar durduk

yerde öldüler. Devlet bir politikayı kan akıtarak hayata geçirmek istemiştir. Devrimciler ise bu politikayı kanlarını akıtarak, gerektiğinde ölümü tereddütsüzce kucaklayarak göğüslemeye ve püskürtmeye çalışmışlardır.

Sorun, dolayısıyla çatışma bütün şiddetiyle orta yerde duruyor

Sonuç ne olmuştur?

Sonuç henüz ortada duruyor. Devlet henüz geri adım atmış değil. Katliamla birlikte zindanlar cephaneliğe dönüştürülmüş adı altında hücre tipi propagandası daha da yoğunlaştırıldı. Bunun ardından MGK toplantısı yapıldı. Bu meselenin çözülmesi gerekiyor ve hücre tipine geçilmesi gerekiyor çerçevesinde bir takım prensip kararları alındı. Gelecek aylardaki MGK toplantılarının son toplantıda önden saptanan ana gündemlerinden biri hücre tipi sorunu, cezaevleri sorunuymdu.

Ecevit’in deyimiyle, “cezaevlerinde ne pahasına olursa olsun devletin otoritesini tesis etmek” ne anlama geliyor? Bu, hücre tipini uygulamaya geçirmek, devrimci direniş çizgisini kırmak anlamına geliyor. Ve unutmayalım, Ecevit bunu, Ulucanlar’da katliamın gerçekleştirilmekte olduğu saatlerde ve “tarihi” olarak nitelenen ABD gezisi yolunda, Brüksel hava alanında söylemiştir. Kendi başına bu bile, Ulucanlar katliamının ve devletin zindan politikasının bütün bir özünü ve özetini anlamak, planlı faşist katliamın kendinden öte politik anlamını ve önemini görmek için yeterlidir.

Olay bu çerçevede kavranmadığında hiçbir şey anlaşılmamış demektir. Nitekim bunu böyle kavrayamayanlar, hunhar bir faşist katliamdı, teşhir ettik, yoldaşlarımızı andık, böylece bu sayfayı da geçtik, biçiminde bakabiliyorlar. Bu söylediklerimle aynı zamanda, siyasal tutuklularla dayanışma çerçevesinde yürütülen faaliyetin temellerine ve bundan sonra daha özel bir çabayla sürdürülmesi gerekliliğine de işaret etmiş oluyorum. Ve tabi ki, Ulucanlar katliamının teşhirini de bu çerçevede sürdürmek gerektiğine işaret etmiş oluyorum.

Olayın genel planda alındığında anlamı bu. Zindan sorununun ‘90’lardan bu yana zindanların sınırlarını aşan ayrı bir anlamı olduğunu vurgulamıştım. Bunu biraz daha açmak gerekiyor.

İçerde baskı ve terör...

Türkiye’de kapitalist düzenin durumunu görüyoruz. İşçisine ve emekçisine herhangi bir hak vermediği gibi, 30-40 yılın kazanılmış zaten çok sınırlı bir takım haklarını bile budama ihtiyacı duyuyor. Uluslararası tekellerin ve işbirlikçi tekerci burjuvazinin çıkarları, bunun bir ifadesi olan İMF reçeteleri bunu gerektiriyor. Hakların budanması, ücretlerin sürekli düşürülmesi, zamların süreklileşebilmesi gerekiyor. Özelleştirme, tahkim ve benzeri yollarla ülke kaynaklarının talanı ve işçi sınıfının örgütsüzleştirilmesi, paralize edilmesi gerekiyor. Türkiye’nin kapitalist düzeninin durumu bu. Tüm bu politikaların süreklileştirilerek uygulanması gerekiyor.

Siz onbinlerce insan enkazın altındayken, parlamentonun Sosyal Güvenlik Yasası’nı meclisten geçirmedeki “kararlılığı”nı düşünün. Türkiye

Ulucanlar şahsında gerçekleşen saldırı aynı zamanda cepheden partimize de yönelmiş bir saldırdır.

‘96 zindan direnişini izleyen döneme, özellikle de son iki yıla dönün bakın. Ankara Merkez Kapalı Cezaevi olayların merkezidir, birçok problemin gündeme geldiği ve dolayısıyla net bir direnme kararlılığının sergilendiği yerdir. Ve burası, Habip yoldaşın üçbuçuk yıldır bulunduğu, son zamanlarda partimizin en kalabalık tutsak grubunun, yanısıra en dirençli ve deneyimli tutsak yoldaşlarımızın bulunduğu bir cezaevidir.

Yine bu aynı dönemde, hangi siyasal akımın, hazırlanmakta olan “hücre tipi” saldırısına sürekli olarak yayınlarında dikkat çektiğini, kamoyu önünde bu konuyu sistematik olarak işlediğine dönün bakın. Devletin bu politik saldırısına karşı uyarıcı çabalar, önden hazırlık ve direnme kararlılığı, belirgin bir biçimde hangi partiden gelmektedir, olgusal olarak bakın, ön planda hep partimizi göreceksiniz. Bu sürecin belgesel seyri parti basınımızda yeniden yayınlandığında, bu daha açık biçimde görülebilecektir.

kapitalizmi için emekçilerin boğazındaki ilmeğin ve belindeki kemerin sıkılması bu kadar zorunlu bir politika ve uygulama. Depremın ertesinde Ecevit, meclis çalışmasına bir gün ara verecek, yarın yeniden toplanıp Sosyal Güvenlik Yasası’nı görüşmeye devam edecek diyebilirdi. Akılalmaz gibi görünen bu davranış bile herşeyi anlatmaya yeterlidir. Depremın devlet ve düzen gerçekliği ile ilgili toplumda yarattığı infial üzerine, buna elbetteki bir süre için cesaret edemediler. Bir hafta on gün ara vermek zorunda kaldılar. Ama sonra binlerce insan cesedi daha enkazın altındayken, insanlar evsiz, çıplak, aç ve perişanken, saldırıyı hayata geçirdiler. Daha, bir sanayi bölgesinde işçilerin ve emekçilerin bu aşırı perişanlığını ve çaresizliğini, saldırıyı engelsiz olarak gerçekleştirmek için en uygun fırsat bile saydılar.

Bu, uluslararası tekellerin ve işbirlikçi burjuvazinin ihtiyacı olan politikaların vurucu bir göstergesidir. Türkiye kapitalizminin durumunun bir göstergedir. Bu kararlılığın, bu gözü dönmüşlüğün gerisinde böyle bir zaruret vardır.

Dışarda saldırganlık ve savaş...

Dış politika alanına geçiyorum. Emperyalizmin planlı oyunları ve kışkırtmaları sonucunda Balkanlar’da neler olduğunu görüyoruz. Bosna, ardından Kosova’ya yerleşme, burada yaşayan halkların köleleştirilmesi ve Türk devletine burada ABD emperyalizminin dümen suyunda düşen rol... Türkiye’nin Körfez Savaşı’ndan beri Ortadoğu’da üstlendiği uşakça rolü zaten biliyoruz. Balkanlar bombalanırken, Irak da açıktan bombalanıyordu İncirlik’ten. Türkiye Varşova Paktı’nın yıkılışına kadar bölge halklarına karşı emperyalizmin bir potansiyel saldırı üssüydü. Bu tarihten sonra fiilen bir saldırı üssü haline geldi.

Türkiye artık ABD ve NATO’nun bölge halklarına karşı resmen ve fiilen bir saldırı ve savaş üssü olarak kullanılıyor. Artı, ABD ve İsrail ile kurulmuş bir saldırı paktı var. Artı şimdi emperyalist kışkırtmalarla Kafkaslar karışıyor. Çeçenistan, Dağıstan, Abhazya... Azerbaycan ve Orta Asya’nın zengin petrolü ve doğal gaz kaynaklarını bölüşmek için bölgede dişe diş bir örtülü savaş var. Çeşitli emperyalist güçler halkları birbirlerine kırdırarak bu savaşta mevzi kazanmak peşinde. Türk burjuvazisi, Ortadoğu ve Balkanlar’da ABD emperyalizminin saldırı üssü ve taşeronu durumunda.

Türkiye’nin Cumhurbaşkanı Genelkurmay başkanını yanına alıyor, Kosova’ya gidiyor. Buradaki bir Türk köyünde toplantı yapıyor, Kosova’nın yeni yönetiminde Türkler de temsil edileceklerdir derken,

sağ başında Genelkurmay Başkanı duruyor. Genelkurmay Başkanı herhangi bir askeri yetkili değil, o Türk ordusu ve MGK demektir. Ordu ve MGK ise, Türk burjuvazisi adına iç ve dış politikada gerçek yönetim ve saldırı gücü demek. Üç gün sonra bu kez günübirlik olarak Bakü'ye gidiyor, gene sağ başında aynı Genelkurmay Başkanı var. Bu kaba tablo içinde derin mesajlar taşıyor. Türk burjuvazisi ABD'nin Türkiye'yi çevreleyen bölgelerdeki emperyalist girişimlerinde koçbaşı olmak rolü üstleniyor ve bunu gizleme gereği duymuyor.

Özetliyorum. ABD emperyalizminin Türkiye'yi kuşatan üçlü kriz bölgelerinde çok güçlü çıkarları var. Bu çıkarları güvenceye almak için açık müdahaleleri ve kaba düzenlemeleri var. Körfez savaşıyla Körfeze müdahale edilmiştir, gerekli düzenlemeler yapılarak ABD'nin bölgedeki varlığı pekiştirilmiştir. Ardından Bosna'da yıllarca halklar birbirlerine kırdırılarak, sonra da hakem ve barışın mimarı rolüyle ortaya çıkılarak yönetim devralınmış, Bosna'ya yerleşilmiştir. Ardından sıra Kosova'ya gelmiş, planlı kışkırtmaların ardından NATO savaş makinası Yugoslavya'ya karşı harekete geçirilerek, bu kez Kosova ve Arnavutluk işgal edilmiş, Kosova yönetimi resmen ve fiilen devralınmıştır.

Şu günlerde Rusya tarafından bir kirli inha savaşına dönüştürülen Çeçenistan, Dağıstan'daki karışıklıkların gerisinde de Amerika'nın parmağı vardır. Tam bu sırada Pakistan'da askeri darbe yapılmaktadır. Pakistan ordusunun ABD'nin izni ya da gözyunması olmadan böyle bir adım atamayacağını ise tüm dünya biliyor. Türk hükümeti Pakistan'daki askeri darbeyi en yumuşak sözlerle karşılıyor. Türk medyası ise askeri cunta şefinin Türkçe bildiğini ve Atatürk hayranı olduğunu propaganda ediyor.

Bu bölgelerdeki son geziler sırasında Demirel'in sağ başında duran Genelkurmay Başkanı, Türk burjuvazisinin ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusundaki bölgesel saldırganlığının simgesidir. ABD emperyalizmin çıkarları doğrultusunda tehdite, şantaja, gerginliğe ve gerektiğinde savaşa dayalı politika, Türk devletinin gitgide açığa çıkan dış politika çizgisidir.

İç ve dış politika faşist-militarist bir rejim gerektiriyor

İçerde emekçilerin boğazını sıkılamak, onları köleliğe mahkum etmek politikasının sonunun olmadığını, yani bunun süreklileştirilmiş bir politika olduğunu biliyoruz. Mezarda emeklilik, sosyal güvenlik yasası ve tahkimin ardından, şimdi de kıdem tazminatı ile öteki bazı kazanımların gaspı tartışılıyor. Enflasyonun resmi olarak bile %65 olarak açıklandığı, gerçekte %100'e yaklaştığı bir evrede, memura %25'ten bir kuruş fazla vermeme kararlılığı da bu politikaların sonunun olmadığını gösteriyor.

Bu politikaları uygulamak nasıl mümkün olacaktır? İçerde kendi emekçisine ve halkına savaş, dışarda komşularına karşı savaş olarak özetlenebilecek bu politikaların başarısı için temel önkoşul nedir? Bunun temel önkoşulu, işçi sınıfı ve emekçilerin tam denetim altında tutulması, bunun için de toplumsal muhalefetin, özellikle de onun en bilinçli ve örgütlü kesimi olarak devrimci hareketin ezilmesi ve sindirilmesidir.

Burada sorunu gerisin geri zindan meselesine bağlayacağım. Toplumsal muhalefetin sindirilerek zapturap altına alınması gerekiyor, dedim. Ama bu ülkede toplumsal muhalefet çoğu durumda işçiler ve emekçiler doğrudan ezilerek zapturapt altına alınmıyor; bu iş genellikle, onun en ileri kesimleri terörle ezilerek, yıldırılarak yapılıyor. Böyle terörize edilerek yaratılan korku ve yılgınlık ortamıyla, işçi ve emekçiler de saldırılar karşısında hareketsiz kılınmaya çalışılıyor.

Ve bakıyoruz, Ulucanlar'daki planlı faşist katliamın

ve Adana'daki planlı yargısız infazların ardından, yine bu planlı saldırıların bir uzantısı olarak, Ahmet Taner Kışlalı öldürülüyor. Tüm bunlar gösteriyor ki, Türk kontr-gerillası gene bir takım karanlık hesaplar peşinde. İçerde Kürt hareketini teslim almayı başaran rejim (önemle altını çiziyorum, bu çok önemli bir nokta), bundan aldığı güç ve ek cesaretle devrimci hareketi de ezmek istiyor. Bunu yaparsa, toplumsal muhalefeti çeşitli biçimlerde oyalamak, kontrol etmek iyice kolaylaşacak. Sendikalar aracılığıyla, refomist partiler aracılığıyla, terörize edilmiş ortamın baskısıyla, sonuçta bu başarabilir bir iş olacak.

Sorun böyle kavranabilmeli. Devrimci akımlar içerde teslim alındığı koşullarda, bu dışarıda da büyük bir dağılmaya dönüşür. Çoğu içerdeki direnme kararıyla sayesinde yaşıyor, içerde moralini koruyup da dışarıya yayınsal destek veren insanlar sayesinde bir sürü akım siyasal yaşamını sürdürüyor. Dışarda zaten bitirerek içeriye yığıyorum, içerde de teslim alırsam bu sorunu tümünden çözerim diye bakıyor devlet. Türkiye'de kitle hareketi çoğu durumda öyle tümünden kendiliğinden patlayan bir hareketlilik değil. Devrimci akımların varlığı, onların dirençli tutumları, her zaman görünür ya da görünmez bir etkileşime yolaçmıştır. Önderlik özellikle son 30 yılda Türkiye'de belli bir rol oynamıştır. Devrimci örgütlerin varlığı, devrimci kararlılığın varlığı bu açıdan büyük bir önem taşıyor.

Dolayısıyla, zindanlara yönelmiş saldırı Türkiye'deki sınıflar mücadelesinin bir uzantısıdır, en kritik bir halkasıdır, mücadelenin en şiddetli yansıdığı halkadır. Türk burjuvazisinin sıkışmışlığı ve ABD emperyalizminin bölgesel ihtiyaçları çerçevesinde, kendi iç toplumsal muhalefeti denetim altına alma çabasının çok kritik bir halkasıdır. Siyasal tutukluklarla dayanışma kampanyasını da bu geniş çerçevede kavramalıyız. Kitleler arasında ve uluslararası çapta yaratılacak desteği, Türkiye'deki sınıflar mücadelesinin çok kritik bir alanında iradelerin kanlı bir biçimde çatıştığı bir noktada, devrim cephesini güçlendirme sorumluluğunun bir gereği olarak ele almalıyız.

Böyle ele almadığımızda, öldürülen iki önder yönetici yoldaşımızın anısına sarıldığımız bir kampanyaymış gibi görünür ve yoldaşlarımızın anısına dar bir bağlılık dışında hiçbir şey ifade etmez. Habip yoldaşın mektubunu iki önder yoldaşımıza ilişkin değerlendirmem esnasında sizlere okudum; bu saldırı gelecektir, "Biz hazırız, partimizin bayrağına leke sürmeyeceğiz!", diyor yoldaş. Bu yiğit yoldaşlar saldırıyı öngörmekle kalmadılar, sözlerini de tuttular, partimizin bayrağına leke sürmediler; teslim alma politikasını püskürtmek için ölümüne direndiler ve ölümü en önde yiğitçe kucakladılar.

Olayın genel çerçevesi bu. Fakat olayın bir de daha özel, bize özgü bir çerçevesi var.

Saldırı aynı zamanda partimize yönelmiştir

Ulucanlar şahsında gerçekleşen saldırı aynı zamanda cepheden partimize de yönelmiş bir saldırdır. '96 zindan direnişini izleyen döneme, özellikle de son iki yıla dönün bakın. Ankara Merkez Kapalı Cezaevi olayların merkezidir, birçok problemin gündeme geldiği ve dolayısıyla net bir direnme kararlılığının sergilendiği yerdir. Ve burası, Habip yoldaşın üçbuçuk yıldır bulunduğu, son zamanlarda partimizin en kalabalık tutsak grubunun, yanısıra en dirençli ve deneyimli tutsak yoldaşlarımızın bulunduğu bir cezaevidir.

Yine bu aynı dönemde, hangi siyasal akımın, hazırlanmakta olan "hücre tipi" saldırısına sürekli olarak yayınlarında dikkat çektiğini, kamoyu önünde bu konuyu sistematik olarak işlediğine dönün bakın. Devletin bu politik saldırısına karşı uyarıcı çabalar, önden hazırlık ve direnme kararlılığı, belirgin bir biçimde hangi partiden gelmektedir, olgusal olarak

bakın, ön planda hep partimizi göreceksiniz. Bu sürecin belgesel seyri parti basınıımızda yeniden yayınlandığında, bu daha açık biçimde görülebilecektir.

Geçen sene Eylül ayında yaşanan çatışmanın Habip yoldaş tarafından yapılmış bir değerlendirmesi var. Bu zamanında iki bölüm halinde yayınlandı haftalık komünist basında. O döneme bakıyoruz, CMK tutarsız davranıyor. Yerel CMK da aynı tutarsızlığı CMK disiplini içinde uyguluyor. Biz bu disipline tabi değiliz; ancak kararlar doğru ise CMK tarafından alınan genel kararlara uyum gösteriyoruz. Biz, esas olarak Ulucanlar üzerinden yansıyan tavrın temsilcisiyiz. Bu bir olguysa eğer, öte yandan devlet zindanları ezmeyi toplumsal muhalefeti ezmenin bir halkası olarak görüyorsa, dolayısıyla zindanları bir "çıbanbaşı" olarak değerlendiriyorsa ve zindanlar içinde de özellikle son iki senedir Ulucanlar Cezaevi özel bir "çıbanbaşı"ysa ve buradaki direnişçi kimliğin önünü özellikle Habip Gül şahsında belli bir parti tutuyorsa, bu saldırının neden aynı zamanda bizi hedefleyen bir saldırı olduğu da kendiliğinden anlaşılır.

Kaldı ki sorun bundan da ibaret değil. Kuruluşu izleyen günlerde partimize yönelen sistematik saldırı sürecinin en kritik halkalarından biri, Ankara'da yaşanan tutuklamalar oldu. Bir grup ileri kadromuz burada tutsak düştü. Partimizin Merkez Komitesi üyesi Ümit yoldaş bunlardan biriydi. Biz eskiden de Habip Gül şahsında Ulucanlar'da "çıbanbaşı" sayılıyorduk Operasyonlar sonrasında burada hızla artan sayımız ve bu yeni tutsak yoldaşların siyası poliste blok halde gösterdikleri tam direniş çizgisi, bunun devletin karanlık zirveleri için özel anlamı, bizi Ulucanlar üzerinden ayrıca bir hedef haline getirmekteydi. Ulucanlara yönelmiş saldırı özel planda partimize yönelmiştir derken, işte bu olgusal gerçeklere dayanıyorum.

Herhangi bir başka kimsenin değil de Habip'in Ulucanlar'da yatmış eski bir DEP milletvekili üzerinde bu denli saygınlık ve hayranlık yaratmış olması elbette raslantı değil. Ve bu saygınlığı ve hayranlığı yaşayan tek kişi de Mahmut Alınak değil. Bu belirgin biçimde farklı olan kimliği nasıl dost olan görüyorsa, düşman da aynı şekilde görüyor. Hatta düşmanın bu konuda daha keskin görüşlü olduğunu, deyim uygunsa değerlendirmesini daha bir sükunetle, önyargısız ve tarafsız bir gözle yaptığını da söyleyebiliriz.

Evet, bu saldırı aynı zamanda cepheden partimize yöneltilmiş bir saldırdır. Bu, bizim zindanlar sorunu konusunda, bu alana ilişkin devlet politikalarının anlamı ve amacı konusunda açık bir değerlendirmeye ve net bir politikaya sahip oluşumuzla, ve nihayet, son bir yıldır bu alana yönelik olarak gösterdiğimiz özel duyarlılıkla da bağlantılıdır. Son bir yıla dönün bakın, biz bu cephede herhangi bir politik hata yapmadık. Devletin ezmek istediği direniş çizgisinin politik olarak en iyi temsilcileri ve sözcüsü olduk. Politik olarak diyorum, çünkü fiilen direnişe gelince tüm devrimci tutsaklar aynı kararlıkla direniyorlar; benim burada vurguladığım nokta öteki gruplardan devrimcilerin emeğine ve direnişçi kimliğine zerre kadar halel getirmiyor. Ben bir parti ya da grup adına izlenen genel politika üzerinden konuşuyorum. Nihayetinde insanların direnci temelde izlenen politikayla sıkı sıkıya bağlantılıdır. Politikadaki berraklık ve kararlılık açısından bakıldığında, zindan cephesindeki direnişin temsilcisi artık partimizdir. Ve bu, siyasal poliste ve mahkeme kürsülerinde gösterilen devrimci direnme çizgisinden ayrı bir durum değildir, aynı çizginin zindan cephesindeki yansımasıdır.

Zindan cephesinde öteki akımların tavrı ne diyeceksiniz. Bu soruna şimdilik girmek istemiyorum, şunu söylemekle yetineceğim: CMK'nın tavrına bakın, tüm öteki akımların tavrının ne olduğunu da görürsünüz.

Bu saldırı aynı zamanda partimize yönelik bir

saldırı olmuştur ve partimiz, bu saldırıyı onurla ve dirençle göğüslemiştir. Tablo ortadadır. İçerde direnilmiş, yiğitçe ölmüştür; dışarda ise kararlılıkla sahip çıkma pratiği gösterilmiştir. Bugün hala işçi ve memur kesimleri ile devrimci demokratik çevrelerde duyarlılık oluşturmak ve oluşmuş bulunan duyarlılığı korumak çerçevesinde sürekli bir çabamız var. Yine uluslararası cephede, Avrupa'da, bu çaba en iyi partimiz tarafından gösterilmiş, etkin ve yaygın bir kampanya örgütlenmiştir.

Tüm bunlar göstermektedir ki, partimiz bu saldırıyı yiğitçe göğüslemiştir. Bu saldırı karşısında dirençli ve iradeli davranmıştır, bu saldırıyı püskürtme kararlılığı ortaya koymuştur. Hiçbir geri adım atılmadığı gibi, büyük bir moral kazanılmış ve bu pratik içerisinde büyük bir direnme kapasitesi sergilenmiştir. Bu çabalar içinde partimiz onur ve itibar kazanmıştır.

Eğer bu böyleyse, öte yandan bugün zindanlar Türkiye'deki sınıflar mücadelesinin kritik bir halkasıysa, bu doğrudan Türkiye'deki sınıf mücadelesinin genel gidişatını ilgilendiren bir sorunsal ve böyle bir sorunda partimiz pratikte de izlenebilen bir kararlılık çizgisinin temsilcisi olmuşsa, bu uğurda gerektiğinde ölmesini bilmek kadar bu saldırıyı göğüslemesini de bilmişse, işte bu büyük bir onurdur. Bu bir onurdur ve bu onur partimizindir.

Direnişçi yoldaşlarımız partimizi onurlandırmışlardır

Bu onura layık olmak hepimizin, bütün bir partinin, parti çeperinin, parti militanlarının, sempatizanlarının görevidir. Yoldaşlarımızın salt ölümleriyle değil, bu politikanın anlamını gören düşünsel güçleriyle de, bu konudaki öngörülerıyla de, bu politikanın püskürtülmesine ilişkin olarak uzun süredir ortaya koydukları devrimci kararlılıkla da, partimizi onurlandırmışlardır. Asıl onur buradadır. Mesele salt gerektiğinde ölümü de yiğitçe kucaklamasını bilmekten ibaret değil, politikanın kendisini teşhis etmektedir. Bunun kadar, hatta siyasal mücadele söz konusu olduğuna göre bundan da önemli olan, politika planındaki öngörü, tutarlılık ve kararlılıktır. Devletin izlediği politikaya karşı bir direniş çizgisi oluşturmakta ve pratikte buna uygun düşen bir kararlılık ve tutarlılıkla davranabilmektir.

Habip yoldaşın bize ulaşan son mektuplarının birinde şunlar söyleniyor (bu mektup Ağustos sonunda İsviçre'den bir işçi yoldaşa yazılmıştır): "... *sermaye devleti, ulusal hareketin teslimiyet platformundan da güç alarak, şu sıralar yeni bir saldırı dalgası başlatıyor. Bunun bir ayağı da cezaevleri, cezaevlerindeki devrimci dinamizmdir. Af, pişmanlık yasası vb. girişimler bu saldırının esasını oluşturuyor. Bu yeni saldırı en azından '91 kadar karşılık bulacak, yani tahribat yaratacak. Buna karşı etkin bir mücadele ile yüz yüzeyiz. '96 direnişinin 3. yıl dönümünde Eskişehir saldırısını bir kez daha püskürttük. Ama bu işin sadece basit bir yönüydü. Esas saldırı önümüzdeki süreçte gelecek. Ancak kendi adımıza, bu saldırı karşısında esnemektense kırılmayı tercih ediyoruz. Biz hazırız. Partinin bayrağına leke sürmeyeceğiz!*"

Onur işte buradan gelmektedir, onur tam da bu berrak ve kararlılık ifadesi politik bakış açısıdadır. Gene, Merkez Komitesi'ne yazılan mektupta, ki bu Habip yoldaşın bize ulaşabilen en son mektubudur, MK'ya hitaben söze şöyle başlanmaktadır:

"Sevgili yoldaşlar; Zindanlar sürecini biliyorsunuz, önümüzdeki sürecin ağır bedeller ödemeyi gerektiren bir saldırı süreci olacağı malumdur. Bedel ödemekte hiçbir tereddütümüz yok. Ancak kendi başına bedel ödememizin bir şey ifade etmeyeceğini siz de biliyorsunuz. '96 SAG ve ÖO sürecindeki durumumuz buna en bariz örnektir.

"Süreci önden politik bir öngörü ve hazırlıkla

karşılama zorunludur. CMK'da olmamamız önemli bir dezavantajdır. Bu dezavantajı bir nebze de olsa Cezaevleri Merkezi Örgütüllüğü'ni oluşturarak gidermeye çalıştık. Önden süreçleri tahlil etmek, buna uygun taktik politikaları geliştirerek merkezi düzeyde güçlerimizin önüne koymak, sürece hazırlık anlamında oldukça önemlidir. Özellikle Cezaevi Merkezi Örgütüllüğü'nü ilan ettiğimiz bir yerde merkezi politika daha da zorunlu hale geldi. Çünkü tüm güçlerimiz Cezaevleri Merkezi Örgütüllüğü'nün ne diyeceğine bakıyorlar. Böyle olması da doğal..."

İşte bu bir bakış açısidir. Yani bir politika, bir saldırı görülmekte, bu saldırının anlamı değerlendirilmekte, buna karşı hazırlık yapılmakta, MK şahsında tüm parti uyarılmaktadır. Pratikte gösterilen kararlılık ve izlenen direniş çizgisi bu temeldedir, ölümü göğüslemesini bilmek burada bir sonuçtur. Yoldaşlarımız ölmeyebilirlerdi de, politik açıdan buradaki başarı ve onuru yine de hakederlerdi. Ama yoldaşlarımız yiğitçe öldüler de. Biz bu yiğitliği bu politik bakış açısından, bu politik öngöründen, bu politik direnme çizgisi üzerinden kavarsak ancak, onu gerçekten tam olarak kavramış ve yerli yerine oturtmuş oluruz. Bununla da kalmayız, bundan sonraki görevlerimize de doğru bir biçimde ve onun gerektirdiği bir enerjiyle sarılmayı başarabiliriz.

Çatışma bütün yakıcılığı ile orta yerde duruyor

Bu saldırı püskürtülebilecek midir? Bu saldırı püskürtülmek zorundadır, bu zorunludur, soruyu böyle yanıtlamayı tercih ediyorum. Bu saldırı aslında bu katliamın ardından gündeme gelen direnişle püskürtülebilirdi. Durduk yerde başkent'in göbeğinde, üstelik bir Amerikan gezisi sabahında, 10 devrimci vahşice katledildi, onlarcası ağır biçimde yaralandı ve sakatlandı. Aradan yalnızca iki-üç gün geçtikten sonra bunun bir planlı katliam olduğu, öteki herşeyin bir bahane olduğu anlaşılmaya başlandı. Yani kontra medyayla kamuoyunu ve halkı aldatma çabaları çabucak çöktü. Ülke çapında zindanlarda direniş vardı, vahşi bir katliamı izleyen ve bu katliama karşı derin bir öfkeyi yansıtan ve büyük bir kararlılığı ifade eden bir genel zindan direnişi vardı. Bu direniş iyi bir biçimde değerlendirilerek bu saldırı daha bu aşamada püskürtülebilirdi. Böylece en az bir sene de bir parça nefes alınırdı. Yazık ki bu başarılamadı, bunun gerektirdiği irade gösterilemedi. 10 tutsağın katledilmesiyle suçüstü yakalanan bir rejimin sıcaklığına yeni toplu katliamlara cesaret edemeyeceği

Bu saldırı püskürtülebilecek midir? Bu saldırı püskürtülmek zorundadır, bu zorunludur, soruyu böyle yanıtlamayı tercih ediyorum. Bu saldırı aslında bu katliamın ardından gündeme gelen direnişle püskürtülebilirdi. Durduk yerde başkent'in göbeğinde, üstelik bir Amerikan gezisi sabahında, 10 devrimci vahşice katledildi, onlarcası ağır biçimde yaralandı ve sakatlandı. Aradan yalnızca iki-üç gün geçtikten sonra bunun bir planlı katliam olduğu, öteki herşeyin bir bahane olduğu anlaşılmaya başlandı. Yani kontra medyayla kamuoyunu ve halkı aldatma çabaları çabucak çöktü. Ülke çapında zindanlarda direniş vardı, vahşi bir katliamı izleyen ve bu katliama karşı derin bir öfkeyi yansıtan ve büyük bir kararlılığı ifade eden bir genel zindan direnişi vardı. Bu direniş iyi bir biçimde değerlendirilerek bu saldırı daha bu aşamada püskürtülebilirdi. Böylece en az bir sene de bir parça nefes alınırdı. Yazık ki bu başarılamadı, bunun gerektirdiği irade gösterilemedi. 10 tutsağın katledilmesiyle suçüstü yakalanan bir rejimin sıcaklığına yeni toplu katliamlara cesaret edemeyeceği görülemedi. (...)

MGK şu günlerde bir toplantı yapacak, bakalım ne çıkacak oradan. Ama MGK toplantısı işin görünürdeki cephesi. Asıl saldırı tezgahı her zaman olduğu gibi altan alta adım adım örülüyordur. Kaldı ki MGK yeni hücre tipi cezaevlerinin inşa edilmesi, yapımları sürenlerin hızlandırılması kararını katliamı izleyen toplantıda da açıklamış bulunuyor. Son birkaç yılda ve özellikle de şu son süreçte gösterilmiş bulunan bazı tutarsızlıklar ne olursa olsun, ortada 20 yılın bir direnme geleneği var. Herşeye rağmen bu var, bu bir olgu. Bu, devletin yeni saldırı politikalarının boşa çıkarılabilmesinin en büyük güvencesi.

görülemedi. (...)

MGK şu günlerde bir toplantı yapacak, bakalım ne çıkacak oradan. Ama MGK toplantısı işin görünürdeki cephesi. Asıl saldırı tezgahı her zaman olduğu gibi altan alta adım adım örülüyordur. Kaldı ki MGK yeni hücre tipi cezaevlerinin inşa edilmesi, yapımları sürenlerin hızlandırılması kararını katliamı izleyen toplantıda da açıklamış bulunuyor.

Son birkaç yılda ve özellikle de şu son süreçte gösterilmiş bulunan bazı tutarsızlıklar ne olursa olsun, ortada 20 yılın bir direnme geleneği var. Herşeye rağmen bu var, bu bir olgu. Bu, devletin yeni saldırı politikalarının boşa çıkarılabilmesinin en büyük güvencesi.

Bu politikanın püskürtülmesi gerektiğini söylüyorum ve 20 yıllık sürecin bu politikanın püskürtüleceğini de gösterdiğini eklemekle yetiniyorum. Ötesindeki herşey kuşkusuz geleceğin ve pratiğin sorunudur. Gösterilecek direnme ve kararlılığa, devletin saldırganlığını kıracak politik basınca bağlıdır.

Devlet bugün Kürt hareketini teslim almanın büyük avantajını yaşıyor. Kürt siyasal tutuklularının uysal uysal boyun eğiyor olmalarının moral gücünü ve avantajını yaşıyor, buradan gelen bir pervasızlığı var. Sorunu, halihazırda toplumda fazla da etkisi olmayan devrimci akımların zindan cephesinde ezilmesi olarak görüyor.

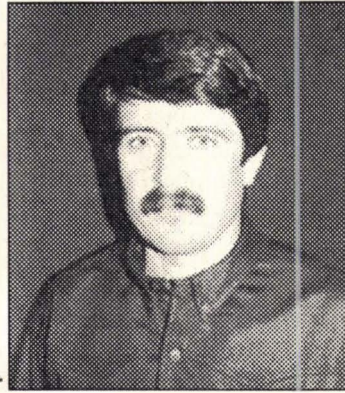
Eğer devrimci akımlar da soruna zindanlarda arada böyle şeyler oluyor ve geride kalıyor rehabetiyle bakarlarsa; buradaki politik saldırının derin anlamını ve sonuçlarını görmez ya da görmezlikten gelirlerse; bunun gerektirdiği kararlı bir direnme çizgisi gösterilmediği takdirde doğabilecek olan ağır sonuçları değerlendiremezlerse, işte bu durumda ağır bir zaafiyet alanı doğar, sonuçta başka türlü bir gelişme de ortaya çıkabilir. Ama 20 yılın deneyimine ve birikimine rağmen böyle düşünmek için de normalde ve halihazırda çok belirgin bir neden yoktur.

Bu aynı zamanda siyasal tutuklularla dayanışma kampanyasının neden gevşetilmeksizin, tersine çok etkin bir biçimde sürdürülmesi gerektiğini de anlatıyor. Bu çerçevede Ulucanlar katliamının neden gündemde tutulması gerektiğini de anlatıyor. Ve zindanlarda, devletin kendi politikasını uygulama isteği ve kararlılığına bağlı olarak, her an yeni gelişmelerin ortaya çıkabileceğinin farkında olmak gerektiğini de anlatıyor.

Bu görev ve sorumluluklara işaret ederek, sözlerimi noktalıyorum.

(Bu metin TKİP Merkez Yayın Organı Ekim'in Ekim '99 tarihli 209. sayısından alınmıştır)

Süreci partiyle karşılamanın bir adımı daha...

Habip Gül

Fransa'dan Rusya'ya, İtalya'dan Güney Kore'ye, Danimarka'dan Lübnan'a, Bulgaristan'dan İspanya'ya, Belçika'dan İsveç'e, Yunanistan'dan İngiltere'ye, Almanya'dan İsviçre'ye, Amerika'ya, Arnavutluğa... '97 yılı, dünyanın birçok ülkesinde, milyonlarca işçinin eylemliliklerine, grev ve genel grevlerine, yaygın ve militan halk direnişlerine sahne oluyor.

Emperyalist-kapitalist sistemin yaşadığı iktisadi ve siyasal krizin bir sonucu olarak, çürüme, çeteleşme ve yozlaşma giderek derinleşiyor. Uluslararası burjuvazi için derinleşen krizi hafifletmenin tek yöntemi, işçi sınıfı ve emekçi halklara karşı daha fazla sömürü, daha fazla soygun, barbarlık ve zulümdür. Fakat bunun öte yüzü ise, azgın sömürü ve zulmün mayaladığı direniş, başkaldırı ve isyandır.

Bugün dünyanın birçok ülkesinde sınıf mücadelesi yükselmektedir. Bunun en son ve görkemli örnekleri ise; Rusya işçi sınıfının 25 milyonluk kitlesiyle, 27 Mart '97'de, şalterleri indirerek genel greve gitmesi ile Arnavutluk halkının emperyalist boyunduruğa ve kapitalist soyguna karşı hala da sürmekte olan isyanıdır. Oysa daha birkaç yıl önce, emperyalist-kapitalist sistemin "yeni dünya düzeni" demagojisinin üzerinde yükseldiği biricik zemin, bu iki ülkenin (Rusya ve Arnavutluk) de içinde bulunduğu ülkelerdeki geriye dönüş süreçlerinin bir çöküşle noktalanmış olmasıydı. Ama bugün Rusya proletaryası ve Arnavutluk emekçileri, emperyalist-kapitalist haydutluğun yıkıcı sonuçlarına karşı başkaldırının en somut ve canlı örnekleridir.

Yaşadığımız coğrafyada da sınıfsal karşıtlık ve çelişkiler derinleşerek sürüyor. Kürdistan'da on yıllardır yanan ulusal özgürlük ateşi, ideolojik olarak belli kırılmalara uğrasa da, söndürülemez. Türkiye cephesinde ise, işçi sınıfı ve emekçilere yönelik sömürü ve soygun politikaları pervasız bir terör eşliğinde sürdürülüyor. Özelleştirmeler, tensikatlar,

sendikasılaştırma, sıfır sözleşmelerin dayatılması, üçlü rakamlarla ifade edilen enflasyon karşısında her geçen gün derinleşen açlık ve yoksulluk, ilk akla gelenler...

İşçi sınıfı ve emekçiler cephesinde ise, Gazi ve '96 devrimci 1 Mayıs'ı dışta tutulursa, direnişlerin yaygınlığına rağmen, sınıf dayanışmasından yoksun, mevzi ve ekonomik taleplerle sınırlı, reformist ve sendikalist cendereyi aşmakta zorlanan bir hareketlilik söz konusudur. Dönem dönem bu sınırı zorlayan, politik taleplerin renk verdiği eylemler söz konusu olsa da, bunlar mevzi direnişler olarak kalmaktan kurtulamamakta, devrimci ve komünist bir önderlikle buluşup onun tarafından yönlendirilmediği ölçüde, darlaşıp kısırlaşmaktadır.

Emperyalist-kapitalist sistemin derinleşen krizine, yaşadığı tüm çürüme ve kokuşmaya rağmen, gerek tek tek ülkelerin işçi sınıflarının komünist önderlikten yoksunluğu, gerekse uluslararası işçi sınıfının enternasyonalist bir örgütlülüğünden yoksunluğu, uluslararası burjuvazinin en büyük avantajıdır.

İşçi sınıfı ve emekçi halklar için yeni bir devrimci yükseliş ve direniş döneminin belirtilerinin arttığı günümüzde, sürecin Türkiye cephesinde, komünistler, yeni yükseliş dönemini işçi sınıfının ihtilalci partisiyle karşılamayı hedeflemektedirler. Bugün geline yerde işçi sınıfına somut politik müdahalenin olanaklarına her zamankinden daha fazla sahiptirler.

Düzen karşısındaki illegal ihtilalci konumlanışları, illegal örgütsel faaliyette yaygınlık, sınıfa müdahalede süreklilik ve sınıf içerisinde yaratılmış mevzilenmelerin yanı sıra açık alan faaliyetindeki kurumsallaşmaları ile sınıf hareketine değişik cephelerden müdahalenin birçok olanağına sahiptirler. Yerel bültenlerin yanı sıra *Kızıl Bayrak*'ın periyodunun haftalık indirilmesi gerçekleşmiş bulunmaktadır. Bu yeni adımı, gerek güncel politika

alanında sınıfa ve kitle hareketine daha güçlü müdahale, gerekse sınıfın öncü partisini inşa sürecinde hızla mesafe alma doğrultusunda bir atılım olarak değerlendirmek abartı olmayacaktır.

Her atılım daha fazla görev ve sorumluluk demektir

Türkiye ve uluslararası işçi sınıfının önemli avantaj ve dezavantajlarla girdiği bu süreçte, tarihin biz komünistlere yüklediği

görev ve sorumlulukların

bilinciyle hareket etmek zorundayız. Bu herşeyden önce, bir devrim toprağı olan Türkiye coğrafyasında, işçi sınıfına ve emekçi kitlelere yönelik güçlü ve etkin bir politik müdahale demektir. Sınıfın kendiliğinden eylemine bilinç ögesini taşımak, ekonomik taleplerini politik taleplerle bağdaştırmak, sınıf çıkarları doğrultusunda ve sınıf perspektifiyle iktidar mücadelesine seferber edebilmek demektir. Böylesi bir dönemde çok yönlü araç ve yöntemlerle yaşamın her alanında sınıfı kuşatmak canalcı bir önem taşımaktadır. Bugün politik yayın organımız *Kızıl Bayrak*'ın periyodunun haftalık indirilmesi de böyle bir perspektifin ve ihtiyacın ürünüdür.

Daha kısa periyodlarla sınıfa politik olarak müdahale etmek, bir yandan güncel politik gelişmeler üzerinden sınıf ve emekçi kitlelerle bağ kurarak sınıf bilincini daha bir yoğunluklu taşıma olanağı sağlarken, diğer yandan devrimci bir mevzi olan açık faaliyet alanında düşmanın tüm saldırılarına rağmen daha güçlü bir kurumlaşmayı sağlayacaktır. Kuşkusuz işlevi sadece bunlarla sınırlı değildir. En önemlisi, bunun partileşme çabamızın somut bir adımı olmasıdır. Parti politikasını, önderliğini, tarzını güncel gelişmeler üzerinden zamanında sınıfa taşımanın bir aracı olma işlevini yerine getirecektir.

Bu alanda da her sınıf devrimcisi militan, sürecin kendisine yüklediği görev ve sorumlulukların bilinciyle *Kızıl Bayrak*'ı sahiplenmeli, işlevini yerine getirebilmesi için azami bir çaba, yoğun bir enerji harcamalıdır.

* Bir komünist hangi koşullarda olursa olsun, kendisini *Kızıl Bayrak*'ın millitan bir dağıtıcısı olarak görmelidir:

* Diğer birçok aracın yanısıra *Kızıl Bayrak*'ı, sınıfla bağ kurmanın önemli ve etkili bir aracı olarak kullanmalıdır.

* *Kızıl Bayrak*'ı ulaştırdıkları işçi, memur, öğrenci ya da sıradan birey ve grupların taşıdıkları mücadele dinamizmini, o alandaki avantajlar ve dezavantajlar, eleştiriler, talepler, özlem ve kaygıları politik bir bakış açısıyla değerlendirip *Kızıl Bayrak*'a ulaştırmalıdır. Bu yönüyle de her komünist politik yayınının doğal bir muhabiri olmalıdır.

* Özellikle politik yayınının hedef kitlesi olan ileri işçi ve emekçi kesimlerin kendilerini *Kızıl Bayrak*'ta bulmaları, onun üzerinden kendilerini ifade etmeleri için, bu alanda çalışan militan ve taraftarlarımıza önemli görevler düşmektedir.

* Devrimci yaratıcılık ve iradeyle düşmanın bize ve politik yayınıma yönelik saldırılarını boşa çıkartarak, onu yaygın bir biçimde işçi ve emekçi kitlelere ulaştırmak ise, bu yayının işlevini yerine getirmesinde en can alıcı noktadır.

Unutmayalım ki; *Kızıl Bayrak*, bulutları dağıtarak güneşin bir an önce doğmasını sağlayacak bir rüzgardır.

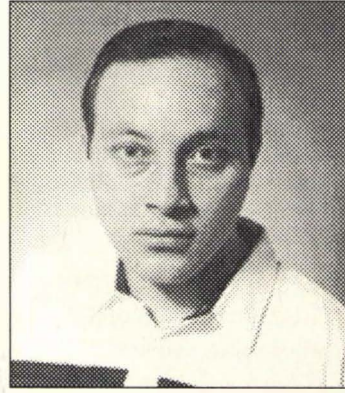
Herşey parti için!

Herşey sosyalizm için!

İsrail, Türkiye ve Kürtler.../2

İsrail detantı/İsrail ostpolititiği

Ümit Altıntaş

Nitekim İsrail Kürt sorununda bir yandan Türkiye'ye askeri destek verirken, Abdullah Öcalan operasyonunda yer alırken, hemen sonrasında da SKP (Sürgünde Kürt Parlamentosu) Yaşar Kaya ile görüşüp reform ayağını da bizzat tutmaktadır. İsrail basını uzmanları, Kürt ve Azeri politikalarında bile aracısız/doğrudan ilişkileri önemli görmekte, gerekirse ara ülkeleri (Türkiye) taşeronluk/jandarmalıkta tasfiye ihtimalini şimdiden gözetmektedirler. En sonu İran bugün ne barış ne de savaşla yola getirilebilecek bir konumda bulunmamakta, ama Arap ülkeleriyle olan çelişkileri yüzünden İsrail ostpolititiğini durdurma olanağı pek de bulunmamaktadır. Her halükarda İran İsrail için ancak bir orta vadeli hedef olarak durmaktadır.

Burada Blok'un ne işe yaradığı sorunu var ki bundan önce İsrail'e ve yeni güvenlik anlayışına bakmamız gerekiyor. İsrail kuruluşundan bu yana savaş hali uygulaması içinde olan, Mısır sınırı dışında (bu da ancak '79'dan beri) hiçbir sınırı hukukten tanınmayan bir devlettir. Toplum, güvenlik ihtiyaçlarıyla sınırlı nüfus arasındaki açığı kapatmak için tümüyle askerileştirilmiş durumdadır. Faşizmin İkinci Dünya Savaşı'ndaki altı milyon yahudiye katli hafızalarda canlı tutularak, hatta bunu canlı tutmak için eski nazilerin izi sürülerek, topluma; eğer ne yolla olursa olsun var olamazsak, sadece ırkımız-dinimiz yüzünden yok olacağız/edileceğiz mesajı verilir. Bu, ırkçılık yüzünden neredeyse yok olacak bir ırkın ırkçılığa eğilim ve meşruluk tanınması gibi tarihin gördüğü en trajik olgulardan biridir.

İsrail bu 50 yıl içinde dört kapsamlı savaş yaşadı. ('48- '56- '67- '73) hemen tüm Arap devletleriyle savaştı. Buna karşın, '89 sonrası tek kutuplu Yeni Dünya Düzeni ve İsrail'in bölgede bu projede tuttuğu yer, artık doğrudan savaş ya da savaş tehdidiyle varoluş koşulların şimdilik İsrail için bir ihtiyaç olmaktan çıkarmıştır. Arap ülkelerinin ise, dünkü iki kutuplu dünyada bile

askeri ve siyasi olarak zayıf kaldıkları bu mücadelede bugün bir adım atmaya güçleri de niyetleri de yok. İsrail'e yeterince güçlü bir ordu ile gelişmiş bir savaş sanayinin varlığı yetiyor. Yeni güvenlik anlayışı ise, var olan durumun mümkün olduğunca az ama görüntüde büyük bir tavizle bir normalizasyon sürecine sokmaktan ibaret. İsrail var olduğu sürece, ona yakın ya da komşu Arap devletlerinin ithalata dayalı bir silahlanmanın yıpratıcı sürecinden kaçınamayacakları; bunun toplam mali ve sinai imkanları dengesizleştirici ve verimsizleştirici rolüyle, sırf silah sanayini ve bağlantılı sektörleri kurmaya yönelecek bir yenilenme olanağı bırakılmayacağı da açıktır.

Filistin İntifadası'nın rolü

İsrail'in detant-barış politikacılığı sadece kendi ostpolititiğinin, Doğu'yu ekonomik fethetme yönelişinin bir sonucu değildir. '87'de başlayan Filistin İntifadası, siyonist devletin bütün sistematik terörüne rağmen durdurulamadı. '60'lardan beri bir gerilla mücadelesi yürüten ve o dönemin devrimci ulusal kurtuluşçuluğunun yükselen dalgasına rağmen başarıya ulaşamayan Filistin mücadelesi ise en olumsuz sonuçlar üzerinden yeniden ayağa kalkmayı bildi. '82'de İsrail Lübnan'ı işgal etti ve Filistin halkını ve gerillalarını bölgeyi terke zorladı. Bu gerilla mücadelesinin hemen tamamen sönmülmesini doğurdu. Dış koşullar açısından ise olumsuzluk, tüm '80'ler boyunca süren soğuk savaş ve neo-liberalizmin ideolojik saldırılarının güçleniyor olmasından kaynaklanmaktaydı. Böylece ne dış politik destekleyiciler üzerinden ne de gerilla savaşıyla temsili olanağı kalmayan Filistin halkı, işgal altındaki topraklarda '87'de İntifada'yı yarattı. İntifada'nın en ilginç yanı, dünyanın en terörist ülkesine karşı bir kent ayaklanmacılığı pratiği olmasıdır. İşgal altındaki toprakların demografik olumsuzluklarına karşın başarıyla yürüyen ve devlet terörüne rağmen kırılmayan bu hareketlilik, yıllarca bir mücadele yorgunluğu eğilimi göstermeksizin sürdü.

Ancak İntifada'nın zayıf yanı onun önderliği idi. FKÖ ve onun içindeki baskın grup olarak Arafat liderliğindeki El-fetih grubu, '80'lerin süreci içinde önemli bir iç evrim yaşamışlardı. '60'ların ve '70'lerin dünyasında, sosyalizmin ve devrimci ulusal kurtuluş savaşlarının politik etkisiyle, devrimci şiddete dayalı bir kurtuluş-mücadele eksenine ve sosyalizme yakın bir ulusalcılığa sahip olan bu ve benzeri akımların, bulundukları mücadele alanlarında hakim-ezen ulusun devrimci dinamikleriyle birleşemedikleri ölçüde, sorunu ortaya koyabildikleri ama çözücü bir güce ulaşamadıkları görüldü. Sadece FKÖ değil, bir ölçüde Talabani'nin KYB'si de aynı sürecin tipik Ortadoğu örneklerinden biri sayılmalıdır.

Dolayısıyla İntifada'nın açmazı, tabandaki mücadele gücüyle onun siyasi önderliği arasında

giderek genişleyen açıdan doğmaktaydı.

İsrail'in çifte hesabı/kazancı...

Bunun bir açmaz olduğunu belirtirken, yine de bir ihtiyat payı koymamız gerekiyor. Bu devrimci süreç açısından bir açmazdı. Yeni ve daha ileri bir devrimci önderlik yaratılmaksızın, İntifada'nın, ne kadar güçlü bir direniş dinamiği olursa olsun, yorulması ve sönmülmesi son derece doğaldı. Buna karşın İntifada ile FKÖ arası açığı; hem İntifada karşısında zayıf kalan ve bir çözüme bağlanmak ihtiyacı bulunan, fakat hem de FKÖ karşısında güçlü olan ve bir çözüme kavuşturma imkanı bulunan İsrail'in soruna bir çözüm bulma olanağı idi. Giderek ehlileştirilebilecek bir FKÖ yaratılacak ve buna paralel belli bazı reformlarla düzeltmelere gidilecekti. İsrail, böylece sadece kendisine karşı bir mücadele dinamiğini (hem de dört savaşta yok edemediği) ortadan kaldırmış olmakla kalmayacak; tam da bu sayede, tüm Ortadoğu'da ekonomik ve mali alan üzerinden yayılmak ve kendisine bağımlı kılmak için bir basamak elde etmiş olacaktı.

Nitekim '90'lar boyunca İsrail bu politikayı uygulamaya yönelmişti. Filistin ile ilgili barış süreci İsrail'in kontrol ettiği sınırlar içinde yıllardır sürmektedir. Burada sürecin kontrollü yürütüldüğü ve özellikle zamana yayıldığını belirtmeliyiz. Terörle reforma razı etme üzerine kurulu genel saldırı mantığı, bu süreç içinde barış sürecinin kesintiye uğraması ya da sürümcemede bırakılmasıyla, en geri haklara razı etme politikasına dönüşmüştür. Ne de olsa, Filistin için devrimci bir önderlik olanağı gözükmediği ölçüde, sürecin uzaması, tam da bu sürece hakim olan İsrail'in çıkarlarına uygundur. Bu sürümceme, siyasal sahnedeki şahinlere, geçen seçimleri kazanan B. Netanyahu gibi başbakanlara bağlandığı ölçüde, aynı zamanda bir meşruluk da yaratılmaya çalışılmakta, böylece gerçekte sürecin sürümcemede kalışının asıl nedeninin resmi İsrail devlet politikası olduğu gizlenmektedir. Barış sürecinin sürümcemede bırakılması nedensiz değildir. Bu sayede süreç Filistinliler en geri pozisyona itildikten sonra tamamlanacak, bu arada FKÖ'nün ehlileştirme süreci de en üst düzeyde sonuçlandırılmış olacaktır.

FKÖ'nün bugünden Filistin halkına karşı bir ihanet içinde olduğu düşünülürse, İsrail'in hala ehlileştirmede hangi düzeyleri ve amaçları hedeflediği sorunu ortaya çıkmaktadır. Bu iki temel başlıkta değerlendirilebilir.

Bir; sadece FKÖ hakim çizgisinin değil, fakat tüm Filistin dinamiğinin/halkının ehlileştirilmesi ve bir mücadele gücü olmaktan çıkarılması.

İki; FKÖ'nün, Filistin yönetiminin İsrail karşıtı bir konumdan çıkarılmasıyla yetinilmemesi, mali-ekonomik açıdan Ortadoğu'yu fethetmiş İsrail'e aracılık etmesi, onun siyasi tabelacılığını üstlenerek, böylece meşrulaşmasını kolaylaştıracak

bir konuma gelmesi.

Filistin dinamiğinin ehlileştirilmesi

İlkinden başlayalım. '90'ların başından beri dolaylı ve dolaysız süren barış süreci içinde Filistin'e tanınan haklar son derece güdük kaldı. İntifada sırasında fiilen kullanılabilen siyasal özgürlüklerin bile barış süreci içinde kullanılamadığı gerçek bir paradokstur burada söz konusu olan. Bu son derece güdük hakların da hiç bir güvenceye dayanmadığı ve İsrail'in en barışçıl politik kesimlerinin bile bu çizgiyi sürdürdüklerini söyleyebiliriz. Bu barış süreci görüşmelerini sürüncemeye alan resmi politikaların doğal bir sonucudur. Son olarak, E. Barak da, Güney Lübnan'dan tek taraflı bir çekilme sürecini başlatırken, Filistin toprakları üzerindeki İsrail'in yeni yerleşim alanlarını-inşaatlarını koruyacağını söyleyerek, barış görüşmelerinin kesilmesini sağlamış oldu.

Barış süreci ve Filistin davasına ihanet, FKÖ'yü parçaladı. Sadece George Habbaş'ın FHKP-C'si ya da Naif Havatme'nin önderliğindeki hareket değil, daha ılımlı Filistin politikacıları da süreci mahkum edip FKÖ'den çekildiler. Ama bu tutum genel ve soyut bir masabaşı kararı olmaktan kurtulamadı. Bu gruplar Filistin'de İntifada'yı örgütlemek ve süreklileştirmek yönünde örgütsel olmaktan önce politik bir yetersizlik içinde olduklarını gösterdiler. FKÖ'yü her yönüyle mahkum etmekte çekilen güçlük örgütsel sorunlarla da birleşince, süreç bu grupların silinmesi sonucunu doğurdu.

Bu boşluğu bir ölçüde İslami Cihat, Hamas, Hizbullah türü siyasal islama dayalı akımlar doğurdu. Bu salt İslami kimliğe dayalı bir yükseliş değil, bizzat FKÖ'nun ve barış sürecinin sert bir mahkumiyetine dayalı bir olgudur. Sanılanın aksine, burada asıl mücadele dinamiği geniş Filistin emekçi güçlerinin içindedir ve bunun henüz siyasal bir ifade kazanamamış olduğunu söyleyebiliriz. Sadece bu iki ana sağ ve sol kamp değil, bizzat Filistin yönetimi de bu dinamik üzerine politikalar yapmakta ve alttaki mücadele dinamiğinin kendi üzerinde kaçınılmaz yansımaları olmaktadır.

Bugün Filistin güvenlik güçleri bir ölçüde Mossad'ın alt birimine dönüşmüştür. Filistin polisi barış süreci protestoları ve kendi çizgisini aşan her türlü eylemliliğe ateş açmakta, İsrail ve Mossad yönetiminde Musevi yerleşimcilerin-ışgalcilerin güvenliği için toplantılar ve operasyonlar yürütmektedir. Buna rağmen, barış sürecine kendini mahkum etmiş olarak yer yer bir pazarlık payı yakalamak ve dahası, kendi üzerindeki tepkiyi hafifletmek için, sınırlı da olsa protestolar örgütlemekte, istisnai de olsa Filistin polisi İsrail askerlerine yer yer ateş açmaktadır. Bu çelişkili durum, alttaki mücadele dinamiklerinin Yaser Arafat'ın El-fetih grubunun içinde bile etki yaratmasına olanak vermektedir. Böylece Filistin polisi barış süreci karşıt gösterileri engellemek için El-fetih bürolarını basıp operasyonlar yapmak zorunda kalmıştır.

İsrail tüm bu çelişik karakterli süreci dikkate almak zorundadır. Zira barış süreci, zaten teslim olmaya hazır olan '90'ların başındaki FKÖ'nün resmen teslim alınması için değil, Filistin mücadelesinin kırılması için gündeme gelmiştir. Eğer FKÖ kolayından teslim olur ve mücadele başka devrimci önderliklerle birleşirse, barış süreci de İsrail için derhal bir politika olmaktan çıkar.

Şimdi de İsrail'in ikinci amacına bakalım.

Ortadoğu'da yayılmanın basamağı olarak barış süreci

İsrail barış görüşmelerinde ve FKÖ'nün ehlileştirilmesinde attığı adımların sonucu olarak bir dizi mali-ekonomik ve diplomatik adım da atmıştır. Bunlardan en dikkate değer olanı, İsrail ekonomisi içinde üretim için temel önemde olmayan bazı sektörlerin bizzat Filistin topraklarına taşınıyor oluşudur. Bu Filistin'den sözde çekilen İsrail'in burada her tür varlığını (bu arada İsrail yerleşimlerini de) meşrulaştıran bir yan taşımakta, dahası bir ekonomik rüşvetle bunu sağlamaya çalışmaktadır.

Halbuki olan hiçbir ekonomik kısıntının dahi alınması olmayacak, hammadde, teknoloji, aramal, yönetim gibi binbir yolla, resmen ve fiilen, Filistin'in, ekonomiden başlayıp politikaya uzanan bir alanda yeniden sömürgeleştirilmesi ve kuklalaştırılması olacaktır. Bu herşey bir yana sömürü ve sefaletin artışı yolunda (Filistin topraklarında üretimin daha düşük ücretle ve daha az sosyal güvenlikle sürdürülmesi sayesinde) bir kaynak aktarımı olabilir. İsrail ve Filistin arasında bir eşitsizliğe ve bağımlılığa dayalı ekonomik ve toplumsal entegrasyon artacaktır. Bu şimdiden, Gazze belediyelerinin sırf İsrail'e elektrik borçlarını ödeyememesi yüzünden bile gözlenebilir.

Dolayısıyla İsrail, klasik sömürgeciliğin açık sömürü baskı yöntemlerinden yeni-sömürgeciliğin gizli ya da örtülü yöntemlerine dönen bir süreç yaşamaktadır.

İsrail bu süreçten daha ileri sonuçlar beklemektedir. Barış görüşmeleri İsrail'e, Ürdün ve Mısır başta olmak üzere, Arap ülkeleriyle olan diplomatik ve ekonomik ilişkilerini sıklaştırmak, yani yeni sömürgeciliğini bu alanlara taşımak fırsatı vermiştir. Tüm Arap dünyası içinde İsrail ile en yakın ilişkiler içindeki bu iki ülkenin de, tam da bu ilişkiler yüzünden, ciddi iç pratik sıkıntıları bulunmakta, ya da halk basıncı yüzünden İsrail karşıtı politikalara mecbur kalmaktadırlar.

'91 Körfez Savaşı sırasında, Ürdün, halk tepkisi yüzünden, Irak'a fiilen bir lojistik destek olma durumuna göz yummak zorunda kalmıştır. Mısır ise '79 Camp David antlaşmasından beri Sina Yarımadası'nı almış olmasına rağmen, bugün hala ciddi bir İslami muhalefetle karşı karşıya bulunmaktadır. İsrail'in bu ülkelere mali ve ekonomik alanlardan girmesi bile ciddi iç sıkıntılar yaratabilecektir.

Böylece barış sürecinin yarattığı bir başka fırsat İsrail için devreye girmektedir. İsrail, Filistin yönetimine, sadece Ürdün ve Mısır ile ekonomik ilişkiler kurma olanağı vermektedir. Böylece hem İsrail sermayesi Filistin kanalı üzerinden bu ülkelere akma ve talan fırsatı bulacak, hem de buradan doğabilecek kısıntılar üzerinden, Filistin yönetiminin kukla karakteri sağlamlştırılabilecektir.

Hedefte tüm Ortadoğu, hatta Orta Asya var

Yine de bu kadarı hayli yetersizdir. İsrail'in ostpolitik hedefi tüm Ortadoğu'ya hatta Orta Asya'ya uzanmaktadır. Orta Asya için Ortadoğu'ya yayılmak gerekirken, burada ekonomik bir yayılma için de öncelikle tüm Arap ülkelerine karşı bir barış-detant sürecinin önü açılabilmelidir. Bunun önünde ise üç temel engel bulunmaktadır: Suriye, Irak ve İran.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>, Suriye, diğer bir deyişle "Arapların kalbi". Doğal

olarak, bugünkü Suriye BAAS-Hafız Esad rejimini yıkma olanağı görülmediğine göre, yapılması gereken hızla Suriye ile barışı sağlamaktır. Ancak bu yolla İsrail meşrulaşmış ve tüm Arap dünyasında politik sakinimler duymaksızın ekonomik ilişkiye girilebilecek bir ülke haline gelmiş olur. Bu yüzden barışçı E. Barrak, Güney Lübnan'da Cezine'den tek taraflı çekilmekte, ama yahudi yerleştiriciler için Filistin barış sürecinin kesintiye uğramasını önemsememektedir. Dahası, sonra daha ayrıntılı görebileceğimiz gibi; Türkiye ile askeri bir blok içinde olmasına ve Suriye'ye karşı ezeli düşmanlığa rağmen, Türkiye Ekim '98'de Suriye'ye karşı savaş tehditleri savururken, bunu diplomatik bir düzeyde dahi sahiplenmemiş, yorumsuz ve yansız bir görüntüyü bilinçli olarak tercih etmiştir.

İsrail'in tüm Ortadoğu'yu sömürgeleştirmesinin iki temel ayağı bulunmaktadır. İlki, bölgenin petrol üretim ve nakil hatlarını kontrol etmek. Ve ikincisi, bölgenin su üretim ve dağıtım hatlarını kontrol etmek. İsrail Türkiye üzerinden hem Bakü-Ceyhan petrol boru hattında doğrudan tuttuğu yeri ve Kerkük-Yumurtalık petrol hattında dolaylı rolünü bir de Suriye (Kerkük-Lazkiye petrol boru hattı) üzerinden tutmak, bu konuda rakipsiz ve alternatifsiz kalmak istemektedir. Aynı sorun, su alanında İsrail'in GAP'ta artan ve gizlenen etkisinin güneyde Suriye'de de bir karşılık bulmasında da vardır. Suriye bölgenin su kaynaklarını İsrail için tümenden kesebilecek ve bir rakip olabilecektir. Bu nedenle İsrail, mümkün olduğunca hızla Suriye ile barışarak, onun ekonomik geriliğini ve politik sıkışmışlığını kullanmak istemekte, bu iki alternatif su ve petrol kanalını kontrol etmeye çalışmaktadır. Bu İsrail'e tüm bölgenin su ve petrol kaynaklarının tam kontrolünü verecek, aynı zamanda ona rakipsiz bir politik konum kazandıracaktır.

Irak ise son büyük Arap savaşının bir tarafıdır ve bu savaşta FKÖ Irak'ı desteklemiştir. Bu yüzden Irak, Araplar için İsrail karşısında bir başka mücadele önerisi olarak durmaktadır. Bugünkü tablo içinde, Irak rejimi devrilebilir ve toprak bütünlüğü parçalanabilir. İsrail, bu politikayı, kendi genel Arap detant-barış politika taktikleriyle uyumlulaştırmakta belli bir doğal zorluk içindedir.

Bu konuda İsrail'in ihtiyacı bir taşeron jandarma (Türkiye) üzerinden kukla bir devletle (Kürdistan) Irak'ı parçalamaktır. Nasıl ki, bugünkü kirli Filistin barışı, Filistin dışında Ürdün ve Mısır'ı da içine alan bölgesel bir ekonomik fetih planıysa; Suriye-Kuzey ve Güney Kürdistan üzerine askeri ve ekonomik bölgesel fetih planı da, bölgenin su-petrol kaynaklarının kontrolü ve bu üç ülkeyi (Suriye-Türkiye-Irak/kurulursa Kürdistan) bağımlılaştırmaya dönük bütünlüklü bir plandır.

Nitekim İsrail Kürt sorununda bir yandan Türkiye'ye askeri destek verirken, Abdullah Öcalan operasyonunda yer alırken, hemen sonrasında da SKP (Sürgünde Kürt Parlamentosu) Yaşar Kaya ile görüşüp reform ayağını da bizzat tutmaktadır. İsrail basını uzmanları, Kürt ve Azeri politikalarında bile aracısız/doğrudan ilişkileri önemli görmekte, gerekirse ara ülkeleri (Türkiye) taşeronluk/jandarmalıkta tasfiye ihtimalini şimdiden gözetmektedirler.

En sonu İran bugün ne barış ne de savaşla yola getirilebilecek bir konumda bulunmamakta, ama Arap ülkeleriyle olan çelişkileri yüzünden İsrail ostpolitikini durdurma olanağı pek de bulunmamaktadır. Her halükarda İran İsrail için ancak bir orta vadeli hedef olarak durmaktadır.

(Devam edecek...)

Dünya çapında Abu-Jamal ile dayanışma kampanyası

Abu-Jamal'a özgürlük!

ABD'de 18 yıldır ölüm hücresinde bekletilen "Ezilenlerin Sesi" siyah gazeteci Mumia Abu-Jamal için burjuva hukuk kuralları bile çiğnenerek verilen ölüm cezası, Federal Mahkemenin davaya yeniden bakmayı kabul etmesi nedeniyle ertelendi. Bu erteleme olmasaydı, Ekim ortasında Pennsylvania Valisi tarafından yinelenen ölüm cezası, 2 Aralık'ta zehirli iğne ile gerçekleştirilecekti.

Mumia Abu-Jamal bir polisi öldürdüğü gerekçesiyle 1981 yılından beri ölüm hücresinde tutuluyor. Abu-Jamal'in yaşam mücadelesinin bu sürecinde son umut Federal Mahkeme. Mahkemenin seyrini ise geliştirilecek güçlü bir muhalefetin etkileyeceği açık. Vali Ridge 1995 yılında bir kez daha ölüm emri vermiş ve bu uluslararası bir yankı uyandırmış, ölüm cezası bu güçlü protestoların sonucu olarak engellenmişti. Yıllardır avukatları, sanatçılar, insan hakları savunucuları, Abu-Jamal'in ölüm hücresinden çıkarılması ve adil bir yargılanma taleplerini yineliyorlar.

Amerikan ceza hukukunun çarklarında ölüm cezasının yeniden uygulamaya konulduğu '76'dan bu yana, 500 mahkumun ölüm cesası infaz edildi. ABD başkanı Clinton, 1996'da, artan maddi giderler nedeniyle ölüm cezasının verilmesi ile infaz arasındaki sürecin kısaltılması için onay vermişti.

Abu-Jamal davası: Irkçı bir hukuk skandalı

Takvimler 9 Aralık 1981 gösteriyor. ABD eyaleti Philedelphia'da yerel saat 04.00. Bir taksi sürücüsü gece mesaisi sırasında tesadüfen bir köşeyi dönüyor. Polisler ve durdukları bir araba dikkatini çekiyor. Duruyor ve sahneyi izliyor. Ve bir polisin elindeki cep feneriyle arabada oturan birinin kafasına sürekli vurduğuna tanık oluyor.

Sözünü ettiğimiz taksi şoförü, 27 yaşındaki siyah gazeteci, devrimci, insan hakları savunucusu Mumia Abu-Jamal. Ve arabanın sürücüsü en küçük kardeşi. Onun dışında arabada arkadaşları da bulunuyor. Mumia gençlerin zor durumda olduğunu anlayınca arabadan iniyor, müdahale ediyor.

ABD'de halen sıkça rastlanan bu tarz trafik kontrolleri, o zamanlar Philedelphia'da da çok ünlüydü. Polis tarafından siyahların arabaları durdurularak terör estirilirdi. Sıkça yaşanan dayak atan beyaz polis manzaralarını, Abu-Jamal gazetecilik mesleğinden dolayı da çok iyi biliyordu. Hazırladığı röportajlarında konu, genellikle, polisin siyahlara karşı skandallara varan ırkçı saldırıları oluyordu. Amerikan hukuku ve yasalarına karşı uzlaşmaz tutumu, özellikle de polis şefi ve daha sonra da Philedelphia Belediye Başkanı F. Rizzo'ya karşı uzlaşmaz tutumu, ona daha sonra "Ezilenlerin Sesi" ünvanını ve gazetecilik ödülünü kazandırdı. Bu nedenle CIA'daki dosyası da kabarıyordu.

O Aralık gecesinde silah sesleri duyuluyor, kavganın bir evresinde. Abu-Jamal göğsünden yaralanıyor. Polis memuru D. Faulkner'in açtığı tahmin edilen silahtan çıkan bir kurşun ile. Faulkner de daha sonra yaralanıyor ve bir süre sonra da ölüyor. Abu-Jamal'in vücudundan çıkan kurşunun polisin kullandığı silahtan çıktığı ispat ediliyor. Mumia dövülüyor, tekmeleniyor, ağır yaralı halde hastaneden önce emniyete götürülüyor.

Daha sonrası göstermelik bir mahkeme, satın alınmış şahitler. Mumia, polisi öldürdüğü

gerekçesiyle idama mahkum ediliyor. Olay anında orada bulunan tanıkların, polisi öldüren kişinin, ateş ettikten sonra olay yerinden kaçtığını açıkça ifade etmelerine rağmen böyle oluyor. Tanıkların tümü, öldürenin Mamia olduğundan hiç söz etmedikleri gibi, birbiriyle örtüşen ifadelerinde, tarif ettikleri kişi de Mumia'ya hiç bir biçimde uymuyordu.

Bir süre sonra aynı tanıklar birdenbire çok değişik ve çelişkili ifadeler verecekler, kaçan, büyük iriyarı kişi, sonra yol kenarında yığılmış ağır yaralı Abu-Jamal olarak sunulacaktı.

Mahkemenin kendisi de bir seneryo hazırlıyor: Mumia önce polis tarafından hafif yaralanıyor, bunun karşısında öfkeyle ateş açıyor, polisi öldürüyor. Olay gecesini takip eden günlerde tanıkların ifadeleri böyle olmamasına rağmen, daha sonra polisin bazı konuları başka türlü "hatırlamalarına" yardımcı olduğu açığa çıkıyor.

Buna bir örnek: Davacı tarafın en önemli tanığı, bayan Veronika Jones. Polisin çok kolay baskı altına alabileceği bir kişi. Kendisine karşı açılacak uyuşturucu davasından, vereceği ifade ile vazgeçileceği sözü veriliyor. Ama yıllar sonra, davanın yeniden açılmasından sonra, bu bayan, zamanında yalancı tanıklık yaptığını itiraf ediyor. Polisin kendisine baskı ve zorlamayla ifade verdiğini anlatıyor. Veronika daha orada tutuklanıp evi arıyor.

Mumia yakalandığında, üzerinde kayıtlı bir silah bulunuyor. Balistik incelemelerde, polisin üzerinden çıkan kurşunun bu silahtan çıkmadığı ortaya çıkıyor. Daha sonra silahın kullanılmış olup olmadığını incelemek için tekrar alınıyor ve bu silah bir daha da bulunamıyor, aranmıyor da. Tıpkı ateş edip kaçan kişinin de hiçbir zaman aranmaması gibi. Philedelphia'da halkın polisi Abu-Jamal'in öldürdüğü konusunda şüpheleri artınca, hemen yeni bir tanıkla gerek duyuluyor. Bu, Mumia'yı hastanede tedavisi sırasında gözetim altında tutan polis oluyor. O, Mumia'nın hastaneye götürüldüğü gece suçunun itiraf ettiğini, "alçağı vurdum, inşallah ölmüştür" dediğini anlatıyor. Orada bulunan doktor ise bunu doğrulamıyor.

Mumia'ya kendisini savunması için tecrübesiz bir avukat veriliyor. Tesadüf bu ya, Mumia'ya ölüm cezası veren hakim o ana değin verdiği toplam 34 ölüm cezasının 32'si siyahlara verilmiş... Aynı hakim verdiği ölüm cezasının sayısı diğer meslektaşlarına göre iki kat daha fazla. Mahkeme savunmaya 150 dolar ayırdı. Bununla sadece 2 tanık mahkemeye davet edilebilirdi. Polis tarafı ise 150 tanıkla temsil ediliyordu. Mahkeme jürisinin hiç siyah üyesi bulunmuyordu. Ama jüri içinde polis örgütünde akrabası ve çok iyi arkadaşları olanlar mevcuttu. Hakim ve savcı mahkemede sevilmeyen radikal siyah gazeteci Abu-Jamal'in daha 15 yaşında üyesi olduğu Black Panther Party (Siyah Panter Partisi) gazetesine verdiği röportajı izleterek, ayrıca kitleler etkilenmeye çalışıldı.

Abu-Jamal, "Yaşamak için yazıyorum" adlı kitabında, "Hakimin FOP üyeliği üzerine söz

söyleyen yok. Bu önemsiz mi? Biz bu konuda ona soru yönelttiğimizde, 'ben sadece birkaç yıl orada üyeydim' diyor. E ne yani, ben de sadece birkaç yıl Black Panthers üyesiydim."

Hakim Sabo, Philedelpiada yardımcı şerif iken, gerici ve ırkçı polis örgütü FOP'a üyesidir. FOP Abu-Jamal'in idamı için en aktif ve etkin kampanyalar örgütüyor, sürdürüyor. ABD'de, hakimlerin

atanmayıp da seçiliyor olduğu gözönüne alınırsa, hakim Sabo'nun konumu ve misyonu da tüm çıplaklığı ile anlaşılıyor. 1995'te idam kararının verilmesinden sonra tüm dünyada protestolar yükseldi.

Amerika'daki hakim sınıflar kaygılanarak kararı geri almak zorunda kaldılar. Ekim '98'de davanın yeniden görüşülmesi talebi reddedilince, '99 ilkbaharında ONE MILLION FOR MUMIA MARSCH (Abu-Jamal için bir milyon kişi) kampanyası için çağrı yapıldı. Bunun üzerine anında yeni bir tanık daha çıkarıldı piyasaya. Cezaevinde

tutuklularla ilgilenen gönüllülerden biri hemen bir TV programına çıkarılarak, 7 yıl önce Abu-Jamal'in bir sohbet sırasında kendisine polisi kendisinin vurduğunu itiraf ettiğini söylüyor. Bunu niçin tam da şimdi kamuoyuna açıkladığı sorusuna karşılık olarak ise, "Mumia'yı destekleyenlerin taktikleri beni iğrendiriyor" açıklamasında bulunuyor. Bu tezgahı ayarlayan ve Mumia ile ilgili aleyhte yazı dizilerini sahibi olduğu gazetede yayınlayan gazeteci, bu yılki senato ve valilik seçimlerinin en güçlü adaylarından birinin en güvenilir bir elamanı...

Abu-Jamal davası sermayenin ve onun efendilerinin kendi hukuklarını bile çiğnedikleri bir hukuk skandalı. 18 yıldır ölüm hücrelerinde bekletilen Abu-Jamal, 15 yaşında, siyahlara karşı uygulanan ırkçı saldırılara karşı duyduğu tepkinin ifadesi olarak siyah gençlerin kurdukları Black Panther Party (Siyah Panterler Partisi)'nin lideriydi. Bu süreç ve sonrasında bu radikal gençlik önderinin CIA'daki dosyası her geçen gün kabarıyordu. Gazetecilik yaptığı yıllarda da siyahların maruz kaldıkları ve bizzat devletin kurumlarınca örgütlenen ırkçı saldırılara karşı "Ezilenlerin Sesi" olmayı sürdürmüştü.

Bugün ABD'deki sermaye ve onun devletini böylesine rahatsız eden, onun bu militan, devrimci ve düzenle asla uzlaşmayan kimliğidir.

O artık tıpkı Che gibi dünya gençliği için bir efsanedir. Ezilmek istenen gençlik, "Mumia Abu-Jamal'e Özgürlük" komiteleri kurarak protestolar gerçekleştiriyor.

Mumia Abu-Jamal ile Dayanışma Birliği, Abu-Jamal'in idamının durdurulması için herkesi protestolara çağırıyor.

Protesto mektupları ve fakslarının gönderileceği numaralar:

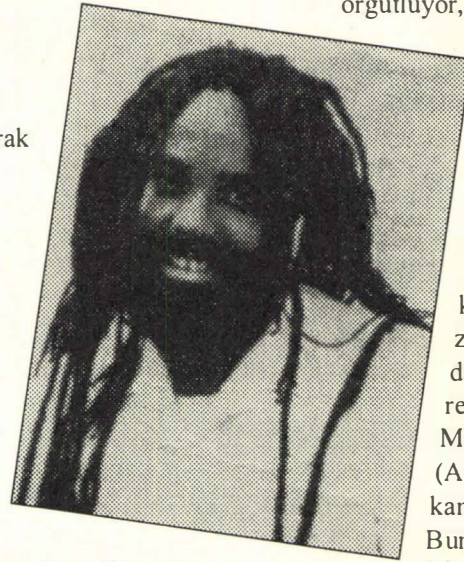
Adalet Bakanı Janet Reno → 202 514 4371

Vali Tom Ridge → 717 772 1198

ve 717 783 442

Philedelphia başsavcısı Lynn Abraham

→ 215 686 8024

Çeçenistan savaşı ve emperyalist hesaplar

Rus birlikleri Çeçenistan'da dehşet saçmaya devam ediyorlar. Dağıstan'da Kremlin'e başkaldıran "İslamcı terösterleri kovalıyoruz, imha ediyoruz" diyerek geçen Ağustos ayı ortalarında fiilen başlatılan bu savaşın şiddeti giderek arttırılmaktadır. Böylece, Dağıstan'da başlayan çatışmalar kısa süre içinde yeni bir Çeçenistan savaşına dönüşmüş bulunuyor. Sivil insanlar açısından hayli ağır bir bilançosu olan Rus saldırısı bugüne kadar herhangi bir ciddi tepki görmedi. Ancak dünya ile ilişkisi kesilmiş durumda olan Çeçen halkının yaşadığı trajedi kış mevsiminin dayanması ile birlikte ilgisizlik duvarını yavaş yavaş aşmaya başladı. Son günlerde uluslararası basına yansıyan ve değişik kaynaklarca doğrulanan bilgilere göre, Rus topçu birlikleri ve hava kuvvetleri hastane, okul, sivil yerleşim bölgeleri demeden saldırmakta ve ülkenin iğreti alt yapısını ağır silahlarla tahrip etmeyi sürdürmektedir. Su ve elektriğin kesik olduğu, sınır kapılarının kapatıldığı, dışarıdan gelen yardımların Rus askerleri tarafından gaspedildiği Çeçenistan'da, yaralıları yönelik en temel sağlık hizmetleri dahi yerine getirilememektedir.

Çeçenistan'da yaşanan trajedi karşısındaki ikiyezülülük

Kafkaslar'da yaşanan bu kitlesel kırım karşısında bugüne kadar dünyada mütevazî ölçekte dahi tepki yükselmemekte, dahası adı dahi konulmamaktadır. Gelişmelere özetle "Kafkaslar'da bir İslami terörün olduğu malumdur. Moskova'nın bu cereyana karşı tedbir almasını anlayışla karşılamak gerekir. Rusya'nın toprak bütünlüğünün tehlikeye düşürülmesini onaylayamayız, ama askeri hareketin dozunun kaçırılmasını endişe ile karşılıyoruz" türünden tepkiler gösterildi. Bu tanım ve değerlendirme aylardır belli başlı emperyalist güçlerin temsilcileri tarafından yaklaşık aynı terimlerle ve üstelik seyrek aralıklarla tekrarlanmaktadır.

Geçen sayımızda yer alan konuya ilişkin değerlendirmemizde batılı emperyalist güçlerin sessiz kalışlarının nedenine işaret etmiş; "Kremlin'in Kafkasya'da sürdürdüğü kirli savaş emperyalist güçlerin özlemini çektikleri müdahale hakkının rahatlıkla kullanılabilmesi için ciddi ek bir dayanak oluşturuyor. Onun için Dağıstan ve Çeçenistan halkının kanının akıtılmasına seyirci kalınmakta, insan hakları konusunda yapılan sistematik gevezeliklere ara vermektedirler. Çünkü, Kafkaslar'daki Rus topçu ateşi bunlara yol açıyor; bunlara müttefik kazandırıyor; bunların politikasına argüman sağlıyor" demiştik. Sorunun böyle bir boyutu olduğu açıktır ve son göstergesini de Kosova krizi oluşturmaktadır. Kosova sorununda koparılan gürültü ve başlatılan savaşın ölçeği biliniyor. Ama Çeçenistan gibi, dört-beş yıl önce imha edilmiş, taş üstünde taş bırakılmamış bir yoksul ülkeye yeniden başlatılan saldırıya karşı tepki endişe duymaktan ileri gitmiyor. Nitekim, Bill Clinton 2 Kasım günü Oslo'da Rus başbakanı Vladimir Putin'le yaptığı görüşmede mecbur kaldığı için; sivillerin akibetinden endişe

duyduğunu, Grozni ile politik diyaloga girilmesinden yana olduğunu ve Rusya'nın Çeçenistan'a karşı sembolik bir jeste bulunması gerektiğini, ifade etmekle yetindi.

Savaşın gerçek nedenleri gizlenemiyor

Kamuoyunu bu savaşa ilgisiz kalmasını sağlayan argümanlardan birisi Dağıstan isyanına abartılarak atfedilen dinci tanımlaması idi. Fakat, Kremlin'in kirli savaşını haklı göstermek için kullanılan ve özellikle batılı emperyalist güçlerin işine yarayacağı sanılan İslami terörizm bahanesinin iflas ettiği, savaşın gerçek nedenlerinin gizlenmekte zorlandığı görülüyor. İplerinin Körfez monarşileri tarafından çekildiği iddia edilen Kafkasya'ya, dolayısıyla Rusya'ya yönelik bu dinci gerici komplonun ciddiyetsizliğini daha önce şöyle tanımlamıştık: "Dünyada faaliyet yürüten her sakallı/cübbeli eylemcinin arkasında eğer Körfez'in petrol monarşileri olsaydı, söz konusu monarşiler emperyalizmin parmaklarında ebediyen dans eden birer piyon konumunda kalmazlardı. Bunlar olsa olsa kötü bir rol oynayan taşeronlardır. Sorun biraz değiştiğinde, gerisinde başka güçlerin, uluslararası petrol ve gaz tekellerinin olduğu kolaylıkla anlaşılır. Çünkü, Dağıstan savaşı, aynı zamanda, bölge halkının iradesi dışında tezgahlanan bir petrol ve doğal gaz savaşıdır".

Bu savaşın birçok yerel nedeninin olması, başlatılmasında Kremlin'deki düzeniçi hesaplaşmanın önemli bir rol oynamasıyla birlikte, esas nedenini bu yörenin doğal zenginliklerinin paylaşılması oluşturmaktadır. Sovyetler Birliği'nin dağılmasından bu yana, Kafkasya'nın değişik yörelerinde yıllardır savaşlar, suikastlar, komplolar, ticari anlaşma ve pazarlıklar birbirini izliyor. Bu gelişmelerin her birisi farklı kategorilerde yer alıyor gibi görünüyor. Bölge halkları yaygınlaşan bir milliyetçi-gerici boğazlaşma içinde; İslami gerici politik bir akım olarak hortlamış durumda; Rusya bölgeyi bir nüfuz alanı olarak elde tutmak amacıyla saldırmakta; değişik ülkelerde farklı klikler arası iktidar savaşı suikast ve komplolar aracılığı ile yürütülmekte, vb... Ancak,

sonuçta farklı gibi görünen bu gelişmeler, aynı tablonun birbirlerini tamamlayan öğeleri olma özelliğini taşıyor.

Kafkas krizinin nesnel nedenleri

Gelişmeler güncel olduğu için karmaşık görünüyor, aralarındaki organik ilişkileri kavramak zorlaşıyor. Günlük yaşamın hızlı akışı içinde, Rusya'nın Dağıstan ve Çeçenistan'da sürdürdüğü savaş ile Bakü-Ceyhan petrol hattı üzerinde yapılan pazarlıklar arasındaki ilişkiyi görmek elbette kolay değildir. Birbirleriyle örtüşen ve çoğu kez uluslararası nitelikteki farklı çelişki, çıkar ve hesaplar yığını Kafkas sorununun

esas karakterini geri plana itme işlevi görüyor. Üstelik sürece eşlik eden karanlık komplolar, sorunları daha da karmaşık bir hale getiriyor. Oysa, bölgenin tamamını kapsayan ya da doğrudan ilgilendiren bu büyük ölçekli boğazlaşma ve hesaplaşmanın gerisinde esas olarak tek neden durmaktadır. Bu neden Sovyetler Birliği'nin cesedi üzerinde leş kargalarının pay koparma mücadelesidir! Tarih bir gün, günümüzde yaşanan ve farklı kategorilerde yer alıyormuş gibi görünen bu sorunlar yığını bu şekilde özetlemek zorunda kalacaktır.

Kafkasya'nın başta petrol ve doğal gaz olmak üzere iktisadi bakımdan henüz işletilmeye açılmamış bir zenginlik havzası olduğu açıktır. Yıllardır bu zenginliği en kısa yoldan kapitalist metropollere taşımının mücadelesi veriliyor. Uluslararası petrol ve doğal gaz tekelleri bu zenginliği paylaşmak için pazarlıklar yürütüyor, iktisadi ve politik ittifaklar geliştiriyorlar. Çünkü petrol ve doğal gaz, kapitalist ekonominin başta gelen gereksinimlerini, dolayısıyla azami kârı garantileyen yatırım alanlarını oluşturmaktadır. Körfez ülkelerinin konumu ve bölgeye ilişkin emperyalist güçlerin stratejik politikaları kıstas alındığında, Kafkasya'nın bu alandaki can alıcı önemi kendiliğinden anlaşılır.

Uluslararası bağlamda iştah kabartan bu zenginliğe bir de bölgenin jeo-stratejik önemi eklenince, Kafkas krizinin nesnel nedenleri somut bir biçimde tanımlanmış olmaktadır. Kafkasya'nın jeo-stratejik önemi, Rusya, İran ve Türkiye'nin ileri sürdüğü iddiaları aşan niteliktedir. Bu bölge dünya ölçeğinde başa oynayan emperyalist güçlerin, uluslararası dev petrol tekellerinin yarıştıkları, hesaplaştıkları ve kapıştıkları bir alandır. Politik ve iktisadi devlerin yüzyüze geldikleri bu rekabette İran ve Türkiye'nin iddiaları, yerlerini taşeronluğa bırakmaktadır. Dikkat edilirse, belli başlı emperyalist güçler Kafkasya sorununa doğrudan ve politik bağlamda el atmaktan kaçınıyor, tekeller üzerinden iktisadi anlaşma ve ittifaklarla müdahale etmeyi tercih ediyorlar. Sorunun politik boyutunun genellikle tali planda kalması, Rusya'nın caydırıcı kuvvetinden ve sermaye dünyasının bu ülkedeki süreçlerin akibetine karşı olağanüstü hassasiyetinden kaynaklanıyor. Sorunun bu boyutu, İran ve Türkiye'nin ilişkilerinin düzeyine hapsedilmiş durumda. Fakat bu ihtiyatlı geri planda durma uzun ömürlü olmayacaktır. Çünkü Kafkasya sorununun ölçeği karşısında, ne İran ne de Türkiye, emperyalizmin öncü kuvvetti rolünü oynama kudretine sahip değildiler. Örneğin ABD emperyalizminin bölgedeki beşinci kolu olarak iş gören Türkiye uşak konumunu Türki Cumhuriyetlere yönelik şoven-ırkçı söylemiyle bir parça örtme çalışmakta, ama aynı zamanda Rusya ile doğrudan yüzyüze gelmekten çekinmektedir. Kaldı ki Hazar petrollerinin paylaşımında TC'nin payına bir damla dahi düşmeyecektir. Türkiye en iyi ihtimalle bu uluslararası talanın bölgesel bekçiliğini yapacaktır. Eğer proje Ankara'nın özlediği biçimde sonuçlandırılırsa, Bakü-Ceyhan boru hattının güvenliğini sağlamak için sağa-sola sataşmak Ankara'ya atfedilen en "soylu" görev olacaktır. Bunun karşılığında ona, boru hattı ülke topraklarından geçtiği için cüzzi bir geçiş hakkı ödenecektir.

Rusya için tek çözüm: Savaş

Kafkasya zenginliğinin paylaşılmasında sürecin başlıca muhataplarından birisi olan Rusya ne yapacağını bilemeyecek denli zor durumdadır. Kendi geleneksel nüfuz alanı, hatta parçası saydığı Kafkasya'da süren bu uluslararası rekabette iktisadi, mali politik vb. alanlarda başa oynama kudretinden yoksundur. Burnunun dibindeki zenginliğin talan edildiğini sindiremeyen Kremlin sorunun uluslararası muhataplarıyla eşit koşullarda pazarlık masasına oturmadığı için Kafkasya'da silahlar konuşuyor. Gürcistan'ı, Çeçenistan'ı, Azerbeycan'ı, Ermenistan'ı vb. kendi yedeğinde tutmaya, onların kendilerini Moskova'nın onayını almaksızın doğrudan pazarlamalarını engellemeye olağan yöntemlerle gücü yetmemektedir. Kaldı ki, sözkonusu ülkeler kendilerini, özellikle ABD emperyalizmine, doğrudan ya da Türkiye üzerinden pazarlamak için hummalı bir çaba yürütüyorlar. Rusya'nın vesayetinden kurtulmak için Washington'a sığınıyorlar. Dolayısıyla, Kremlin'in talan sürecini kendi lehine etkilemek için arta kalan tek kozu şiddete başvurmak olarak ortaya çıkıyor.

Bu nedenle Şevernadze ve Aslan Maşhadov'a karşı yakın geçmişte düzenlenen suikast girişimleri, Ermenistan parlamentosunda yapılan katliam ve benzer değişik komplolar, failleri kimler olursa olsun, nesnel olarak aynı hesaplamanın birer unsuru niteliğindedirler. Bu tür komplolara hedef olan unsurların yeminli birer ABD uşakları olmaları rastlantı değildir. Gürcistan gibi bazı devletlerin savunma bütçeleri doğrudan Pentagon tarafından karşılanmaktadır. Kremlin, açıktan Washington'a tavır almadığı, onun doğrudan ya da dolaylı girişimlerine karşı çıkamadığı için, sürece kaba müdahalelerde bulunmaktan başka çare bulamamaktadır.

Yeni Çeçenistan savaşı ve Kremlin'in NATO'nun Kosova'daki politikasını taklit ederek geliştirmeye çalıştığı askeri strateji, bu genel tablonun yüksek yoğunluklu bir ögesidir. Bu savaşın, benzer durumlarda olduğu gibi, sayısız başka boyutu mevcuttur. Ancak, en önemli niteliği Kafkasya'nın geneli ile çakışan niteliğidir. Rusya'nın Kafkaslar'da sürdürdüğü saldırgan politika, iç ve dış ihtiyaçları karşılamaya yönelik çok yönlü bir işleve sahiptir. Fakat, Rusya'nın içinde bulunduğu genel durum ve Kafkasya'nın yüzyüze bulunduğu çelişkiler yığını, uluslararası hesaplarla birlikte, sürecin daha da karmaşıklaşarak ağırlaşmasına, faturasının yükselmesine yolaçmaktadır.

Meksika'da öğrenciler neden boykotta?

170 bin öğrenci 6 aydır boykot ve işgalde

25 Ekim '99 tarihli günlük Alman Junge Welt gazetesinde yayınlanan ve UNAM boykot konseyi basın ve halkla ilişkiler komitesi üyesi Antonio Martinez ile yapılan röportajı okurlarımıza sunuyoruz. UNAM'ın (Meksika Ulusal Otonom Üniversitesi) 170 bin öğrencisi bulunuyor. Üniversite 6 aydır boykottaki öğrenciler tarafından işgal altında tutuluyor.

Junge Welt: Meksika Üniversitesi UNAM'da 6 aydır süren bir boykot yaşıyor. Boykota gitmenizin nedenleri ve son durumunuz nedir?

Antonio Martinez: Boykotumuz özellikle çok sayıda öğrencinin okuma koşullarını ortadan kaldıran paralı öğrenime karşı başladı. Ayrıca üniversite yapısının yeniden düzenlenmesi gibi demokratik üniversite talebimizi de içeriyor. Meksika hükümetinin Dünya Bankası ve IMF ile işbirliği içinde hazırladığı reformlara karşı çıkıyoruz. Meksika'da Telefon Birliği Telmex ve demiryolları özelleştirildi. Şimdi sırada elektirik ve eğitim sektörü var. 20 Nisan'da, boykotumuzdan önce, UNAM'daki sorunlarla ilgili rektörle bir görüşme yaptık. Halen bir cevap vermiş değiller. 6 aylık boykot sonucu doğrusu biraz yorulduk. Heyecan ve coşku belirgin şekilde düştü. Birçok arkadaşımızı alileleri alıp işe gönderdiler. Boykota başlangıç dönemine oranla desteğin azaldığını farkediyoruz. Herşeye rağmen destek çok. 2 Ekim '68'de, eylem yapan yüzlerce öğrencinin askeri birliklerce katledildiği Tlatelolco katliamının 31. yıldönümü gösterisine 50 bin kişi katıldı.

Junge Welt: 1999'daki öğrenci hareketini '68'lerle kıyaslayabilir miyiz?

Antonio Martinez: Biz özellikle Meksika yasalarında yer alan, parasız eğitim hakkını savunuyoruz. Meksika 68 hareketi de sosyal bir karaktere sahipti. Özellikle de en geniş halk yığınları için hiçbir şey getirmeyen 1910 Meksika devriminin eleştirisi de. Bizim hareketimiz de haklı bir dava ve halk kitlelerinin daha iyi yaşam koşulları için savaşıyor ve bizden öncekilerin, özellikle de '68 hareketi ile bizi birleştiriyor. Meksika'da, şu an ülkenin tüm zenginlikleri birkaç elde toplanmışken, 60 milyon yoksul insan yaşıyor.

Junge Welt: Birkaç gün önce Meksiko City'de bir gazete'de çıkan bir haberden dolayı

öğrenciler bir yürüyüş düzenlediler. Burada ulusal medya nasıl bir tutum sergiliyor?

Antonio Martinez: Meksika'da büyük medya tekelleri, sosyal hareketler üzerine genellikle olumsuz haberler verirler. Bu devlet partisi PRI (70 yıldır iktidarda bulunan kurumlaşmış devrim partisi-çev.) ile içiçe çalışan medya çevrelerinin gelişimiyle ilintili. Bizde iki büyük televizyon kanalı var. TV-Azteca ve Televiza. Her ikisini de PRI'nin direk propaganda kanalı olarak ifade edebiliriz. En güçlü muhalefet kanalı Kanal 11 ise UNAM'ın politeknik enstitüsü. Boykotu destekleyen öğrenciler "aşırı uç" vb. olarak ifade ediliyor.

Medyanın bir niyeti var tabi: Kitlelerle öğrenci hareketini karşı karşıya getirmek, böylece de askerin üniversiteye saldırısına bir zemin hazırlamak. Biz boykottakiler de propaganda birlikleri kurduk. Kamuya açık alanlarda konuşmalar yapıyor, mitingler, yürüyüşler düzenliyoruz, bildiriler dağıtıyoruz. Medyanın gücünü kabul ediyoruz ama bu hiçbir zaman ulusal üniversitede yaşananlar ve ülkenin durumu üzerine kitleleri aydınlatmamak anlamına da gelmemeli. Bilhassa Meksika anayasasının 123. maddesinde ve sendikal hakları gasp etmeye yönelik federal çalışma yasasında yapılması düşünülen reformları da eleştiriyoruz. Tüm bu gelişmeler sonuçta, 1995 yılında yaşanan ekonomik kriz sonrasında Dünyü Bankası ve IMF arasındaki anlaşma doğrultusunda gerçekleşiyor. Anlaşmanın ana eksenini neo-liberal politikalara paralel olarak işçi haklarının kısıtlanması oluşturuyor.

Junge Welt: 14 Ekim'deki yürüyüşte polis saldırısında çok sayıda öğrenci yaralanmıştı. Bu Meksika Başbakanı Ernesto Zedillo'nun boykotu sadece şiddet kullanarak çözme yoluna başvuracağı anlamına mı geliyor? 1968 yılındaki katliamdan sonra orduyu kullanmayı reddetmişti.

Antonio Martinez: Aynen öyle. Bizde hükmedenler, sosyal hareketleri hep şiddet kullanarak karşılamışlardı. En iyi örnek, 1994 yılının başında, Meksika'nın güneydoğusunda Meksika'nın neo-liberal politikalarına karşı silahlı mücadele yürüten EZLN-gerillaları. Özellikle Kızılderili halkların eşitlik taleplerini dile getiriyorlardı. Hükümetin buna cevabı nasıl oldu? Kurşun yağmuru, tecavüzler, cinayetler. Tüm köyleri ateşe verip yaktılar ve katliamlardan da geri kalmadılar.

Faşist 12 Eylül darbesinin çocuğu YÖK 18 yaşında...

6 Kasım'da eşit, parasız, bilimsel ve demokratik eğitim için alanlara!

(Bu metin Ekim Gençliği'nin son sayısında bu başlık altında yayınlanan yazının bir bölümüdür)

YÖK: MGK'nın uşağı, sermayenin pis yüzü

12 Eylül darbesinin tahribatını üzerinde hissetmeyen hiçbir kurum yokken üniversitelerin özellikle bu darbeyi bu kadar derinlemesine hissetmesinin temelinde; üniversitenin barındırdığı bilimsellik anlayışının ister istemez düzene muhalif yaklaşımları içinde barındırdığı gerçeği gizlidir.

70'li yılların politik ortamında en çok öne çıkan bir bakıma üniversiteler ve üniversiteli gençlik olmuştur. Bu çıkışın temelinde sosyo-ekonomik nedenler tabii ki belirleyici olmuştur. Ancak üniversitelerin '60'lı ve '70'li yıllarda, '80 sonrasında göre görece daha özerk ve demokratik bir işleyişe sahip olmaları, hem öğrenceleri hem de öğretim görevlilerini araştırmaya, sorgulamaya ve tartışmaya çekmiştir. Görece özerk ve demokratik bir ortamın öğrenci gençliğe sunduğu avantajlar, ister istemez gençlik mücadelesini aktifleştirmiştir.

Tabii ki bu durum emperyalizmin ve tekeldi sermaye için dikensiz bir gül bahçesi yaratmak gayretindeki darbecilerin de gözünden kaçmamış ve ilk iş olarak bir üniversiteler kanunu çıkarmalarına neden olmuştur. Sermaye açısından yeni hazırlanan yasa öyle bir yasa olmalıydı ki üniversiteler de kendileri açısından dikensiz gül bahçesi olabilsin. '80 öncesi yaşananların dersini iyi alan sermaye düzeni, hazırladığı yeni yasayla, ilk elden üniversitelerin elindeki en büyük kazanımları olan (ve gerçekte yetersiz kalan) idari özerkliği ortadan kaldırdı. İdari özerkliğin ortadan kalkması demek; üniversite bileşenlerinin o üniversite hakkındaki karar yetkilerinin ortadan kaldırılması ya da alabildiğine azaltılması demekti. Üniversitelerin yönetimi YÖK adı verilen kuruma devrediliyordu. Ve bu kurumun altında rektör, onun altında da dekan bulunuyordu. Bu hiyerarşik yapılanma, her türlü demokratik oluşum ve tartışma, karar alma ortamını ortadan kaldırdığı gibi, üniversitenin asli işlevi olan bilim üretmenin ve yaymanın önünü de tıkadı.

YÖK yasası bir bütün olarak incelendiğinde gerçekten çok düşündürücü yönler içermektedir. Bunlardan belki de en ilginç, yüksek öğretimin amacını anlatan maddedir. Madde şöyle başlıyor: *"Atatürk inkılapları ve ilkeleri doğrultusunda Atatürk milliyetçiliğine bağlı Türk milletinin milli, ahlaki insani, manevi ve kültürel değerlerini taşıyan Türk olmanın şeref ve mutluluğunu duyan; toplum yararını kişisel çıkarının üstünde tutan, aile, ülke ve millet sevgisiyle dolu... öğrenciler yetiştirmek"* (Madde: 4)

Bilim gibi evrensel bir kavramın geliştirmesi ve yeni kuşaklara aktarılması, dil, din, mezhep ve ırk ayrımı gözetmeden insanlığın gelişimini hedef alması gereken bir kurumun amaçları işte böyle ortaya konuluyor! 12 Eylül'ün faşist yüzü, YÖK kanunu yoluyla üniversitelere de işte böyle girmeye başlıyor.

YÖK kanununun incelenmesine devam edildiğinde görülecektir ki tüm otorite ve karar alma gücü YÖK'te toplanmıştır. Bu otorite üniversitelerde öğretim görevlilerini birer memura, YÖK'ü de amire dönüştürmüştür. Üniversite öğrencileri açısından durum hiç de farklı değildir. Sıkı disiplin yönetmenliğiyle sesini çıkararak anında susturacak bir mekanizma örgütleyen YÖK, kurulduğu günden bugüne binlerce

öğrencinin okullarından atılmasına ya da disiplin cezası almasına neden olmuştur.

YÖK'ün üniversitelerde yarattığı bu tepeden inmeceli karar verme süreci, anti-demokratik yönetim anlayışı, idari ve mali özerkliğin yasal olarak engellenmesi, bilimsel gelişmenin önünü tıkamakta, üniversiteyi lise haline getirmektedir.

YÖK'e biçilen bir diğer görev, aslında YÖK'ün kime hizmet ettiğini de gayet açık ortaya koymaktadır:

"Gerçekte YÖK üniversitesinden beklenen tek araştırma ve yayın faaliyeti, zaman zaman MGK'dan gelen talimatlarla belirlenmektedir. MGK, 'Psikolojik Harekat Planları'nda İcracı Unsur' olarak nitelediği YÖK'e gönderdiği talimatlarla, üniversitelerin 'bilimsel özerklik ve tarafsız konumuyla' kamuoyunu aydınlatmasının sağlanmasını istemektedir. Basına yansıyan bir talimata göre (Abbas Güçlü, 1993) üniversiteler ülkenin milli güvenliğini ilgilendiren konularda araştırma ve yayın faaliyetinde bulunmalıdırlar; yıkıcı ve bölücü mihraklarca olayların içine çekilmemesi için öğrenciler üniversite içi konferanslarla bilgilendirilmeli ve yönlendirilmelidirler; sosyal bilimlerle ilgili enstitü ve araştırma merkezlerini yeterli düzeyde çalıştırarak yabancı üniversitelerin çalışmalarının maksatlı yönlerini cevaplandırmalıdırlar. Ülkemizi ilgilendiren konularda karşıt uluslararası kuruluşlarla yakın temas içinde olmalı, bilgilendirme, yönlendirme, gerekirse Senato kararı ile protesto gibi faaliyetlerde bulunmalıdırlar" (Toplum ve Hekim, 4: Cilt, sayı: 4, sayfa:291).

MGK'nın kararıyla ilgili akla gelen ilk taze örnek, ODTÜ senatosunun Merve Kavakçı olayı ile ilgili aldığı karardır. Kararda Merve Kavakçı protesto edilmiş, Atatürk yolunda gidileceği mesajı verilmişti. Burada da görüldüğü gibi YÖK aracılığıyla üniversiteler kontr-gerillanın bir faaliyet alanına dönüşmüş ve bilim adamları kontranın birer hizmetkarı haline getirilmiştir.

Sermaye düzeni ideolojisinin yeniden üretilmesine katkıda bulunan bu kontralaşma aslında emperyalist ülke üniversiteleri için yaklaşık 40 yıllık bir geçmişe sahiptir. Özellikle Amerikan üniversitelerinde, CIA ile ortak bir şekilde araştırmalar yürüten gizil birimlerin varlığı bir sır değildir. Bu araştırmalardan en ilginç, Camelot Projesi'dir. Bu projeyle amaçlanan; Yunanistan, Küba, Filipinler, Dominik Cumhuriyeti ve Vietnam'da sosyal hareketlilik ve değişim amaçlayan güçleri tayin edip, bunların davranışlarını önceden tahmin etmek ve engellemektir. (Aktaran Sibel Özbudun, Temel Demirel, *Toplum ve Hekim*, cilt: 14, sayı: 4). Bunun gibi projeler bugün de yapılmakta ve ezilen halkların, mücadele eden işçi sınıfının nasıl ezileceği üniversite binalarında prof'larca belirlenmektedir.

MGK'nın YÖK'e biçtiği misyonu YÖK'ün çok iyi yerine getirdiği açıktır. Ancak sermayenin ihtiyaçları günbegün değişmekte, iktisadi ve sosyal krizin derinleştiği şu günlerde farklı bir görünüm almaktadır. Özellikle sınav sisteminin büyük bir gürültüyle değiştirilmesi ve bazı devlet üniversitelerinin (İTÜ, ODTÜ vs.) özelleştirileceği haberleri, sermayenin yeni planları uygulamaya koyduğunu göstermektedir. TUSİAD'ın 1994'te kamuoyuna sunduğu ve ardından

da kanun taslağı şekline bürünen *"Türkiye'de ve Dünyada Yükseköğretim, Bilim ve Teknoloji"* raporu, sermayenin yeni dönem üniversite tanımını, işlevini ve işleyişini ortaya koymuştur. TUSİAD raporunun tanımladığı üniversite, "girişimci" bir üniversitedir. Ve bu "girişimci" üniversite, serbest pazar ekonomisinin arz ve talep koşullarına uymak zorunda olan bir üniversitedir. İşte sermaye açısından üniversitenin anlamı ve işlevi...

Daha da ilginç olan ise, sözde Prof. olan YÖK Başkanı Kemal Gürüz'ün TUSİAD Raporu'nu destekler tarzda hazırladığı kendi raporudur (*Yüksek öğretim de Bilim ve Eğitim*). Böylece sermaye ve sermaye için çalışan sözde bilim adamları, bir ülkenin geleceği ve gelişmesinin temel bir koşulu olan üniversiteleri sermayenin kâr hırsına kurban vermektedirler. YÖK'ün buradaki işlevi ise; yeni döneme üniversiteleri altyapı olarak hazırlamak ve sermayeye en iyi şekilde hizmet etmelerini sağlamaktadır.

Komünist işçi partisinin gençliğe çağrısıdır

* Bilim yuvası olması gereken üniversiteleri sermayenin araştırma-geliştirme laboratuvarlarına çeviren;

* Üniversitedeki bütün demokratik ortamı ortadan kaldırıp, öğrencileri ve eğitim emekçilerini soruşturma silahıyla hizaya sokmaya çalışan;

*Üniversitenin idari ve mali özerkliğini yok ederek, üniversiteyi MGK'nın uzantısı, kontr-gerilla şubesine çeviren;

*Sınav sistemini değiştirerek, binlerce işçi emekçi çocuğuna üniversite kapısını kapatan;

* Eğitim emekçilerinin özlük haklarını elinden alarak, onları birer memura çeviren;

* Verilen eğitimin bedelini ödetmek gerekir diyerek her geçen sene daha da artan oranda harç toplayan, ödeyemeyenleri okuldan atan YÖK, tüm bu sonuçlarıyla birlikte ortadan kaldırılmalıdır.

Öğrenci gençlik bilimsel-demokratik bir eğitim için YÖK'ün ortadan kaldırılması gerektiğini hiçbir zaman aklından çıkarmamalıdır. Ancak unutulmaması gereken temel önemde bir gerçek var. Emek-sermaye temel çelişmesine dayalı kapitalist toplumda bulunan iki ana sınıf olan proletarya ile burjuvazi arasındaki savaşta, üniversiteler egemen sınıf olan burjuvazi için vazgeçilmez bir üst yapı kurumudur. Kapitalist toplum ayakta kaldıkça bu kurumun burjuvazinin isteklerinden bağımsız hareket edemeyeceği açıktır. Amacı bilim üretmek olan, olması gereken üniversiteyle, amacı daha fazla kâr olan burjuvazi birbiriyle çatışma halinde olacak, ancak egemen sınıf kendi amacını hayata geçirmek için gerekirse zor yoluyla, gerekirse satın alarak, üniversitenin ve bilimin içeriğini boşaltacaktır. Bu nedenle, YÖK'e karşı mücadele önemli olmakla birlikte, bu mücadele burjuvazinin sınıf iktidarının yıkılması hedefiyle birleşmediği oranda dar, kısır, kısa soluklu kalacaktır

Gençlik bu bilimsel gerçekliğin ışığında eşit, parasız, bilimsel, demokratik, eğitimin sosyalizmde mümkün olduğunu görmeli ve YÖK'e karşı haklı mücadelesini proletaryanın stratejik sosyalizm mücadelesiyle birleştirmelidir.

Neo-liberalizmin eğitimde özelleştirme politikaları

(Bu metin Ekim Gençliği'nin son sayısından alınmıştır)

Ekim Gençliği'nin

Kasım '99 tarihli 34. sayısı çıktı...

Çete devletinin üniversitedeki kolu: YÖK

Liseli gençlik ve devrimci çalışma üzerine...

Kışlalı suikastı:

Kont-gerilla işbaşında

Devlet ve deprem

Asıl suç ne? Suçlu kim?

Kim kimi affedecek!

Kürt ulusal sorunu ve yeni dönem

Düzenin çürütücü yoz kültürüne hayır!

Memedin Kitabı üzerine...

Bu devlet bir baskı, terör ve katliam aygıtıdır

Onlar "uğruna tereddütsüz ölünecek dava" uğruna ölümü en önde ve yiğitçe kucakladılar!

Cebeci Kampüs'de Ulucanlar katliamına karşı eylem ve anma etkinlikleri

ODTÜ'de katliamı protesto eylemleri

Çukurova Üniversitesi devrimci gençliğinden ortak açıklama:

Susmayalım! İnsanlık onurumuza sahip çıkalım!

Faşist sermaye iktidarı kana doymuyor!

İsyan değil katliam!

Ulucanlar katliamının sorumluları cezalandırılsın

Geceyle batmayan güneşe...

Büyük Ekim Devrimi ve Parti

MEYERHOLD VE SINIF TİYATROSU

Toplum ve sanat

Parti ve genç komünistlerin sorumlulukları

Proleter bir babanın ardından...

İşçi sınıfı bilingsiz bir neferini daha yitirdi

Eğitim hakkı insanın en önemli haklarından biridir. Tarihçesine bakıldığında bunun Büyük Fransız Burjuva Devrimi ile kazanılmış bir hak olduğu görülür. Aydınlanma döneminin temel idealleri eşitlik, özgürlük ve adalet üzerine kuruludur. Bu ideallerin korunması için eğitime çok önemli bir pay düşmektedir. Çünkü; yurttaşlık bilincine sahip olmayan bir toplum doğal haklarının farkında olamaz.

Marguis de Conderced'in Fransız Milli Meclisi'ne sunduğu raporda; "*İnsan gereksiniminin, hak ve özgürlüklerinin temelinde, eğitim hakkının bulunduğu ve ancak eğitim yoluyla insanın kendi gereksinimlerini sağlayabileceği 'vurgulanmış', devletin böylece okullaşma süreciyle, insan yeteneklerini desteklemesi, giderek bu çapta insan eşitliğini sağlama görevini üstlenmesi gerekir.*" denmiştir. Raporda ayrıca eğitimin tüm yaş kademelerine cevap verecek tarzda olması gerektiği belirtilmiştir. "*Tüm vatandaşlara açık olmalıdır ki, herkese aynı hakları tanıyabilmış olsun. Bütün okullarda eğitim parasız olmalı, zenginlerin herhangi bir imtiyazı olmamalıdır.*" (Eğitim Felsefesinin Temel Sorunları, TÜBİTAK yay., Ankara),

Kapitalist ilişkilerin gelişmesi ve yerleşmesi, sosyal hakların vazgeçilmez bir unsuru olan eğitim hakkının eşit ve parasız olması gerekliliğini ortadan kaldırmıştır. 1970'lerde ortaya çıkan Neo-Liberalizm, kapitalizmin birikim krizinin bir sonucudur. Neo-Liberal ideolojinin temel amacı sermayeyi içinde bulunduğu krizden kurtarmak ve kapitalizmi yeniden yapılandırmaktır. Bu sürecin kendisi, "yapısal uyum politikaları" denen bir dizi uygulamanın varlığına neden olmuştur.

Yapısal uyum programları ilk elden ekonomik yaşamı ilgilendiren uygulamalar olarak görünse de, amacı aynı zamanda eğitim ve sağlık gibi sosyal alanları piyasa ilişkilerine dahil etmektir.

Yapısal uyum politikaları ve eğitim

Neo-liberalizm'in temel vurgusu, piyasaların iyi fakat piyasalara yapılacak her çeşit müdahalelerin kötü olduğu yönündedir. Sosyal ilişkilerin ekonomik ilişkiler olarak yeniden tanımlanması, toplumsal ilişkilerin kapitalist ekonominin belirleyicisi olan kâr amacı ile meta üretiminin her geçen gün sızdığı alanlar olmasına yol açmıştır.

Devlet, piyasaya müdahale ederek kamu yararına hizmet eden bir kurum olarak dışlanmış, tamamıyla toplumsal muhalefeti bastıran ve siyaseti sermayenin doğrudan bir uzantısına dönüştüren bir işleve indirgenmiştir. Bu politikalar şöyle sıralanabilir:

- a- Kamu harcamalarının kısıtlanması,
- b- Devletin ekonomik bir güç olarak piyasa sürecine katılmaması,
- c- Katıldığı alanlardan çekilmesi (özelleştirme),
- d- Piyasaların etkin işlemlerini önleyen sınırlamaların kaldırılması,
- e- Ülke içi pazarların dünya pazarları ile bütünleşmesini sağlayacak düzenlemelerin yapılması,
- f- Ülke ekonomisinin uluslararası piyasalarda etkin olması için ülke içi talebin kısıtlanması ve daha da önemlisi, rekabette başarılı olmak için, üretimin temel girdileri olan emek ile hammaddenin maliyetlerinin aşağıya çekilmesi gibi bir dizi uygulamayı içermektedir.

Neo-liberal ideolojinin toplumsal alanı yeniden tanımlayarak bu alanları bireysel yarar ve piyasa süreçlerine bağlaması eğitimi olumsuz yönden etkilemiştir. Bir taraftan kamu harcamalarının kısıtlanması eğitimde kaliteyi ve verimliliği düşürmüş, diğer yandan bu politikalar sonucunda ailelerin gelir durumu düşmüş ve de temel harcamalarında eğitime ayırdıkları payda azalmalar olmuştur.

Eğitim hizmetinin diğer hizmetler gibi bir meta olarak tanımlanması, bu hizmetten yararlananların hizmetin maliyetini yüklenmelerini, yani "kullanıcı ücreti" (har(a)çlar) ödemelerini gündeme getirmiştir. Sonuç olarak; okullar diploma satan işletmelere; öğrenciler bilim üreten özneler olmaktan çıkıp, geleceğini satın alan müşterilere; öğretim görevlileri ise, sermayeye daha fazla kâr getirmek için çalışan teknik elemanlara dönüşmüştür.

Neo-liberal politikaların eğitimde özelleştirmeyi sağlamak için savunduğu görüşler ise şöyle özetlenebilir:

- a- Özel eğitim kamusal eğitimden daha etkin olduğu için, eğitimin özelleştirilmesi,
- b- Eğitime yönelik kamu harcamalarının yüksek eğitimde kısıtlanması ve bu kaynakların temel eğitime aktarılması,
- c- Orta ve yüksek eğitim hizmetleri, temelde sosyal faydadan çok özel fayda içermelerine bağlı olarak, bu hizmetlerden yararlananların kullanıcı ücreti (har(a)ç) ile maliyete katılmaları ya da maliyeti tamamen yüklenmeleri,
- d- Eğitimde etkinliği arttırmak amacı ile;
 - Birim öğrenci başına düşen maliyeti düşürmek için, eğitim maliyeti içinde en fazla yer tutan öğretmenlerin aylıklarının ve bu kesimlere sağlanan sosyal gelir biçimlerinin denetim altında tutulması
 - Sınıfların öğrenci kapasitesini artırarak öğretmen başına düşen öğrenci sayısının artırılması.

Sonuç

* Kapitalizm gelişen sermaye birikimi ile sürekli bir tıkanıklık halindedir. Bu tıkanıklığı aşmak için de bilim üreten ve özgürleştirici misyonu olan eğitimi, özelleştirme politikalarıyla sermayenin hizmetine sokmaktadır.

* İnsanın, insan olarak geliştirmesi gereken bütünsel yetenekleri parçalanmakta, tek boyutlu düşünen, etten kemikten bir makinaya dönüştürülmek istenmektedir.

* Zaten sınırlı olan işçi ve emekçi çocuklarının yüksekokullara girme şansı iyice azaltılarak üniversite kapıları onlara tamamen kapatılmak istenmekte ve eğitimde fırsat eşitsizliği körüklenmektedir.

Neo-liberalizme karşı birleşik, örgütlü ve militan bir öğrenci gençlik mücadelesi yükseltilmeli, özelleştirmelerin ilk adımları olan yemekhane ve kantinlerin özelleştirilmesine karşı çıkılmalı, kitlesel protestolar örgütlenmelidir.

Otonom ve merkezi öğrenci örgütüllükleri desteklenerek ileri taşınmalı, bu örgütüllüklerde politik çalışmalar güçlendirilmelidir.

Gençlik gelecek gelecek sosyalizm!

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://kitaparsivi.org/>

Parti insanlığın yarınıdır!

Hep insan oldu tarihi yazan. Benliğinin çevresine dolanmış içgüdülerini parçaladı önce. Sonra yalnız benliği kaldı kendisine. Bu öyle yaman bir yalnızlık ki, ancak bu kadar coşkulandırır insanı. Herkese anlatmalıydı bu gerçeği. Fazla zamanı yoktu. Onun için gecikmedi yoldaşlarıyla buluşmakta. Köle ordusuna katıldı, savaştı. Öldürdüler onu. Ama bitmedi kavga...

Ve geri döndü. Bu kez halk olmuştur adı. Teslim olmaz türkülerini ısıttı sıcaklığında. Paramparça vücudu toprağa her düştüğünde, bin yürek sevdalanıp kalktı ayağa. Elbette bitmeyecekti kavga.

Ve asalak, içini kemiren korkularıyla sessizce sorular sormaya başladı: "Ne yapmalı? Öldürmekle de başa çıkamıyoruz? Her seferinde çoğalıyorlar! Nedir bu?"

Demdir bu! Biz ki gözlerimizde koşulsuz cesaretler, sevdalı yüreklerimizde kabına sığmaz coşkular büyütürüz ve sizleri her gün yeniden yeniden öldürürüz. Zindanlarınız az gelir! Kurşunlarınız vız gelir! Akıllalmaz soysuzluklarınız durduramaz bizleri.

Evet, tekrar geliyoruz! Bu kez "İşçi sınıfı savaştacak, sosyalizm kazanacak!" diyoruz.

Ve siz! Zincirlerinizden başka kaybedecek hiçbir şeyi olmayanlar!... Bir daha eğmemek üzere başınızı göğe kaldırın. Orada partinin yıldızını göreceksiniz. Bir an bile gözlerinizi ondan ayırmayın.

Ayırmayın ki, hep beraber yazalım tarihi!

Birinci yılında, şan olsun proletarya partisine!

Partiye övgü

*İki tane gözün varsa senin,
Binlerce gözü var par için.
Her yoldaşın bildiği kendi kenti,
Beş kıtanın beşini de biliyor parti.
Her yoldaşın bir vakti saati var,
Partinin ise Tarih saati.
Her yoldaşı yokedebilirler her an.
Parti ise yedi değil, binlerce can.
Yığınların öncüsü o çünkü
Ve o yönetiyor cengi
Gerçeğin bilinciyle işlenmiş olan
Başyapıtların kılinciyle.*

Brecht

Yarınlar bizimdir!

Komünistler için ne yüzeysel heyecanlar yaratmak, ne de şekilsiz yığınları kazanmak devrim sorununu çözümleyici halkasıydı. Bunun için, "Devrimci teori olmadan, devrimci hareket olmaz" ilkesi üzerinde yoğunlaştılar. Bu onları kapitalizmin bilimsel eleştirisine ve kaçınılmaz olarak işçi sınıfı devrimciliğine yöneltti.

Sermayenin çıplak iktidarı koşullarında, düzene temellerinden son verebilecek biricik devrimci sınıf, işçi sınıfıydı. Demokratik devrim programları bu topraklardaki toplumsal-siyasal ilişkiler için tarihsel olarak geri idiler. Fakat bunun bilincinde olmak yetmiyordu. Sınıfın ihtilalci bir öncüye gereksinimi vardı. Hedef siyasal iktidar olduğuna göre, bu öncü parti olmalıydı.

Ve '98 Kasım'ında partiyi kazandık. Bu, komünist devrimciler için tek gerçek devrim programına sahip olmak ve "uğruna tereddütsüz ölünecek bir davayı kazanmak" anlamına gelmektedir. Görevimiz, sınıf içerisinde bir çekim alanı yaratmak, topyekun toplumsal muhalefeti bu çekim alanı etrafında yoğunlaştırmaktır.

Ezilen ve sömürülen diğer tüm devrimci dinamikleri, kaderlerini işçi-emekçilerin kaderleriyle birleştirmek doğrultusunda örgütlemektir.

Burjuvazi elbette boş durmayacaktır. O her zaman olduğu gibi geleneksel senaryolarını hayata geçirmeye çalışacak, Türk-Kürt, Alevi-Sünni, sağcı-solcu, laik-anti-laik saflaşmalarını gerginleştirecektir. Biz de ona sınıf saflaşmasını gerginleştirerek yanıt vereceğiz. İşçi sınıfı ekseninde emek ve özgürlük güçleri ile burjuvazi ekseninde bütün bir gerici saflaşması... Böyle bir saflaşma sayesinde şovenizm zehiri etkisizleştirilecek, dış düşman edebiyatı boşa çıkarılacaktır.

Evet, Parti kazanacaktır! Bilimsel sosyalizmin yol göstericiliğinde devrim mutlaka gerçekleşecektir. Sözümüz bilimdir, sözümüz namustur. Habip ve Ümit yoldaşların şahadetleriyle daha da kızıllaşan bayrağınız hep dalgalanacaktır!

Birinci yılında, şan olsun komünist işçi partisine!

K. Tunç

ON'lar anıldı

Ulucanlar Cezaevi'nde devletin vahşice saldırısı sonucu 10 tutsağın katledilmesi, yine onlarcasının ağır yaralanmasının ardından İzmir'de bir anma etkinliği düzenlendi. İnsan Hakları Derneği Cezaevi Komisyonu'nun düzenlediği etkinlik, ayrıca bu katliamın unutturulmamasını da hedefliyordu. Devrimci-sosyalist basın ve kültür merkezlerinin de desteğiyle etkinlik tarihi olarak 30 Ekim Cumartesi günü, yer olarak Yaren Kültür Merkezi seçilmişti. Daha önce etkinliğe hazırladığı slayt gösterisiyle birlikte katılacağını duyuran şair Mehmet Özer'in birkaç gün kala gelemeyeceğini bildirmesi teknik hazırlık ve planları aksattı. Ulucanlar katliamından sonra çekilmiş olan otopsi fotoğraflarından düzenlenmiş olan dia gösterimi boşa düşmüş oldu. Etkinlikte bunun yerine daha önceki cezaevleri olaylarını anlatan dıalar kullanılmak durumunda kalındı.

Etkinlik, Cumartesi günü Yaren Sanat Merkezi'nde saat 14:00'de Ulucanlar'da katledilen ON'lar ve tüm devrimciler anısına yapılan saygı duruşuyla başladı. Yapılan konuşmanın ardından Bergama Cezaevi'nden

özgür tutsakların gönderdiği mesaj okundu. ON'ların hayatları anlatıldı, kısa özgeçmişleri okundu. Daha sonra Emek Kültür Merkezi şiir topluluğu şiir dinletisi sergiledi. Bunu Ermenek Cezaevi'nden bir tutsağın ailesinin gönderdiği mektubu kardeşinin okuması, yine aynı tutsağın duygularını anlatan şiirinin okunması izledi. Ve sonra sahneye Habip Gül'ün ablaları ve eşi çağırıldı. İzleyicinin önüne zafer işaretiyle çıkan ablaları ve eşi insanlar tarafından alkışlanarak yürekten destekleniyordu. Ablalarının yaptığı duygusal konuşmalar insanları hüzünlendirdi. Sırayı Tunceliler Derneği tiyatro grubu aldığında sahnedeki dekor hazırlanmıştı. Sahneye çekilen perdenin arkasına geçen oyuncular perdeye vuran ışıkla birlikte gölge oyununa başladılar. Enstrümantal müzik eşliğinde Ulucanlar direnişi sahnelenirken herkes kendini bu oyunun gerçekliğine kaptırmıştı. Grup Sevdalı Türküleri şarkılarına Habip Gül'ün sevdiği Drama Köprüsü'nü söyleyerek başladı ve katılımcılarla birlikte yumruklar ve zafer işaretleri arasında söylenen "Bize ölüm yok!" marşıyla dinletisini bitirdi. En son olarak sahneye tutsak aileleri ve Habip Gül'ün akrabaları topluca çıkıp konuşmalar yaptı. Ayrıca Ege TAYAD'lı bir anne de sahnede konuşma yaptı. Anma etkinliği atılan sloganlarla bitirildi.

Kızıl Bayrak/İzmir

Çelik iradelerden oluşmuş bir örgütlülük asla yenilmez!

Merhaba yoldaşlar,

Bir süredir gazetemizi internetten takip etmenin verdiği heyecanla, 95. sayıyı da görmek için sayfayı açtım. Tam ana sayfaya girmiştik ki, hiç de yabancı olmama bir melodi geldi kulağıma. Şaşkınlıkla nereden geldiğini anlamaya çalışırken, iki önder yoldaşımızın bakışlarıyla "Enternasyonal" daha da güçlü çalmaya başladı. "Parti, devrim ve sosyalizm davasında yaşıyorlar!" başlığı altında yoldaşlarımızın resimleri tüm görkemiyle duruyordu karşımda. Sesin geldiği yeri anladım, evet ses bizim sayfamızdan geliyordu. Mutluluktan uçacak gibi oldum. O an yoldaşlarımızın da yanımda olmasını ve sevincimi onlarla da paylaşmayı çok istedim. Dakikalarca ana sayfada kaldım ve marş hiç aksamadan coşkuyla devam etti çalmaya.

Oysa ilk zamanlarda resim bile yerleştirememiştik sayfamıza. Görsel açıdan pek güçlü değildi henüz. Ama kısa sürede üstün bir çalışmayla, üstelik de düşmanın azgınca saldırıları karşısında inanç ve kararlılığımızın temsil edildiği bir kale oldu.

Gücümüzü; bir yılı geride bırakan ve daha nice yılları dimdik kucaklayacak olan Partimizden, inancımızı; şehit düşen komünist önderlerimizden, bağlılığımızı; emeğiyle en güzel değerleri yaratan yoldaşlarımızdan alıyoruz.

Ve bu yüzden biliyoruz ki; çekirdeği çelik iradelerden oluşmuş bir örgütlülüğü hiçbir güç yenemez!..

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org.tr/>

Asgari ücretle geçinmenin yolları!

Çalışma Bakanı “asgari ücreti tesbit ederken ülkenin ekonomik gerçeklerini gözönünde bulundurmalıyız” diyor. Evet işçi ve emekçi arkadaşlar, “sayın” bakan doğru söylüyor. Bundan sonra açlıktan guruldayan midemize ülke gerçeklerini anlatarak fazla sesini çıkarmamasını söyleyelim. Hala guruldamakta ve bozgunculuk yapmakta ısrar ederse, midelerimizi “kışkırtıcı” ilan edip cezalandıralım. Bizden ayakkabı, elbise, oyuncak, defter, kitap isteyen çocuklarımıza ülke gerçeklerini anlatalım. Ekonominin zor durumda olduğunu söyleyelim ve fedakarlık yapmalarını isteyelim. Bunları kabul etmezler de isteklerinde ısrar ederlerse, onları “anarşist ve terörist” olarak vatansever polisimize ihbar edelim. Sermaye devletin kutsal çıkarları gereği kendi çocuklarımızı bile feda etmeliyiz. Yetersiz beslenme ve bakımsızlıktan dolayı kapımıza dayanan hastalık, ölüm gibi felaketlere ekonominin içinde bulunduğu krizi anlatıp daha sonra gelmesini isteyelim. İlla ki geleceğim diye ısrar ederse, “dış düşman” olarak ilan edip savaş açalım. Hastalıktan öleceğimize düşmana karşı cephede savaşarak ölür, hiç olmazsa şehit oluruz ve cennete gideriz. Devletimiz de geride kalanlara madalyalar takarak ödüllendirir.

Kirayı arttırmak için dırdır eden ev sahibine, biriken borçları tahsil etmek isteyen bakkala, tefeciye ekonominin durumunu anlatalım, vatanın geleceği için düşük ücretle çalışmayı kabul ettiğimizi söyleyelim. Bu fedakarlığa kendisinin de katılması gerektiğini, o nedenle kira almamasını ve borçları silmesini isteyelim. Bunları kabul etmezse “vatan haini” ilan edelim.

Evet işçi ve emekçi kardeşlerim, “vatansever” olmak kolay değil. Bütün bunları yapmalıyız ki, “vatansever” olduğumuzu kanıtlayalım. Ülkemizin kurtulması için bunları gönüllü olarak yapmalıyız. Devletimiz yıkılır yoksa. Ekonomimiz çöker yoksa. Biz de sonsuza kadar işsiz ve aç kalırız. Üstelik bugün kâr üstüne kâr eden patronlarımız da iflas ederler. Onların da çocukları nıtsuz olur, özel okullarda okuyamazlar, tatil yapamazlar. Ülkemizin bu değerli insanlara çok ihtiyaçları var. Onlar olmazsa bizim halimiz nice olur. Bizi yönetenler başımızdan eksik olmasınlar. Biz nasıl olsa yarı aç yarı tok yaşamaya alıştık. Üstelik sayımız da her geçen gün artıyor. Bu kadar kalabalığa ekmek bulmak elbette çok zor iş. Devletimize zaman tanıyalım. Devlet babamız biz evlatlarını doyurabilmek için gece-gündüz, canla-başla çalışıyor. Ekmek bulamazsa copla, kurşunla doyurmaya çalışıyor. Üstelik

bu çalışmaları da gönüllü bir şekilde yapıyor, kendileri için birşey istemiyorlar. Tek istedikleri ülkenin kurtulması. Ne rüşvet alıyorlar, ne de hısım akrabalarını kayırıyorlar. Devlet imkanlarını kendi çıkarları için kullandıklarını, bankaları soyup soğana çevirdiklerini iddia eden “teröristlere” sakın inanmayın. Vatansever yöneticilerimiz hiç öyle şeyler yaparlar mı? Onlar sadece ekonominin düze çıkması için girişimci ve yaratıcı işadamlarımızı teşvik ediyorlar. Bu teşvikler sayesinde yeni fabrikalar açılıyor, ihracatımız artıyor. Devletimiz bizlere daha yüksek maaş vermek için dış ülkelerden borç para bile alıyor. Biz de tabii ki bu borçları öderken devletimize yardımcı olmalıyız. Onun da hakkını yememek gerekiyor.

Aranızdan bazılarının “bu daha ne kadar sürecek?” dediğini duyar gibi oluyorum. Sakın ümitsizliğe, yılgınlığa kapılmayın işçi ve emekçi kardeşlerim. Devletimiz en kısa zamanda ekonomiyi düzlüğe çıkarmayı başaracaktır. Belki yarın, belki yarından da yakın. Sizler sakın ola ki kışkırtmalara kapılmayın. Eğer devlete karşı gelirsenez, öldüğünüz vakit cehenneme gidersiniz, cennetin yüzünü bile göremezsiniz. Devletinize güvenin. Sabreden derviş muradına eremiş. Üç vakte kadar gökten üç elma düşecek. Eee... Eee... Uyusun da büyüsün ninni.. Eee... Eee...

Parçalı Bulut’un düşü

Aşağıda Ümit yoldaşın kardeşinin katliamdan yaklaşık 1 hafta önce yazdığı şiiri yayınlıyoruz. Başlık bizim tarafımızdan konulmuştur.

*Bir rüzgar geliyor
Belki de bir dost
Merhaba rüzgar
ben parçalı bulut!*

*Sana nereden geldiğini
nereye gittiğini
sormayacağım.*

*Çünkü belli değil ki!..
Beni de yanına alır mısın?
Seninle bir grup kurarız
Birkaç yağmur bulutuyla
hani kesilen ağaçlarla ölen.*

*Hep birlikte mutlu yerlere gideriz
-Ama mutlu yer yok ki!
En iyisi biz burayı iyileştirelim.*

*Kurduğumuz grup **Tayfun** olur
zindanları kırar
Belki de
Geceyle Batmayan Güneşler çıkar
dışarıdakiler aydınlanır.
Bazıları da kör olur...*

Parçalı Bulut

76. yılında tükenmiş bir cumhuriyet

Sermaye devleti bu yıl Cumhuriyet Bayramı’nı resmi törenlerle kutlamadı. Marmara depreminde ölen 40 bine yakın işçi ve emekçinin yasını tutuyorlardı! Kış kapıya dayandığı halde, depremezederler Kızılay’ın verdiği ince çadırlarda sefalet içinde yaşamaya mahkum bırakılmış durumdalar. Bu durumda kutlama yapmanın, geniş kitleler nezdinde doğrudan sermaye partilerine ve devletine karşı duyulan öfkeyle güvensizliği daha da derinleştirmekten başka bir şeye yaramayacağını biliyorlar. Bayram yerine yas tutuyor görünmenin gerisinde bu kaygı var.

Aslında geçmiş yıllar bir yana, sadece 18 Nisan seçimlerinden bu yana baktığımızda, bunun devletin gerçek işlevini en üst düzeyde gösterdiği bir dönem olduğunu görebiliriz. Burjuva düzenin krizinin derinleştiği ve bunun her zamanki gibi işçi ve emekçilere ödetildiği bir dönemde, önce seçimler yapıldı. Ardından işbaşına gelen hükümet saldırılara başladı. Mezarda emeklilik, SSK’nın tasfiyesi gibi kapsamlı bir saldırının eylemlerle, grevlerle karşılandığı bir süreç yaşandı. Bu saldırıların depremle birlikte fırsattan istifade meclisten geçirilmesi boşuna değildir. On binlerce insan daha enkaz altındayken, meclisin geceli-gündüzlü çalışarak bu saldırıları gerçekleştirmesi, sadece on binlerimizin ölümünden sorumlu olmadığını, ayrıca da bundan nasıl faydalandığını da görmemizi sağladı.

Burjuva medya son günlerde Türk devleti için; ‘G-20 ülkelerinin arasında yer aldığı’, ‘Kendini uluslararası alanda kanıtladığı’ ve ‘coğrafik olarak bulunduğu alanda önemli bir yer tuttuğu’ konularını döne döne işliyor. 30 Ekim tarihli *Radikal* gazetesi şöyle diyor: “*Tarihten gelen birikimiyle, coğrafyasının kendisine sunduğu olanaklarla, genç nüfusuyla, yetişmiş insan gücüyle, özel sektörüyle ve batıya dönük yüzüyle Türkiye 21. yüzyıla büyük potansiyellere sahip bir ülke olarak giriyor.*” Evet Türkiye burjuvazisi artık gelişmiş ve yüzünü emperyalizme dönmüş, Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerine ardı ardına saldırı paketleri uygulayarak bugünlere ulaşmıştır.

Cumhuriyet, özellikle son yıllarda döne döne Kemalizm’le cilalanmaya çalışılmaktadır. Susurlukla birlikte kokuşmuş bir sistemi ayakta tutmaya çalıştığı, ortaya çıkan çeteleşmiş sermaye devletin bu yenileme çabaları nedensiz değildir. Özellikle geçtiğimiz yılki 75. yıldönümü kutlamalarını hatırlayalım. Bilinçli bir şekilde ve özellikle büyük kentlerin sokaklarda gece yarısına kadar devam eden kutlamalar günlerce gündemde tutulmuştu.

TC. sadece üreten kesimlere uyguladığı saldırılarla yetinmedi. Aynı saldırının bir yönü olarak gözaltında kayıplar, katliamlar Kürt halkına uyguladığı kirli savaş ve cezaevi katliamlarıyla sürdürdü saldırılarını.

Bütün bu aktardığımız saldırılar sadece Nisan seçimlerinden sonra, yani geçtiğimiz bir kaç ay içinde yaşanmıştır ve sermaye sistemiyle onun uşağı devletin herhangi bir yorum gerektirmeyecek denli açık bir tablosudur.

Burda tekrarlamakla yetiniyoruz. Cumhuriyet yönetimi ezilen-sömürülen yığınlar karşı, 76 yıldır, Osmanlı Devleti’nden miras aldığı zulüm ve baskı politikasını uygulamaktadır. Ve yaşamın katı gerçekleri, kokuşmuş ve çürümüş olan bu sistemin artık tükendiğini gösteriyor. Gerisi bize, biz işçi sınıfı ve emekçilere düşüyor. Gün bütün sorunlarımızın kaynağı olan kapitalist sisteme karşı mücadele etme günüdür.

**Kahrolsun sermaye diktatörlüğü!
Yaşasın sosyalizm!**

Kızıl Bayrak okuru bir işçi

Parti

1 yaşında!..

**İşçi sınıfı
savaşacak,
sosyaliizm
kazanacak!**

Kızıl Bayrak